

אדבונטיסטים
שומרי שבת

2013

יולי, אוגוסט, ספטמבר

תחזייה ותיכון

מדריך לכתבי הקודש ליום שבת

רבעון ג'

יולי, אוגוסט, ספטמבר 2013

תחייה ותיקון

מאת: מרק פינלי

הוצאת "חיים ושלום"

מאנגלית: שולמית גלאור

עורך: שלום דוד

עיצוב ואיורים: ודים ברגין

מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186

תוכן העניינים:

1	תחייה רוחנית: הצורך הגדול ביותר שלנו •..... 8
2	תפילה: פעימת הלב של התחייה •..... 15
3	דבר ה': הבסיס לתחייה •..... 22
4	עדות ושירות: פירות התחייה •..... 29
5	ציות: פרי התחייה •..... 36
6	ידידות ושובה: התנאים לתחייה •..... 43
7	אחדות: הגורם המאחד של התחייה •..... 50
8	הבחנה רוחנית: שומר התחייה •..... 57
9	תיקון: פרי התחייה •..... 64
10	תיקון: נכונות להשתנות ולצמוח •..... 71
11	שינוי בחשיבה מביא לתיקון המעשים •..... 78
12	תיקון: לשקם מערכות יחסים הרוסות •..... 85
13	התחייה המובטחת: משימת ה' הושלמה •..... 92

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האדוונטיסטים שומרי השבת. הכנת המדריך נעשת תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הוועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גירסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך: הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1; הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

מבוא

תחייה ותיקון

אלוהים השתמש במלך יאשיהו הצעיר כדי להחזיר אליו את האומה. תחייה כבירה התחוללה בעקבות זאת. במקרה אחר, בשעת חנוכת בית המקדש, אלוהים אמר לשלמה המלך: "וַיִּכְנְעוּ עָמִי אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עֲלֵיהֶם, וַיִּתְפַּלְלוּ וַיִּבְקְשׁוּ פָנַי, וַיֵּשְׁבוּ מִדְּרָכֵיהֶם הָרָעִים, וְאֲנִי אֲשַׁמֵּעַ מִן הַשָּׁמַיִם וְאֶסְלַח לַחַטָּאתָם וְאֶרְפָּא אֶת אֶרְצָם." (דברי הימים ב, ז' 14). ליבו של ה' ערג לחזרה בתשובה של עמו. ה' השתוקק שישראל תמלא את התנאים הכרוכים בהתעוררות התחייה, תחוה את עוצמת התחייה ותחשוף את אור אהבתו בפני העולם כולו. כשעם הבחירה נענה להפצרות ה' לגבי התחייה, אלוהים פעל בעוצמה רבה בקרבם. הדבר היה גם נכון לגבי קהילת הברית החדשה, תנועת הרפורמציה והתנועה האדוונטיסטית. זה יהיה נכון גם באחרית הימים. על פי חזון אחרית הימים, רוח הקודש תישפך במלואה והארץ תאיר מכבוד ה' (התג' י"ח).

שיעורי הרבעון מתמקדים במגוון היבטים הקשורים לתחייה ולתיקון. נתעמק יחדיו בסוגיות כגון: באילו תנאים ה' ישפוך את רוחו? האם ה' ממתין לרגע קסום כלשהו כדי לשפוך את רוחו על קהילת אחרית הימים? מה זה אומר לחיות חיים מלאים ברוח הקודש? מה נוכל לעשות כדי

בכל דור ודור חותרת רוח ה' לחולל תחייה בליבם של חסידי ה'. תחייה היא חוויה יומיומית מתמשכת. בדרך כלל, מחשבות ברומו של עולם אינן מעסיקות אותנו. אנו נוטים להגות בדברים ארציים ולא בדברי הנצח. מחשבותינו חולפות בקלות רבה כל כך מענייני השמיים לענייני העולם הזה. לעיתים קרובות אנו כבולים בהרגלים שקשה מאוד להיפטר מהם. ולפעמים, אפילו התנהגותנו מבבלת אותנו.

כל זאת משום שעקב החטא, יצר הרע טבוע בנו (ירמיהו י"ז 9). אנו נוטים מטבענו לנטוש את דרכו של האל וללכת בדרכנו (ישעיהו נ"ג 6). לכן שאול השליח מקונן על עצמו: "אֵי לִי, אָדָם אֲמָלָל שִׁכְמוֹתִי." (רומ' ז' 24). לכן דוד המלך מפציר בה', ואנו מתחננים יחד איתו: "יְהוָה, כְּמִשְׁפָּטְךָ חֲנִינוּ" (תהילים קי"ט 159).

תחייה מתמקדת בניסיונו של אבינו שבשמיים הרחום והאוהב להעמיק את הקשר איתנו. נוטל היוזמה ומחולל התחייה הוא ה'. רוח קודשו מעוררת בליבנו כמיהה רוחנית ומשכנעת אותנו בצורך שלנו בו. רוח קודשו מגלה לנו את טובו וחסדו של ישוע. במרוצת ההיסטוריה, רוח ה' פעלה בעוצמה רבה בכל תחייה ותחייה. לדוגמה, כשעם ישראל נטש את תוכנית ה' ותכליתו,

לשתף פעולה עם ה' במטרה לקבל את רוח הקודש כאן ועכשיו? היכן מתחילים תחייה ותיקון?

אלן ג'י. ווייט תיארה את חשיבות התחייה במילים הבאות: "תחייה של חסידות אמיתית בקרבנו היא הצורך הגדול והדחוף ביותר שלנו." (Selected Messages כרך א', עמ' 121). בעיני ה', תחייה היא בעלת חשיבות עליונה. מה יכול להיות חשוב יותר?

ברבעון זה נלמד על נושאים כגון תפילה ותחייה, דבר ה' ותחייה, עדות ותחייה ושלל נושאים אחרים הקשורים לתחייה. הבה נתפלל שאלוהים ידבר אל ליבנו בעוצמה רבה ויקרבנו אליו.

מדוע שלא תפתחו את לבכם לפועלה של רוח הקודש כאן ועכשיו? מדוע שלא תבקשו מרוח הקודש לחולל בחייכם משהו מיוחד היום? רוח הקודש תענה לתפילותיכם וברכות השמיים יורעפו עליכם בדרכים שלא עלו מעולם בדמיונכם. מרק פינלי, יליד קונטיקט שבארצות הברית, הוא מבשר ידוע ברחבי העולם. הוא כיהן כסגן נשיא הוועדה הכללית בשנים 2005-2010. מאז שפרש מעבודתו במשרה מלאה, הוא משמש עוזר לנשיא הוועדה הכללית, ועובד במשרה חלקית לקידום יוזמות של תחייה ותיקון. לפינלי ולרעייתו ארנסטין יש שלושה ילדים ושני נכדים.

תחייה רוחנית: הצורך הגדול ביותר שלנו

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: ההתגלות ג' 21-14, אל העברים י"ב 7-11, מתי כ"ה 1-13, זכריה ג' 1-5, שיר השירים ה' 2-5.

כסוק לשינון: "הִנְנִי עוֹמֵד לִיד הַדֶּלֶת וְדוֹפֵק. אִישׁ מִי יִשְׁמַע אֶת קוֹלִי וַיִּפְתַּח אֶת הַדֶּלֶת, אֲנִי אֵלָיו וְאֶסְעֵד אֹתוֹ וְהוּא אֵתִי." (ההתגלות ג' 20).

קהילת לאודיקאה היא הקהילה האחרונה מבין שבע הקהילות שספר ההתגלות מופנה אליהן. פירוש שמה הוא "עם תחת משפט". זהו גם סמל הולם לחסידי ה' באחרית הימים. העיר לאודיקאה מוקמה בעמק שבדרום מערב טורקיה. היא שימשה מרכז סחר חשוב, נחשבה מובילה בתעשיית האופנה ובלמודים גבוהים, בעיקר בזכות בית הספר לרפואה. תושביה היו עצמאים, אמידים ובעלי ביטחון עצמי.

ואולם, העיר סבלה ממחסור באחד המקורות הטבעיים החיוניים ביותר: מים. מים זרמו לעיר באמצעות אמת מים ותעלות שעברו דרך רומא ונבעו ממעין שנמצא מספר קילומטרים דרומית לרומא. בזמן שהמים הגיעו ללאודיקאה, הם היו פושרים. ישוע השתמש בדימוי זה ("מפני שאתה פושר, ולא חם ולא קר..."), כדי להציג את מצבה הפושר של קהילת אחרית הימים, שתוארה כבעלת ביטחון עצמי מופרז, שאננה ואדישה לענייני הרוח. קהילה זו איבדה את הלהט שלה, ולכן נזקקה לתחייה רוחנית.

ואף על פי כן, המסר שנשלח ללאודיקאה הוא רווי תקווה. המשיח מדבר אל חסידי באהבה, מציע למלא את משאלות ליבם ולהחיות את מאווייהם הרוחניים העמוקים ביותר.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-6 ביולי.

תקווה לאנשי לאודיקאה הפושרים

בפרקים ב' ו-ג' בספר ההתגלות, ישוע פונה אל כל אחת ואחת משבע הקהילות ומציג את עצמו בתארים שונים, המתארים את ההפך הגמור מן המצב הרוחני ששרר בהן. התארים שהוא מציג במכתבו אל קהילת לאודיקאה מאששים את התחייה הרוחנית שהוא עתיד להעניק לכל מי שישמעו את קריאתו וישמעו בקולו.

קראו את הפסוקים הבאים: התג' ג' 14, 15; קור"ב א' 20; יוחנן ג' 10, 11; קול' א' 17-13. מדוע לדעתכם כינה ישוע את עצמו "האמן", "העד הנאמן והאמיתי", "הראשית של בריאת האלוהים" בפנייתו אל קהילת לאודיקאה?

בפרק ג' פסוק 14 בספר ההתגלות מופיעה המילה "הראשית". המילה היוונית היא arch שפרושה עשוי להיות "התחלה", במובן המתייחס אל מי שמחולל התחלה של אירוע או מעשה. בהקשר זה, המילה מתייחסת לישוע בתור המחולל הראשון של הבריאה כולה. במילים אחרות, ישוע הוא הבורא (יוחנן א' 3-1; אל האפסים ג' 8, 9).

לדבר זה נודעת חשיבות רבה ביותר. ישוע, "הראשית של בריאת האלוהים", הוא האחד שברא את העולמות בדברו, הוא האחד שברא את העולם, הוא האחד שבמאמר פיו נוצרו חיים; אותו ישוע העניק דברי תקווה לקהילת לאודיקאה. בכוחו של הבורא הכול-יכול לברוא חיים חדשים. בכוחו ליצור מחדש כמיהה רוחנית בלבנו. בכוחו לחולל שינוי בחיינו הרוחניים.

קראו את האיגרת השנייה אל הקורינתים ה' 17 ואת האיגרת אל הגלטים ו' 14, 15. איזה משמעות יש לפסוקים אלה מבחינתכם באופן אישי?

מדוע המסר שניתן לקהילת לאודיקאה הוא מסר של תקווה? מה מעודד אתכם במילים הפותחות את מסר התוכחה הנקבת הזו? עם מי משלושת התארים הללו של ישוע אתם מזדהים במיוחד? מדוע?

תוכחה מלאת אהבה

קראו את ההתגלות ג' 15, 16. מדוע ישוע מוכיח את קהילת לאודיקאה בתוכחה נוקבת כזו? מה פירוש הדבר להיות פושר? באילו מילים אחרות יכול היה ישוע להשתמש במקום המילה "פושר"?

בפרשנותה לפסוקים 15 ו-16 בפרק ג' בספר ההתגלות, אלן ג'י. ווייט מכריזה: "המסר לקהילת לאודיקאה חל בעיקר על אנשים שהחוויה הרוחנית שלהם חסרת חיים, ושאינם נותנים עדות החלטית לטובת האמת." (The SDA Bible Commentary, כרך 7, עמ' 962). זוהי הכרזה מעניינת. חוויה רוחנית חסרת חיים היא חוויה תפלה ומשעממת. למראית עין, היא משיחית, אך למעשה היא לוקה בחוסר ממשות או חוסר תוכן. היא בעלת מראית עין, אך אין בה כוח חיוני ומלא חיים. אנשי לאודיקאה לא היו כופרים וגם לא קנאים פנאטים; הם היו פשוט אדישים מבחינה רוחנית. הם עשו רושם של אנשים מוסריים, והיו "לְכְאוֹרָה בְּעֲלֵי יִרְאַת שָׁמַיִם, אֲךָ כּוֹפְרִים בְּתִקְפָּה." (לפי תיאורו של שאול את אנשי אחרית הימים, טימ"ב ג' 5). ישוע דיבר על אנשי הדת בימיו כעל "עם" אשר, "בְּשִׁפְתָּיו כְּבֹדוֹנִי וְלִבּוֹ רִחַק מִמְּנִי." (מתי ט"ו 8).

קראו את הפסוקים הבאים: אל העברים י"ב 11-7; איוב ה' 19-17; תהילים צ"ד 12 ומשלי כ"ט 15, 17, ותארו את מטרתו של ה' בתוכחותיו.

אדוננו ישוע המשיח אוהב את חסידיו אהבה רבה מכדי שיניח להם ללכת בקלות לאבדון. הוא יעשה כל מה שיידרש כדי להצית בליבם מחדש להבה רוחנית ולהט רוחני. תוכחתו הנוקבת נובעת מאהבתו העזה. הוא מטיל את עונשיו החמורים אך ורק בשל כמיהתו לרפאנו. רגש זה מהדהד בקריאת הנביא הושע לעם לחזור בתשובה: "לְכוּ וְנָשׁוּבָה אֶל יְהוָה, כִּי הוּא טָרַף וַיִּרְפָּאנוּ; יְהוָה, וַיִּחַבְּשֵׁנוּ." (הושע ו' 1).

האם אלוהים העביר אתכם בחוויות כואבות ואפילו מביכות כדי להכניע אתכם ולקרבכם אליו? איזה לקח למדתם מחוויות אלה, המאשש, מבחינה אידיאלית, את העובדה שלא תצטרכו לחונת אותם שוב?

תפיסה ומציאות

קיים פער בין מוצא פיה של קהילת לאודיקאה לבין מעשיה. קיים פער גדול יותר בין החוויה הרוחנית שלה, כפי שהיא תופסת אותה, לבין מצבה האמיתי ומה שיש לה באמת.

קראו את ההתגלות ג' 17. כיצד רואה קהילת לאודיקאה את עצמה? כיצד רואה אותה אדון ישוע? איך לדעתכם אנשים יכולים להיות עיוורים כל כך למצבם הרוחני האמיתי? כיצד אנו עלולים להיות עיוורים למצבנו הרוחני?

אחת ההתעיות של השטן היא לעוות אותנו לצרכים הרוחניים הממשיים שלנו. חלק ממנהיגי הדת בימי ישוע היו עיוורים לדלותם הרוחנית. הם קראו את הכתובים, שמרו על קדושת השבת, נתנו מעשר, ביקרו בקביעות בבתי הכנסת וייחלו לביאת המשיח. ואולם, רבים מהם שרו באפלה מוחלטת בנוגע למלכות הרוחנית שהמשיח עתיד לכונן. ישוע כינה אותם "מורי דרך עיוורים" (מתי כ"ג 24). שאול כותב לקהילה בקורינתוס על אותם אנשים ש"אֵל הָעוֹלָם הָזֶה עוֹרֵא אֶת שְׁכָלָם." (קור"ב ד' 4).

מסיבה זו, ישוע אמר שהוא בא לעולם כדי לקרוא לשבויים דרוו, "וְלַעֲוִירִים פֶּקַח קוֹחַ." (לוקס ד' 18). ישוע ישיב לנו את מאור עינינו הרוחני שאבד לנו, אם נניח לו לחולל את הנס הזה. בכל פעם שישוע פקח עיני עיוורים בתקופת הברית החדשה, הוא גילה את רצונו לפקוח את עיני מוחנו ולבנו כדי לאפשר לנו לראותו בבהירות.

קראו את מתי כ"ה 1-13. אילו מקבילות מצאתם בין חמש העלמות הכסילות לבין חברי קהילת לאודיקאה?

אילו אמצעים מסייעים לכם לשמור על ערנות רוחנית? מדוע לדעתכם קל כל כך להפוך אדיש לענייני הרוח? כיצד ניתן לפעול נגד אפתייה רוחנית?

המזור האלוהי

אך יש תקווה לקהילת לאודיקאה, בדיוק כשם שיש תקווה לכל מי שלוקה באדישות רוחנית. בידיו של אדוננו ישוע המשיח נתונה התרופה האלוהית לחולי זה. העובדה שהאדון מדבר אל קהילה זו, מעידה על כך שיש תקווה לקהילה במידה וחסידי יקבלו את עצתו ויפעלו על פיה.

הגו בעצתו של ישוע המופיעה בספר ההתגלות ג' 18, 19. למה ישוע מתכוון כשהוא מציע לנו לרכוש "זהב צרוף באש", להלבישנו "בגדים לבנים" ולמשוח את עינינו ב"קילורית" (משחה שתשיב לנו את מאור עינינו)? (ראו גם פטר"א א' 7, זכריה ג' 1-5, התג' י"ט 9-7, אפס' ד' 30).

"ישוע עובר מדלת לדלת, עומד לפני מקדש הנשמה של כל אחד ואחד מאתנו ומכריז: 'הֲנִי עוֹמֵד לִיד הַדֶּלֶת וְדוֹפֵק'. בתור הסוחר השמימי, הוא פותח את אוצרותיו וקורא: 'אֲנִי מַצִּיעַ לָךְ לְקִנּוֹת מִמֶּנִּי זָהָב צָרוּף בְּאֵשׁ לְמַעַן תַּעֲשִׂיר, וּבִגְדִים לְבָנִים לְמַעַן תִּתְלַבֵּשׁ וְלֹא תִרְאֶה בִּשְׂת עֲרֻתְךָ, וְקִילּוּרִית לְמִשֹּׁחַ אֶת עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּרְאֶה'. הַזָּהָב שֶׁהוּא מַצִּיעַ לָנוּ הוּא זָהָב טָהוֹר צָרוּף, יָקָר עֵרָךְ יוֹתֵר מִזָּהָב אוֹפִיר; שֶׁכֵּן זֶה הוּא אֲמוֹנָה וְאֵהָבָה.

"הבגדים הלבנים שישוע מזמין את הנשמה להתעטף בהם הם בגדי צדקתו, והשמן למשחה הוא שמן חסדו שיעניק מאור עיניים רוחני לנשמתנו השרויה בעיורון ובאפלה, וזאת כדי שיוכל להבדיל בין פועלה של רוח ה' בחיינו לבין פועלו של רוח השטן, אויב נשמתנו. 'פתחו את דלתותיכם', קורא הסוחר הכביר שכל אוצרות הרוח נתונים בידיו, 'וקנו ממני. זה אני, מושיעכם המייעץ לכם לקנות ממני.' (אלן ג'. ווייט, 7, The Advent Review and Sabbath Herald באוגוסט, 1894).

אלן ווייט מצטט לעיל מדברי ישוע בספר ההתגלות ג' 20: "הֲנִי עוֹמֵד לִיד הַדֶּלֶת, וְדוֹפֵק." ישוע דופק על הדלת, הוא אינו שובר את הדלת ונכנס פנימה בכוח הזרוע. פירוש הדבר הוא שבסופו של דבר, בלי שום קשר לדברים שה' מוכן לעשות בעבורנו, עלינו ליטול את ההחלטה להניח לו להיכנס. שאלו את עצמכם: "איזו מידה של התנגדות יש בי לפתיחת הדלת בפניו?" אם יש בכם התנגדות, שאלו את עצמכם, "מדוע?" מה מעכב אתכם? על איזה חטא או תענוג אתם מסרבים לוותר? האם יש דבר אחר שאתם מתקשים לוותר עליו?

אהבה אינסופית

השוו בין ההתגלות ג' 20 לבין שיר השירים ה' 2-5. אילו נקודות דמיון מצאתם בשני המקרים? מה חושפים פסוקים אלה על אהבתו של אלוהים?

ארוחת הערב במזרח התיכון נחשבה מאז ומתמיד חשובה מאוד. בתום יום העבודה שבו הגברים הבייתה מן השדות לארוחת הערב, והמשפחה כולה הסבה סביב השולחן. לרוב, המשפחה המורחבת חיה יחדיו כחמולה. בדרך כלל, מספר הסועדים בארוחת הערב היה גדול. סבא וסבתה, אחים ואחיות, דודים ודודות, דודנים ודודניות – מטף ועד זקן, הכול נכחו בסעודה. בני המשפחה שנאספו יחדיו לאחר יום העמל הקשה נהגו לספר סיפורים, לחלוק חוויות ולתת עצות. זו היתה עת של חברותא, חמימות וקרבה משפחתית. ישוע עורג להתחברות כזו איתנו.

כיצד הבטחת המשיח בספר ההתגלות ג' 21 חושפת את תשוקת ליבו בעבור כל אחד ואחד מאתנו?

בספר ההתגלות ישנם למעלה מארבעים אזכורים לכס המלכות של ה'. זה יותר מאשר בכל ספר אחר בכתבי הקודש. לפני כס מלכותו כולנו נצטרף לשירת המקהלה השמימית ונכריז בשמחה: "רְאוּי הַשָּׁמַיִם הַשְּׁנֵי־שָׁחַט לְקַבֵּל גְּבוּרָה, עֲשֵׂר וְחִכְמָה וְכָח וְיָקָר וְכָבוֹד וְגִבּוֹרָה." (התג' ה' 12). ישוע מביח לנו שנוכל להשתתף בחגיגה גדולה זו ולשמוח על כך שהקיץ הקץ על סאגת החטא ארוכת השנים.

המשיח נוקט בכל האמצעים כדי לעורר את חסידי אחרית הימים, הלוקים באדישות רוחנית. מוטיבציה כבירה זו, שנועדה לעוררנו משנתנו הרוחנית היא אהבתו האינסופית, שכן הוא משתוקק לבלות בחברתנו לנצח. אם אין די בכך כדי להעירנו מן האדישות הרוחנית ששקענו בה, מה כן יחולל זאת?

אהבתו הנחילה לנו חיי עולמים. דם מלכותי זורם בעורקינו. אנו בניו ובנותיו של מלך מלכי המלכים, ריבון היקום כולו. נוכל למלוך אתו ולשבת עמו על כס מלכותו לנצח נצחים.

המשיח נכסף להתחברות אתכם. עד כמה אתם משתוקקים להתחברות אתו? התשובה פשוטה. כמה זמן אתם מקדישים לתפילה ולהתחברות עם האדון? מה תלמדו מתשובתכם על עצמכם, ואולי על מידת היותכם "פושרים"?

לימוד נוסף: "תחייה רוחנית ותיקון רוחני חייבים להתרחש תחת פיקוחה של רוח הקודש. תחייה ותיקון הם שני דברים שונים. תחייה מציינת את התחדשות חיי הרוח, את התעוררות כוחות הנפש והלב, ואת התחייה מן המוות הרוחני. תיקון מציין ארגון מחדש, שינוי של רעיונות ותיאוריות, הרגלים ומנהגים. תיקון לא יניב פרי טוב של צדקה, אלא אם כן הוא ילווה בתחייה של הרוח. תחייה ותיקון אמורים למלא את המלאכה שיועדה להם, ובזמן שהם מבצעים אותה, שומה עליהם להתמזג." (אלן ג'י. ווייט, 25, The Advent Review and Sabbath Herald, בפברואר, 1902).

"עצתו של העד הנאמן גדושה עידוד ונחמה. הקהילות יכולות עדיין לרכוש את זהב האמת, האמונה והאהבה, ולהעשיר באוצרות השמיים. 'אֲנֹכִי מְצִיעַ לָךְ לְקִנּוֹת מִמֶּנִּי זֶהָב צָרוּף בְּאֵשׁ לְמַעַן תַּעֲשִׂיר, וּבִגְדִים לְבָנִים לְמַעַן תִּתְלַבֵּשׁ וְלֹא תִרְאֶה בְּשֵׁת עֲרוֹתָךְ, וְקִלּוּרִית לְמִשַׁח אֶת עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּרְאֶה.' הבגדים הלבנים הם צדקת המשיח שבכוחה לעצב את אופיינו. לב טהור ותום לב, יאפיינו כל אדם המכבס את בגדיו ומלבין אותם בדם השם." (אלן ג'י. ווייט, The Advent Review and Sabbath Herald, ביולי, 1888).

שאלות לדין:

- 1 מה מסוכן בלהיות "פושרים"? מדוע מצב זה עלול לדרדר אותנו במהירות להונאה עצמית רוחנית?
- 2 מדוע חלק מן המשיחיים קורנים ומלאי להט רב כל כך, ואילו משיחיים אחרים אדישים כל כך? האם זה קשור לסוגי האישיות השונים, או שטמון כאן דבר מה עמוק יותר? אם טמון כאן משהו עמוק יותר, מהו?
- 3 דונו בכיתה בדרכים שסייעו לכם להימנע מאדישות רוחנית. כיצד נשמור שחוויתנו הרוחנית תהיה תמיד מלאה חיים וזורמת? כצייד נוודא שחיינו הרוחניים יצמחו תמיד? אילו צעדים נוכל לנקוט, כקהילה, כדי לשמור שלא נהפוך "פושרים"?
- 4 מדוע לדעתכם אלוהים מעדיף שנהיה "קרים" ולא "פושרים"? מדוע להיות פושר אינו מצב טוב יותר מאשר להיות קר לאמריו? רמז: מה נוח יותר, להיות פושר או להיות קר?

תפילה: כעימת הלב של התחייה

2

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מעה"ש א' 4, 8, 14; מרקוס א' 35; לוקס ה' 16; מתי י"ח 19, 20; קור"ב י' 5-3; תהילים נ' 23.

פסוק לשינון: "הן אם אתם הרעים יודעים לתת מתנות טובות לבניכם, כל שכן אביכם שבשמים ייתן אף טוב למבקשים ממנו." (מתי ז' 11).

אלוהים פועל בעוצמה כשחסידי מתפללים אליו. אלפרד לורד טניסון צדק כשאמר: "תפילה מחוללת דברים רבים יותר ממה שהעולם מייחל." התחיות הרוחניות הכבירות שתועדו לכל אורכם של כתבי הקודש נולדו מתפילות. בתנ"ך מתועדות תפילות ההפגעה של אבות ונביאי האומה שהתפללו לתחייה בקרב העם. משה, דוד ודניאל עתרו לאל הכול יכול וביקשו את גבורתו. בספר מעשי השליחים אנו מוצאים את חסידי הברית החדשה על ברכיהם לפני אלוהי השמיים, כשהם מפצירים בו ללא הרף שישפוך את רוח קודשו.

חיי התפילה של ישוע חושפים את תלותו המוחלטת באביו שבשמיים. הבשורות מעניקות לנו מבט חטוף על מקור כוחו הרוחני. בזמן שהמושיע התייחד עם האב כשהוא מתפלל על ברכיו, הוא קיבל את כוחו הגדול ביותר.

"ניתן לצפות לתחייה רוחנית אך ורק כמענה לתפילה." (אלן ג'י. ווייט, Selected Messages, כרך א', עמ' 121). בלימודנו השבוע נבחן את תפקידה של התפילה בחלק מן התחיות הכבירות שהתחוללו בתקופת התנ"ך והברית החדשה.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-13 ביולי.

תפילה ותחייה בספר מעשי השליחים

2

המאמינים בספר מעשי השליחים נמלאו גבורה משמיים. רוח הקודש נשפכה באופן כביר. היא נגעה בלבבות בני האדם וחוללה שינוי בחייהם. הבשורה הגיעה לארצות ולמקומות הבעייתיים ביותר, ואלפי אנשים האמינו במושיע ונושעו. על פי פרק ב' במעשי השליחים, שלושת אלפים מאמינים חדשים התווספו לקהילה (מה"ש ב' 41). מפרק ד' פסוק 4 עולה שמספר הגברים שהאמינו במושיע היה "כחמִשֵּׁת אֲלָפִים אִישׁ". אפילו רבים ממנהיגי הדת שהתנגדו לישוע בימי חייו הפכו למאמינים, ככתוב: "וְגַם הָמוֹן רַב מִן הַכֹּהֲנִים נִשְׁמָעוּ לְאַמּוֹנָה." (מה"ש ו' 7). תיעוד התופעה המדהימה של צמיחת הקהילה ממשיך בפרק ט' במעשי השליחים, על פיו, "בְּכָל יְהוּדָה וְהַגָּלִיל וְבִשְׁוֹמְרוֹן; הִיא [הקהילה] נִבְנְתָה... וְגִדְלָה בְּמִסְפָּר בְּעֵדוּד רֹחַ הַקֹּדֶשׁ." (מה"ש ט' 31). על פי פרק י' עד פרק י"ב במעשי השליחים, הבשורה חצתה גבולות תרבותיים וגיאוגרפיים רבים. קצין בצבא הרומי ושר האוצר של מלכת אתיופיה נטבלו. על פי פרק א' במעשי השליחים, מאה ועשרים מאמינים התאספו ב"עֵלְיָה – הַמָּקוֹם שֶׁנֶּהְגוּ לְשִׁהוּת בּוֹ." (פס' 13, 15). על פי מיטב ההערכות, בסוף המאה הראשונה היו לפחות מיליון משיחיים באימפריה רומית. זוהי צמיחה רוחנית על פי כל קנה מידה שהוא. מה היה סודה?

קראו את הפסוקים הבאים. מה הייתה הסיבה העיקרית לצמיחתה של קהילת הברית החדשה? (מעה"ש א' 4, 8, 14; ב' 42; ד' 31, 33; ו' 1, 3, 4)

רועה הקהילה ר. א. טורי היה מטיף רב עוצמה שקרא לתחייה רוחנית בשלהי המאה התשע עשרה וראשית המאה ועשרים. הוא ערך מספר אספות תחייה בבריטניה בשנים 1903-1905 ובצפון אמריקה בשנים 1906-1907. בקוננו על המשיחיים העסוקים, הוא הכריז: "אנו עסוקים מדי מכדי להתפלל, ולכן אנו עסוקים מכדי להתעצם בגבורה. אנו טרודים בפעילויות רבות, אך משיגים או מגשימים מעט מאוד; אנו עורכים טקסים רבים, אך רק קומץ אנשים מקבלים את האמונה. יש לנו שיטות רבות ומגוונות רבים, אך התוצאות זעומות."

האם אתם עסוקים מדי מכדי להתפלל? כיצד תוכלו להאט את הקצב ולהקדיש זמן לתפילה? חישבו על כל התירוצים שאתם נותנים לעצמכם כדי לדחות את התפילה, ועל כל הסיבות שאתם מעלים כדי לבצע דברים אחרים. בסופו של דבר, מה אתם מפסידים כשאינכם מקדישים זמן לתפילה?

חיי התפילה של ישוע

2

השוו בין הפסוקים הבאים: מרקוס א' 35, לוקס ה' 16, ט' 18. אילו שלושה דברים חושפים פסוקים אלה על חיי התפילה של ישוע?

"המשיח שב וקיבל מסרים מאביו שבשמיים כדי שיוכל למסור אותם לנו. הוא אמר: 'והדבר אשר אתם שומעים אינו שלי, כי אם של האב אשר שלחני.' בן האדם לא בא כדי שישרתוהו, אלא כדי לשרת." הוא חי, חשב והתפלל – לא למענו, אלא למען הזולת. לאחר שבילה מדי שחר שעות התייחדות רבות עם אביו שבשמיים, הוא יצא כדי להביא את אור השמיים לבני האדם. מדי יום ביומו הוא נטבל מחדש ברוח הקודש. בשעות השחרית של כל יום חדש, ה' העיר אותו משנתו, ונשמתו ושפתיו נמשחו בחדש, כדי שיוכל להעניקו לבני האדם." (אלן ג'י. וייט, The Review and Herald, באוגוסט, 1910).

בחנו את הפסוקים שלהלן. זהו כל אחד ואחד מן הדברים שישוע ביקש בתפילתו. כיצד חושפות תפילותיו את דאגותיו העיקריות? מהו המרכיב המיוחד המאפיין כל אחת מתפילותיו של ישוע?

יוחנן י"ז 20-24

לוקס כ"ב 31, 32

מתי כ"ו 36-44

תפילה הייתה חלק חשוב בחייו של ישוע. היא שימשה עורק חיים שחיבר אותו אל אביו שבשמיים. מדי יום חידש וחזק המושיע את הקשר שלו עם אביו שבשמיים באמצעות תפילה. חיי התפילה של ישוע אדרו אותו באומץ ובכוח להתמודד עם פיתויי האויב. הוא יצא משעות ההתייחדות והתפילה הללו עם מחויבות עמוקה יותר לעשות את רצון אביו שבשמיים. הן רעננו אותו וחזקו אותו מבחינה רוחנית. כשלוקס תיאר את אחת הפעמים שבהן ישוע התפלל, הוא הוסיף: "בְּעוֹד הוּא מִתְפַּלֵּל הִשְׁתַּנָּה מִרְאָה פָּנָיו, וּלְבוּשׁוֹ נִעְשָׂה לְבָן מְבֹהֵק." (לוקס ט' 29). מדי יום ביומו, כשישוע הקדיש זמן לתפילה, הוא חווה התחדשות רוחנית והתייחדות חדשה עם אביו שבשמיים, שרעננה והעצימה אותו.

הקדישו מספר דקות כדי להגות במספר פעמים מיוחדות שבהן אלוהים ענה לתפילותיכם בעוצמה רבה. כיצד יסייעו היזכרות והגות בחוויות אלה להעמיק את תפילתכם היום?

תפילה בחברותא

2

על אף שישוע התפלל בדרך כלל לבדו, היו כמה מקרים שבהם הוא עודד את תלמידיו הקרובים להתפלל אתו. כיפא, יעקב ויוחנן ליוו את ישוע להר גבוה, שם הוא השתנה לנגד עיניהם. (מתי י"ז 1, 2). ישוע האיץ בתלמידיו להתפלל אתו בגן גת שמנים (לוקס כ"ב 46-39). זכרו כי בתפילה מאוחדת טמונה עוצמה בלתי רגילה.

בחנו בתשומת לב את הכתוב במתי י"ח 19, 20, וסכמו את דברי ישוע על תפילה מאוחדת (תפילה בחברת אחים באמונה המאופיינת בתמימות דעים).

"ההבטחה ניתנה בתנאי שחסידי ה' יעלו לפני ה' תפילות מאוחדות. במענה לתפילות אלה, ניתן לצפות לגבורה רבה יותר מאשר במענה לתפילות פרטיות. גבורת ה' תינתן באופן יחסי בהתאם לאחדות של המתפללים ואהבתם לאלוהים ואיש לרעהו." (אלן ג'י. ווייט, The Central Advance, 25 בפברואר, 1903).

ג'ון באניאן העיר: "אחרי שהתפללתם, תוכלו לעשות הרבה יותר מאשר להתפלל. אבל עד שלא תתפללו, לא תוכלו לעשות דבר." לאחר שנשקע בתפילת הפגעה כנה מעומק לב, רוח הקודש תפעל בדרכים נסיות באמצעות תפילותינו המאוחדות.

קראו את מעשי השליחים י"ב 16-1. מה קרה כאן לכיפא? כיצד הגיבה הקהילה? מה נלמד מן הקטע על כוחה של תפילה מאוחדת?

אין ספק שבמקרה זה כיפא ניצל בדרך נס. החוויה שחווה הייתה כבירה ועוצמתית כל כך, שהוא אפילו לא היה בטוח שהייתה מציאותית וחשב שראה חזון. רק לאחר שהאירוע הסתיים, הוא הבין מה באמת קרה לו. שימו לב שפסוקים אלה מכריזים מפורשות כי המאמינים התפללו יחדיו. לאור הנסיבות הקשות, אין זה מפליא. אין ספק שעלינו לנהוג לפי המופת שלהם, במיוחד כשאנו מתמודדים עם אתגרים כקהילה.

החירות שלנו

2

האם תהיתם מעודכם מדוע התפילה חיונית כל כך? מדוע עלינו לבקש מאלוהים את רוח הקודש? האם הוא אינו רוצה להעניק לנו את רוח קודשו? התשובה לשאלות אלה טמונה בהבנת הכבוד שאלוהים רוחש לחופש הבחירה שלנו. הוא ברא אותנו וחנון אותנו ביכולת ליטול החלטות מוסריות. אלוהים פועל כמיטב יכולתו בעבורנו ובאמצעותנו לפני שאנו מתפללים, אבל הבחירות שאנו נוטלים, מגבילות אותנו (תהילים ע"ח 42-40). כשאנו מתפללים, אנו מכירים ומודים בתלותנו המוחלטת באלוהים, ומעניקים לו את החירות להתערב בחיינו. ככל שאנו מתפללים, כך אנו מכירים ביתר שאת בכך שאבינו שבשמיים מספק לנו הכול. כשאנו מתפללים, רוח הקודש מכשירה את ליבנו לקבל יותר מאלוהים. ככל שאנו מרבים להתפלל, כך אנו מאפשרים לרוח הקודש "לצלוב" את מאווינו החוטאים. בעימות הגדול בין הטוב לרע, תפילה מאפשרת לאלוהים לפעול בחיינו בעוצמה רבה יותר.

בחנו את הפסוקים הבאים: קור"ב י' 3-5. כיצד תגדירו את הדימוי הבא: "כְּלִי מִלְחָמָתָנוּ עֲצָמָתָם אֵינָהּ מְבַשֵּׂר וְדָם, אֲלֹא עֲצָמַת אֱלֹהִים בָּהֶם"? מהם כלי נשק אלה? על איזו מלחמה דן כאן שאול? מדוע הוא משתמש בדימוי זה? כיצד אנו אמורים להבין את המלחמה שאנו נלחמים בה?

כאדוונטיסט, אנו מבינים את ממשות העימות הגדול בין המשיח לבין השטן. אנו יודעים שמדובר במלחמה אמתית, ושכולנו מעורבים בה. אילו נותרנו לבד במלחמה זו, היינו חסרי אונים מול השטן. תקוותנו היחידה היא הקשר שלנו עם ישוע, ותפילה היא לב ליבו של קשר זה. תפילה משמשת כלי נשק רוחני במלחמה רוחנית. זהו כלי נשק חיוני כל כך, שאיש מאתנו לא יצליח להילחם בלעדיו. אם ישוע נזקק לתפילות, על אחת כמה וכמה אנו! "גם אנו צריכים להקדיש זמן להגות ותפילה כדי לקבל ריענון רוחני. איננו מעריכים כראוי את כוחה ותועלתה של התפילה. תפילה ואמונה ישיגו את מה שאין בכוחו של שום כוח עלי אדמות להשיג." (אלן ג'י. ווייט, The Ministry of Healing, עמ' 509).

כיצד חוויתם על בשרכם את המציאות המרה של העימות הגדול בין המשיח לשטן?
כיצד נעזרתם בתפילה במאבק זה? היכן הייתם בלעדיה?

תפילה יעילה

2

ישנן דרכים יעילות רבות כדי להתפלל. יש אנשים המעדיפים להתפלל על ברכיהם לפני אלוהים עם עותק פתוח של כתבי הקודש לנגד עיניהם. הם קוראים מספר פסוקים, ואז מושוחחים עם אלוהים על מה שקראו.

מזמורי התהילים מעניקים לנו השראה מיוחדת בנושא לתפילה. נסו להגות במזמור מתהילים בשעת התפילה. התמקדו בפסוק אחד מדי פעם. קראו אותו בקול רם, ואז שוחחו עם ה' על משמעות הכתוב בעיניכם.

ישנם אנשים המעדיפים להתייחד עם ה' בתפילה בפינות שקטות בחיק הטבע. אחרים אוהבים לשלב שירת הלל ותחינה.

מה נלמד על תפילה יעילה מן הפסוקים הבאים? (תהילים ל"ד 1, נ' 23, ס"ז 4, ע"א 5, 6).

תפילותיו של דוד היו גדושות דברי הערצה, שבח והלל לה'. כשאנו הוגים בטובו ובחסדו של אלוהים ובאהבתו שאין דומה לה, ליבנו שופע הלל.

קראו את דניאל ט' 8-13. איזה סוג תפילה מתואר כאן?

איזה מאפיין מוסיף שאול השליח לחיי תפילה יעילים? (אפס' ה' 20)

מהי משמעות תפילת התחינה וההפגעה באל האפסים ו' 18 ובאל הפיליפים ד' 6, ומדוע מדובר במרכיב חשוב בתפילה?

על אף שאיננו רוצים להציע נוסחה לתפילה, נציג להלן מספר נקודות כלליות: ניתן להתחיל עם הלל והשתחויה, ואז להודות לאלוהים על חסדו כלפינו. אחר כך להתוודות על חטאינו ומגרעותינו, ולהודות לו על מחילתו. ניתן לסיים עם תחינות ובקשות תפילה: אנו מודיעים לה' את צרכינו ובקשותינו, ובד בבד מפגינים כניעה לפניו ואמון בכוח גבורתו.

2

לימוד נוסף: "הציגו בפני אלוהים את צורכיכם, דאגותיכם ופחדים, ושתפו אותו בשמחתכם ובצערכם. אינכם יכולים להעיק עליו; אינכם יכולים להתיש אותו. הוא, שיודע את מספר שערות ראשכם, אינו אדיש לצורכי ילדיו, 'כִּי רַחוּם וְחַנּוּן ה'." (איגרת יעקב ה' 11). הצער שלנו, ואפילו הדרכים שבהן אנו מבטאים אותו, נוגעים בליבו האוהב. הביאו אליו כל דבר שמבלבל אתכם או מבין אתכם. דבר אינו כבד מכפי שיוכל לשאתו, שכן ה' מקיים את כל העולמות ומנהל את כל ענייני היקום. אף דבר העלול להטריד את שלוותנו אינו פעוט מכדי שיבחין בו. אין שום פרק בחיינו שהוא אפל מדי מכדי שיעיין בו. אין שום קושי או תסבוכת שהם קשים מכדי שיפתור אותם. שום אסון לא יפקוד את הפחותים שבבניו, שום חרדה לא תטריד את הנשמה, שום שמחה לא תצהל בלב, שום תפילה כנה לא תצא מדל שפתינו, בלי שאבינו שבשמים יבחין בהם או יגלה בהם עניין מידי. שכן, הוא 'הֶרְפָּא לְשִׁבּוּרֵי לֵב; וּמְחַפֵּשׁ לְעֶצְבוֹתָם.' (תהילים קמ"ז 3). הקשר של אלוהים עם כל נשמה ונשמה הוא שונה, מלא ובלעדי, כאילו אין שום נשמה אחרת עלי אדמות שהוא יכול לדאוג לה; כאילו אין שום נשמה אחרת שלמענה נתן את בנו האוהב." (אלן ג' וייט, Steps to Christ, עמ' 100).

שאלות לדיון:

- ① מדוע עלינו להתפלל אם אלוהים יודע הכול? על אף שניתן לתת לכך תשובות רבות, יתכן שהחשובה בהן היא שבכתבי הקודש אנו מצויים שוב ושוב להתפלל. גם אם איננו מבינים איך תפילה עובדת, אנשים המתפללים בדרך הנכונה יודעים שתפילה עובדת. אתם עשויים ליטול תרופה כדי להבריא גם אם אינכם יודעים כיצד היא עובדת. הדבר נכון גם לגבי תפילה. אילו סיבות אחרות תמצאו כדי לנמק את חשיבות התפילה, במיוחד כשאתם מחפשים אחר תחייה ותיקון?
- ② שובו וקראו ברוח של תפילה את הציטוט שלעיל מדברי אלן וייט, ובמיוחד את הפסקה האחרונה שבה היא מדברת על הקשר בין אלוהים לבין אדם המתפלל ומתחנן אליו. מה תעשו, ואילו החלטות תיטלו כדי לקיים עם ה' קשר של קרבה יתרה כמתואר לעיל?
- ③ דונו בכיתה על ממשות העימות הגדול, ועל האופן שבו הוא בא לידי ביטוי בקהילתכם. שוחחו על התועלת שתפיקו מתפילה עם בני הקהילה כדי להתמודד עם אתגרים העומדים בפניכם.

דבר ה': הבסיס לתחייה

3

שבת אחר הצהרים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: תהילים קי"ט 50, 74, 116;
אל העברים ד' 12; י"א 3; יוחנן ה' 39; אל העברים ד' 1, 2; מה"ש כ' 27-32.

פסוק לשינון: "ריבה ריבי, וגאלני; לאמרתך חגי". (תהילים קי"ט 154).

ממש כשם שלימוד כתבי הקודש הוליד בעבר תנועות שקראו להתעוררות רוחנית ולתחייה, אנו מאמינים שהדבר יקרה שוב באחרית הימים. רוח הקודש תפעל בקרב דור של אדוונטיסטים משיחיים מסורים, שגילו את רצון ה' בדברו והם להוטים לבשרו בעולם. הם ימצאו בדבר ה' חסד, גבורה ותקווה; דרך כתבי הקודש הם יתוודעו אל יופיו, חנו וקסמו של המשיח, שאין להם אח ורע. אלוהים יכבד את מחויבותם בכך שישפוך את רוח קודשו בשפע, והעולם כולו יואר בזוהר המסרים של שלושת המלאכים. רוח הקודש תישפך מעל ומעבר לכל מידה, הבשורה תבושר בכל קצווי התבל והמשיח ישוב (מתי כ"ד 14).
השבוע נלמד על תפקידם של כתבי הקודש בתחייה הרוחנית, וכיצד דבר ה' יכול לחולל בחיינו שינוי כביר אם ניכנע באמונה ובציות לעיקרים, למצוות ולאמיתות הטמונים בו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-20 ביולי.

דבר ה' מחייה אותנו

בחנו כל אחד ואחד מן הפסוקים שלהלן. בשורה הראשונה, כיתבו את תחינתו של דוד. בשורה השנייה, כיתבו את הנסיבות שהובילו אותו לפנות אל ה' בתחינה זו.

תהילים קי"ט 25 (תחינה) _____

_____ (נסיבות)

תהילים קי"ט 107 (תחינה) _____

_____ (נסיבות)

תהילים קי"ט 153, 154 (תחינה) _____

_____ (נסיבות)

במזמורי התהילים, דוד מספר על הברכות שהפיק מדבר ה' בחייו הרוחניים. קראו את הפסוקים הבאים מתהילים קי"ט, ובחרו מילה אחת מכל פסוק, המתמצתת את הברכות שמחבר המזמור גילה בדבר ה'. (תהל' קי"ט 50, 74, 116, 130, 169, 170).

דבר ה' אזר את דוד באומץ וכוח, הפיח בו תקווה והעניק לו הנחייה אלוהית. דבר ה' האיר את מוחו השרוי באפלה (תהל' קי"ט 130). דבר ה' הזין את ליבו הרעב והרווה את נשמתו הצמאה (שם פס' 81). כששאול המלך איים להורגו, דוד דבק בהבטחת ה' להושיעו (תהל' ל"ד 4). כשחש רגשי אשמה לאחר שנאף עם בת שבע, הוא דבק בהבטחת ה' להעניק מחילה (תהל' ל"ב 1, 2). כשחש נבון ומבולבל לגבי העתיד, הוא דבק בהבטחת ה' להעניק הנחייה (שם, פס' 8). הוא הכריז בשמחה: "אִמְרָתְךָ חֵן וְנֶחֱדָה" (תהל' קי"ט 50). הבסיס לתחייה רוחנית הוא מציאת חיים חדשים בדבר ה'.

כיצד תלמדו להפיק תקווה, כוח, ביטחון ואור בדבר ה'? כלומר, האם ניתן לזכות בחוויה עמוקה יותר עם ה' דרך התוודעות אל דמותו המתוארת בכתבי הקודש?

כוח היצירה של דבר ה'

קראו את אל העברים ד' 12. על פי הפסוק, דבר ה' הוא חי, עוצמתי, חד יותר מחרב פיפיות, חודר אל נבכי נפשנו ובוחן את מחשבות וכוונות ליבנו. כיצד חי דבר ה'? מה פירוש הדבר?

3

כיצד שונה דבר ה' מעצה נבונה של מורה, רועה או יועץ חכם? מה נאמר בפסוקים הבאים על כוחו של דבר ה'? (תהל' ל"ג 6, 9; עבר' י"א 3; טימ"ב ג' 16, 17).

לעצתו של אדם חכם יש ערך רב. כולנו נעזרים בעצת הזולת. הבעיה היא שעצת האדם חסרה את הכוח לחולל את סוג השינוי שדבר ה' מסוגל לחולל. דבר ה' הוא חי, דינמי, עוצמתי ומחולל שינוי. אותה עוצמה שהייתה לדבר ה' שיצא מפיו של אלוהים בשעת הבריאה, טמונה בדבר ה' הכתוב. כשאנו מקבלים באמונה את מצוותיו והבטחותיו של אלוהים, אנו נאזרים בגבורת רוח הקודש, המאפשרת לנו לקיים את מצוות המשיח.

"בדבר ה' טמונה אנרגיית היצירה שהביאה את העולמות לידי קיום. דבר ה' אוזר אותנו בכוח; דבר ה' מוליד חיים. כל צו הוא הבטחה; כשהנשמה מקבלת אותו דרך כוח הרצון, הוא מביא עמו את חייו של אלוהים הכול יכול. הוא מחולל שינוי בטבענו, ובורא מחדש את נשמתנו בצלם אלוהים." (אלן ג'י. ווייט, Education, עמ' 126).

קריאה מזדמנת ושטחית של כתבי הקודש תניב תחייה רוחנית לעיתים נדירות בלבד. לימוד כתבי הקודש במטרה להוכיח למישהו את טעותו, לא יועיל רבות לחיינו הרוחניים. ואולם, שינוי מתחולל כשאנו קוראים את דבר ה' בתפילה, ומבקשים מרוח הקודש לאזור אותנו בגבורה כדי שנוכל להידמות לישוע. שינוי אמיתי מתרחש כשאנו מבקשים מאלוהי הבריאה לברוא אותנו מחדש בדמותו. שינוי מתחולל כשתורת ישוע בברית החדשה נטמעת בחיינו, ואנו חיים "על קל מוֹצֵא פִּי ה'" (מתי ד' 4).

כיצד כוחו של דבר ה' שינה את חייכם? באילו תחומים אתם זקוקים לשינוי רב יותר?

ישוע ודבר ה'

כיצד דבר ה' ורוח ה' זהים בתפקודם? (קראו את יוחנן ה' 39; ט"ז 14, 15).

3

דבר ה' מעיד על ישוע. גם רוח הקודש מעידה על ישוע. רוח הקודש מובילה אותנו דרך דבר ה' לחוויה עמוקה יותר עם ישוע. מטרתה של רוח הקודש בתחייה רוחנית אינה להתגלות באותות ובנסים על טבעיים, אלא לרומם את ישוע דרך דברו. טבילת רוח הקודש לא נועדה לתת לנו את הכוח לחולל נסים כבירים; היא נועדה לאזור אותנו בגבורת ה' שתחולל שינוי בחיינו – זהו לב ליבם של תחייה רוחנית ותיקון רוחני.

דבר ה' מעניק את הבסיס והתשתית לתחייה אמתית. החוויה שלנו נובעת מתוך הבנתנו את דבר ה'. ההלל וההשתחויה שלנו נובעים משכלנו וליבנו הגדושים בדבר ה'. חיים שעברו מהפך הם העדות הכבירה והחותכת ביותר של תחייה אמתית.

רגשות כנים של הלל והודיה עשויים להתלוות לתחייה, אבל הם לעולם אינם התשתית לתחייה. "תחייה" כביכול, המתבססת אך ורק על רגשות או חוויות, היא שטחית במקרה הטוב, ומוליכה שולל במקרה הרע. זוהי אשליה של רוחניות, לא יראת ה' אמתית. כשתחייה נעוצה בדבר ה', זוהי חוויה מתמשכת שמחוללת שינוי בחיינו ובחיי האנשים שחיים אתנו וסביבנו.

הסיפור על הופעתו של ישוע לפני שניים מתלמידיו בדרך לכפר עמאוס, חושף את תפקידם של הכתובים בעורות תחייה רוחנית. תלמידי ישוע אלה היו נבוכים. אך בהדרגה, ישוע "החל מְמַשֵּׁה וּמְכַלֵּה הַנְּבִיאִים וַיֹּאדָר לָהֶם אֶת הַדְּבָרִים הַמְכֻנִּים אֵלָיו בְּכָל הַכְּתוּבִים." (לוקס כ"ד 27). הוא חזר באוזניהם על נבואות מן התנ"ך שניבאו על המשיח. ישוע היה יכול לחולל נס כדי להוכיח להם את זהותו. הוא היה יכול להראות להם את פצעי הצליבה בכפות ידיו, אבל הוא לא עשה זאת. להפך, הוא נתן להם שיעור בכתובים.

שימו לב לתגובתם של התלמידים בזמן שהגו במה שקרה להם באותו יום. "אָמְרוּ זֶה לָזֶה: 'הֲרֵי לָבְנוּ הִיא בֹעֵר בְּקֶרְבָּנוּ כְּשֶׁדָּבַר אֵלֵינוּ בְּדֶרֶךְ וּפֶתַר לָנוּ אֶת הַכְּתוּבִים!'" (לוקס כ"ד 32). איזו דוגמה מופתית לתחייה אמתית!

מדוע איננו יכולים להסתמך על רגשותינו? כיצד עלולים רגשותינו להוליכנו שולל?
איזה תפקיד יש לרגשות בהליכתנו עם ה', ואיזה תפקיד אין להם?

תחייה, אמונה ודבר ה'

3

כשישוע דיבר על התקופה הסמוכה לשובו, הוא אמר: "אך פֶּאֶשֶׁר יָבֹא בֶן הָאָדָם, הִימָצָא אֶת הָאֱמוּנָה עָלֵי אֲדָמוֹת?" (לוקס י"ח 8). אין ספק שאמונה תהיה נדירה מאוד באחרית הימים. כיצד נגדיר אמונה לפי כתבי הקודש? האם אמונה פירושה להאמין שה' ייתן לנו את כל משאלות ליבנו? האם אמונה מתמקדת במילוי מאוויינו? האם אמונה משמעה לבקש מה' את משאלות ליבנו, ולהאמין שנקבלן אם רק נאמין באמונה שלמה? אנו אמורים לדעת את התשובות לשאלות רטוריות אלה, נכון?

אמונה אמתית מתמקדת תמיד ברצונו של אלוהים, לא במשאלות ליבנו. אמונה פירושה לבטוח באלוהים, להאמין בהבטחותיו, לקיים את מצוותיו ולפעול באמונה על פי דברו. אמונתנו מתחזקת כשאנו שומעים את דבר ה' ומיישמים אותו הלכה למעשה (רומ' י' 17; יעקב ב' 17, 18). כשאנו פותחים את עיני רוחנו וליבנו לתורת דבר ה', האמונה נבנית בנו; בזמן שאנו עושים את רצון ה' על פי דברו – גם אם הוא מנוגד לרצוננו ותשוקותינו – הדבר מכשיר אותנו לקבל את מלוא גבורת רוח הקודש.

מדוע ישנם אנשים המפיקים תועלת מועטה בלבד מקריאת כתבי הקודש?
(עבר' ד' 1, 2).

כשאנו מקבלים את דבר ה' באמונה ותובעים אותו לזכותנו, חווייתנו הרוחנית מתחיה ומתעצמת. קריאה חפוזת ושטחית של כתבי הקודש, שנובעת מתחושת חובה, תניב תועלת קלושה בלבד. אנו משתנים כשאנו מפנימים את הדברים שקראנו, ומאפשרים לתורת כתבי הקודש לעצב את מחשבותינו וחיינו.

השוו בין אמונתו של שר הצבא הרומי, לבין אמונתו של הנכה המשותק מבית חסדא ואמונתו של תלמידי ישוע בשעה שהתחוללה סערה בכנרת. (מתי ח' 8-10, יוחנן ה' 9-6, מתי י"ד 29-33). מה נלמד מכל אחד מן הסיפורים הללו?

אמונה אינה צומחת אך ורק מקריאת או שמיעת דבר ה'. אמונה באה כשאנו תובעים לזכותנו את הבטחות ה' ומאמינים שהדברים שאמר חלים עלינו באופן אישי. אלוהים העניק לכל אחד ואחת מאתנו מידה של אמונה. אמונה היא אחת ממחנות השמים שנחלנו (רומ' י"ב 3). כשאנו פועלים בעזרת האמונה שה' טמן מלכתחילה בליבנו, היא חייבת לצמוח ולהתחזק.

דבר ה': שומרה ומגינה של התחייה

רוח הקודש פעלה בעוצמה דרך משנתו והטפותיו של שאול השליח בזמן שכוון את הקהילה המשיחית באפסוס. אפסוס, שמספר תושביה היה כמאתיים וחמישים אלף איש, היתה מן החשובות שבערי אסיה ונודעה כמרכז מסחרי ודתי. אניות הובילו אליה את סחורותיהן מרחבי אסיה, ואנשים נהרו אליה כדי לקנות משי משובח, תכשיטים נדירים, תבלינים, שטיחים בעבודת יד, חפצי אומנות ומאכלים אקזוטיים. העיר אף שימשה מרכז לסגידת האלה דיאנה. בתקופה מאוחרת יותר הוקמה בעיר ספרייתו המפורסמת של סלזוס, שהכילה 12,000 ספרים. העיר התהדרה באמפיתיאטרון בעל 15,000 מושבים. השתמשו בו להעלאת הפקות ענק של קונצרטים ומחזות. מתירנות מינית רווחה בקרב תושבי העיר. אם היה אי פעם מקום בלתי סביר בעליל לצמיחתה ושגשוגה של האמונה המשיחית – היה זה אפסוס.

קראו את מעשי השליחים כ' 27-32. מה הייתה דאגתו העיקרית של שאול לגבי המאמינים באפסוס? מה הייתה עצתו לחברי הקהילה באפסוס? איזה תפקיד הוא נתן לדבר ה'?

קראו את הפסוקים הבאים: פטר"א א' 22, 23; יעקב א' 21, 22; יוח"א ב' 14. סכמו את הדברים שלימדו כיפא, יעקב ויוחנן על חשיבות הכתובים בחייו של כל מאמין. שימו לב במיוחד לתורת השליחים בנוגע להשפעת הכתובים על חיינו הרוחניים.

אילו מקבילות מצאתם בפסוקים שלעיל בנוגע לתפקידו של דבר ה' לפיכך, מדוע חייב דבר ה' לשמש גורם מרכזי בתחייה הרוחנית, הן ברמה האישית והן ברמה הקיבוצית?

לימוד נוסף: "לְתוֹרָה, וְלַתְּעוּדָה; אִם לֹא יֵאמְרוּ פְּדָבָר הַזֶּה, אֲשֶׁר אֵין לוֹ שְׁחֵר." ישעיהו ח' 20. חסידי ה' מופנים אל כתבי הקודש בתור אמצעי הגנה מפני השפעתם של מורי שקר וכוחן המטעה של רוחות החושך. השטן משתמש בכל תחבולה אפשרית כדי למנוע מבני האדם לרכוש ידע של כתבי הקודש, שכן המילים המפורשות היוצאות מפיו חושפות את שקריו. בכל פעם שמתחוללת תחייה של מלאכת ה', שר הרוע מגביר את פעילותו ומאמציו; עתה הוא משקיע את מירב כוחותיו ומאמציו במאבקו הסופי נגד המשיח ותלמידיו. התעתוע הגדול האחרון עומד להתגלות בקרוב לפנינו. צורך המשיח יבצע נסים ונפלאות מדהימים לנגד עינינו. הזיוף יהיה דומה כל כך לאמת, שיהיה בלתי אפשרי להבדיל ביניהם, אלא באמצעות כתבי הקודש. כל נס וכל הכרזה חייבים להיבחן באמצעות עדות הכתובים.

"כל המאמינים המנסים לציית למצוות ה' יושמו ללעג ויסבלו התנגדות. הם יכולים לעמוד איתן רק באלוהים. כדי לשאת את המבחן שלפניהם, עליהם להבין את רצון ה' המתגלה בדברו; הם יכולים לחלוק לה' כבוד אך ורק כשיש בידיהם תובנה נכונה על אופיו, ריבונותו ומטרותיו, וכשהם פועלים בקנה אחד איתן. איש זולת אלה שחזקו את מוחם באמיתות כתבי הקודש, לא יוכל להחזיק מעמד במלחמה הגדולה האחרונה." (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 593, 594).

שאלות לדין:

1 קראו בתשומת לב את דברי אלן ווייט בציטוט שלעיל. איזה תפקיד היא מייחסת לדבר ה', במיוחד בהקשר של אחרית הימים וההטעיות הסופיות? הגו במיוחד במשפט: "הזיוף יהיה דומה כל כך לאמת, שיהיה בלתי אפשרי להבדיל ביניהם, אלא באמצעות כתבי הקודש." מה נלמד מכך על הצורך להיזהר פן נבחן את האמת אך ורק לאור חווייתנו האישית או רגשותינו?

2 במהלך השבוע קראנו באיגרת יעקב א' 22 כי עלינו להיות "עושי הַדְּבָר וְלֹא רַק שׁוֹמְעִים." מה משמעות המילים הללו? מדוע חיוני כל כך שנהיה "עושי הדבר", אם ברצוננו לחוות תחייה רוחנית בחיינו האישיים? מדוע קל יותר לקרוא, ללמוד ולדבר על אמונה, מאשר לחיות באמונה? הגו במעשיכם השבוע: באיזו מידה הייתם "עושי הדבר"?

עדות ושיירות: פירות התחייה

4

שבת אחר הצהרים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי כ"ח 19, 20; יוחנן כ' 21; מעה"ש ב'; מעה"ש כ"ב 1-14; יוחנן ו' 1-11; מעה"ש ח' 26-38.

פסוק לשינון: "אֵכָל בָּבֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תִּקְבְּלוּ כֹחַ וְתִהְיֶי עֲדֵי הֵן בִּירוּשָׁלַיִם וְהֵן בְּכָל יְהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן, עַד קֶצֶה הָאָרֶץ." (מעשי השליחים א' 8).

תכלית התחייה היא למלא את ליבנו באהבה רבה כל כך לישוע, שנשתוקק לחלוק אותה עם כל אדם. תחייה אמתית מעוררת בליבנו את חסד ה', טובו, רחמיו, מחילתו וגבורתו. אנו מוקסמים כל כך מאהבתו וחווים מהפך אישי גדול כל כך דרך חסדו, שאיננו מסוגלים עוד להחריש. ואולם, "תחייה" שמתמקדת "בחווייה אישית בלבד" מחטיאה את המטרה. כאשר תחייה כזו יוצרת ביקורתיות כלפי מאמינים שלא הגיעו ל"רמת הקדושה" הנדרשת, אין כל ספק בכך שהיא לא התחוללה בידי רוח הקודש. כאשר תחייה מעוררת את המאמינים לשים דגש על התנהגות חיצונית בלבד ולא על שינוי הלב, משהו אינו כשורה. לבבות שעברו מהפך מחוללים שינוי בהתנהגות. תחייה אמתית לא תוביל לעולם לאנוכיות, לביטחון עצמי ואי תלות בזולת או להתפארות עצמית. אדרבה, היא תמיד תוביל לדאגה לזולת. לאחר קבלת לב חדש באמצעות חסד ה', אנו כמהים לשרת ולברך אנשים נזקקים. תחייה אמתית מובילה לשימת דגש מחודש על שליחות ושיירות.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-27 ביולי.

מצוותו האחרונה והבטחתו האחרונה של המשיח

המשיח לא כונן את קהילתו כדי שתדאג לעצמה בלבד. בשעת פרידתו מתלמידיו, ישוע דיבר על השליחות שהטיל על הקהילה. הוא רצה שקהילתו תביט אל מעבר לעצמה. הוא כונן אותה כדי שתהיה אור לעולם ותחלוק את אורו, אהבתו ובשורת גאולתו עם העולם.

קראו וסמכו את הפסוקים הבאים. כיצד כל אחד מהם חושף את רצונו וכמיהת ליבו של ישוע לגבי קהילתו?

מתי כ"ח 19, 20

מרקוס ט"ז 15

לוקס כ"ד 45-49

יוחנן כ' 21

4

לאחר שהמשיח עלה השמימה, קהילתו נועדה לשמש ביטוי גלוי לעין של אהבתו וחסדו לעולם. לתלמידי ישוע הייתה שליחות. היה להם מסר לחלוק עם העולם. הייתה להם משימה להשלים. הם היו אמורים להמשיך במלאכה שהמשיח החל בה.

"הקהילה היא האמצעי שיועד בידי ה' לגאולת האנושות. היא אורגנה למטרת שירות, ושליחותה הייתה לבשר את הבשורה ברחבי העולם. תכניתו של אלוהים מבראשית הייתה שקהילתו תשקף את שלמותו ומלאותו ואת ידו הרחבה והשופעת. חברי הקהילה, שאותם קרא מן האפלה אל אורו הנפלא, נועדו להקרין את הדרו ותהילתו לעולם. הקהילה היא בית האוצר של אוצרות החסד של המשיח; באמצעות הקהילה, תיחשף לבסוף מלוא אהבתו של אלוהים בפני 'הרשויות והממשלות שבשמיים'. [אפס' ג' 10]. (אלן ג'. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 9).

המשא על ליבו של ישוע הוא גאולת האנושות. שאלו השליח כתב לחברו הצעיר טימותיאוס כי תשוקת המושיע היא, "שֶׁכָּל בְּנֵי אָדָם יִשְׁעוּ וְיִגִּיעוּ לְהַפְרַת הָאֵמֶת." (טימ"א ב' 4). כיפא השליח מוסיף וטוען כי האדון "מֵאֲרִיךְ אֶפֶס לָנוּ; אֵין הוּא רוֹצֵה שְׂיֵאבֵד אִישׁ, אֶלָּא שֶׁהַכֹּל יָבוֹאוּ לִידֵי תְשׁוּבָה." (פטר"ב ג' 9).

מה בחייכם מעיד על רצונכם לבשר לזולת? או שמא דבר אינו מעיד על כך? מה למדתם מתשובתכם על עצמכם ועל סדרי העדיפויות שלכם?

כולנו כואבים וזועמים על אי הצדק המשווע הרווח סביבנו. אם אלוהים לא היה קיים, איזו תקווה הייתה לנו להשיג צדק? מהי בעיניכם משמעות ההבטחה שניתנה לכל אורכם של כתבי הקודש על ה' שיביא משפט וצדק לעולם? כיצד נלמד לדבוק בהבטחה זו בעיצומן של העוללות המתרחשות סביבנו?

קבלת ההבטחה

השליחות שהוטלה על קבוצת תלמידים קטנה זו – לחלוק את אהבת המשיח ותורתו עם העולם כולו – ודאי נראתה בעיניהם גדולה מדי. האתגר היה עצום והמשימה כבירה. אין ספק שהגשמת השליחות בימי חייהם נראתה להם בלתי אפשרית. מעריכים כי אוכלוסיית האימפריה הרומית במאה הראשונה עמדה על שישים עד שבעים מיליון איש. על פי פרק א' במעשי השליחים, 120 מאמינים התכנסו בחדר העלייה ביום חג השבועות. מדובר ביחס של משיחי אחד על כל 500,000 עד 580,000 איש באימפריה. מנקודת מבט אנושית, קיום מצוותו של ישוע – לבשר את הבשורה לעולם כולו – נראה בלתי אפשרי בעליל.

4

קראו את פרק ב' במעשי השליחים. כיצד השפיעה שפיכת רוח הקודש על שליחותה של הקהילה הקדומה? כלומר, מה היו תוצאות האירוע?

התוצאות היו מדהימות. הקהילה המשיחית גדלה מאוד במספרה. רבבות קיבלו את האמונה במשיח. מסר אהבתו של המושיע נישא למקומות הנידחים ביותר באימפריה. פליני הצעיר, מושל המחוז הרומי ביטאניה (שמוקם על החוף הצפוני של טורקיה בימינו), כתב לקיסר טריג'ן בערך בשנת 110 לספירה. הוא תיאר את הצעדים שנקט לשם לכידת המשיחיים ואת המשפטים הרשמיים שערך כדי להרשיעם בדן. "משיחים רבים בני כל גיל, כל מעמד חברתי, ואפילו בני שני המינים זומנו ויזומנו למשפט. זיהום האמונה הטפלה הזו [האמונה המשיחית] פשה לא רק בערים, אלא גם בכפרים בכל אזורי הכפר." ציטוט זה ראוי לציון. הוא חושף את העובדה שבתוך דורות ספורים המשיחיות כבשה כמעט את כל רבדי החברה, ואפילו במחוזות נידחים.

מקץ 90 שנה, בסביבות שנת 200 לספירה, טרטוליאן, עו"ד רומאי שהפך למשיחי, כתב מכתב מתריס לשופטים הרומיים, שצייד באמונה המשיחית והגן עליה. הוא התפאר בכך ש"כמעט כל אזרחי הערים הם משיחיים".

ספר מעשי השליחים מביא את סיפורה של קהילה שחוותה תחייה רוחנית והפכה מסורה למלאכת העדות והבשור על אדונה. שיתוף ונתינה נובעים באופן טבעי מחיים שעברו מהפך. ישוע אמר לתלמידיו: "בואו אֲחֵרִי וְאַעֲשֶׂה אִתְּכֶם דִּיגֵי אָדָם." (מתי ד' 19). ככל שאנו צועדים בצמידות רבה יותר אחרי ישוע, כך נגלה דאגה רבה יותר ועניין רב יותר בדברים העומדים בראש מעיינינו. ואולם, אם אנו מגלים עניין קלוש בשיתוף הזולת באהבת המושיע, קרוב לוודאי שאנו צועדים במרחק ניכר ממנו וזקוקים לתחייה רוחנית בחיינו האישיים.

כוחה של עדות אישית

כמעט שאין בכוחם של טקסי דת לחולל מהפך בחיי האדם. קפדנות דתית מותירה את בני האדם עקרים מבחינה רוחנית. דוקטרינה בלבד אינה מספקת כדי לשנות את הלב. כוחה של עדות הברית החדשה היה נעוץ במופת חייהם של אנשים שהבשורה חוללה מהפך אמתי בליבם ובחיהם. תלמידי ישוע לא העמידו פנים. הם לא עשו את מעשיהם כדי לצאת ידי חובה. רוחניותם לא הייתה מלאכותית. מפגש עם המשיח החי שינה אותם תכלית שינוי, והם לא יכלו עוד להחריש.

מהו החוט המקשר בסיפור חוויותיהם של שאול ויוחנן, שהפך אותם עדים מלאי עוצמה? (מעה"ש כ"ב 1-14; פיל' ג' 7-1; יוח"א א' 4-1).

4

בחג השבועות, תלמידי ישוע עברו מהפך והפכו לאנשים אחרים. משהו קרה להם כדי שרוח הקודש תוכל לחולל דרכם דבר מה. רוח הקודש חוללה בהם שינוי כדי להשתמש בהם. רוח הקודש נבעה מחייהם כדי לרענן את חייהם של אנשים אחרים. ישוע ניסח זאת כך: "הַמֵּאֲמִין בִּי כְּדָבָר הַכְּתוּב, נִהְיוּתָם שֶׁל מֵיִם חַיִּים יִזְרְמוּ מִקְרָבָו." (יוחנן ז' 38). ביוונית, השורש שממנו נגזרת המילה "מאמין" הוא pistis, שפירושו הרבה יותר מאמונה שטחית או אמונה שכלית. מדובר באמונה איתנה או באמון מוחלט. זוהי אמונה במשיח שמסר את חייו על הצלב בעבור חטאי האנושות. זוהי אמונה דינמית המחוללת שינוי בחייו של המאמין. הנקודה שישוע חידד היא, שכאשר אהבתו מרווה את צימאוננו הרוחני, היא תנבע מליבנו אל האנשים סביבנו.

"עדוּתנו על נאמנותו של המשיח היא האמצעי שנבחר בידי השמיים כדי לגלות את המשיח לעולם. עלינו להודיע את חסדו בעולם כפי שעשו קדושי העבר; אך הדבר היעיל ביותר הוא העדות האישית שלנו. אנו מעידים על אלוהים, כשאנו חושפים את פועלה של גבורת ה' בחיינו." (אלן ג'. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 347).

העדות החזקה והמרשימה ביותר היא של משיח המכיר את ישוע באופן אישי. אין תחליף לעדות הנובעת באופן טבעי מלב הרווי באהבת ישוע.

איזה סוג של עדות אישית אתם נותנים על פועלו של האדון בעבורכם? כיצד תלמדו לחלוק אותה עם הזולת בדרך טובה יותר?

כשמעידים על האמונה, האמונה מתחזקת וצומחת

פעילות היא חוק חיים. כדי להיות בריאים, גופנו זקוק לתרגול קבוע. תרגילי כושר גופני מחזקים וממריצים כל איבר, שריר ורקמה בגופנו. כשאנו מזניחים את התרגול הגופני, מערכת החיסון שלנו נחלשת, ואנו נעשים פגיעים יותר למחלות.

דבר דומה קורה לנו באופן רוחני כשאנינו מתרגלים את אמונתנו באמצעות מתן עדות. דבריו של ישוע שאמר: "טוב לַתֵּת מֵאֲשֹׁר לְקַבֵּל" (מעה"ש כ' 35), מתממשים גם בחיינו הרוחניים. כשאנו חולקים את דבר ה' עם הזולת, אנו צומחים רוחנית. ככל שנאהב יותר את ישוע, נחפץ יותר להעיד על אהבתו. ככל שנעיד על אהבתו, נאהב אותו יותר. שיתוף הזולת באמונתנו מחזק את אמונתנו.

איזה לקח נפיק מנס ככרות הלחם והדגים שחולל ישוע, לגבי שיתוף הזולת באמונתנו? (יוחנ' ו' 11-1).

ככל שנרבה לשותף את הזולת באמונתנו, כך אמונתנו תלך ותתחזק, תלך ותגדל. חוק התרבות זה הוא עיקרון אלוהי החל על חיי הרוח. אם תיתנו – תתחזקו ותגדלו; אם לא תיתנו – תקמלו. ישוע מחזק ומגביר את אמונתנו כשאנו חולקים אותה עם הזולת, גם אם אין לנו אמונה גדולה. כשאנו חולקים את ישוע (לחם החיים) עם אנשים רעבים רוחנית, הוא מתרבה בידינו, ולבסוף יהיה לנו הרבה יותר ממה שהיה לנו בהתחלה.

כשישוע ביקש להאכיל את המון העם, היו ברשותו חמש ככרות לחם ושני דגים. הוא בירך עליהם וחילק אותם. לאחר שבני העם אכלו ושבעו, הם הותירו שיירי מזון שמילאו 12 סלים. עכשיו היה ברשותו של ישוע מזון רב יותר ממה שהיה לו בהתחלה.

הוראותיו ומצוותיו של ישוע לקהילת הברית החדשה הן ברורות ומפורשות כל כך, שלא ניתן להבין שלא כהלכה. ישוע הכריז: "חֲנֹם קִבְּלָתֶם, חֲנֹם תִּתְּנוּ." (מתי י' 8). עדות היא משב רוח קל שמציית את ניצוצות התחייה והופך אותן ללהבות האש, והללו נחו על המאמינים בחג השבועות. כאשר עדות ושירות אינם מלווים בהתעוררות של תפילה ולימוד הכתובים, להבות התחייה דועכות וכבות, והגחלים מתקררים בתוך זמן קצר.

זה באמת כך! ככל שאנו מעידים יותר, כך אמונתנו מתחזקת וגדלה. כיצד חוויתם את האמיתה הרוחנית החשובה הזו?

תחייה, עדות והתערבות אלוהית

הסיפור המרגש על צמיחתה המהירה של קהילת הברית החדשה בספר מעשי השליחים הוא סיפור על קהילה שחוותה תחייה רוחנית ולא חדלה להעיד על אהבתו של ישוע. זהו סיפורה של קהילה שחוותה בקביעות את יד ההשגחה בחייה. מבחינתם של מאמינים חלוצים אלה, עדות הייתה אורח חיים.

"וַיֵּשְׁבוּ יוֹם, בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וּבִבְתֵּימָם, לֹא חָדְלוּ לְלַמֵּד וּלְבָשֵׁר עַל הַמִּשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ." (מעשה"ש ה' 42). בשור הבשורה הוביל לרדיפת הקהילה. אך הדבר סייע בקידום הבשורה. כשהקהילה בירושלים חוותה רדיפות, חברה עזבו את העיר והתפזרו בארץ. הם "עברו בארץ ובישרו את דבר האלוהים." (מעשה"ש ח' 4).

אחת הדוגמאות המרשימות ביותר להתערבות אלוהית בספר מעשי השליחים הוא הסיפור על פיליפוס והשר האתיופי.

קראו את סיפורו של פיליפוס שלימד את השר האתיופי ואת תגובת השר.
(מעשה"ש ח' 26-38). איזה לקח נפיק מן הסיפור על תחייה ועדות?

"מלאך ה' הנחה את פיליפוס אל אותו אדם שחיפש אחר אור וליבו היה פתוח לבשורה; מלאכי ה' ינחו את צעדיהם של אותם משרתים, שיאפשרו לרוח הקודש לקדש את שפתותיהם ולזקק ולטהר את לבבותיהם. המלאך שנשלח אל פיליפוס היה יכול ללמד בעצמו את השר האתיופי. אך אלוהים אינו פועל בדרך זו. תכניתו היא שבני האדם יעמלו למען זולתם." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 109).

ישנם שלושה היבטים יסודיים בתחייה: תפילה, לימוד דבר ה' ועדות. כשחסידי ה' מחפשים אחר ה' בכל ליבם ומאודם בתחינה ותחנונים מקרב לב, גודשים לרוויה את מוחם וליבם באמיתות מדברו ומעידים בלהט על אהבתו והאמת שלו – אלוהים מתערב באופן על-טבעי ופותח בפניהם דלתות לשם הכרזת האמת.

ערכו חשבון נפש נוקב: מה אתם עושים כשצוות הזדמנויות לבשר ולהעיד? האם אתם מבשרים ומעידים, או שמא ממציאים תירוץ כלשהו כדי לא לעשות זאת? מה למדתם מתשובתכם על הצורך שלכם בתחייה ותיקון?

לימוד נוסף: "ברוב חוכמתו, ה' מביא את מחפשי האמת אל אנשים שיודעים את האמת. תכנית השמיים היא שאנשים שקיבלו אור יאירו על אנשים השרויים באפלה. כשמשפחת האדם שואבת את יכולתה ממקור החוכמה הכביר, היא הופכת לכלי עזר, לאמצעי שדרכו הבשורה פועלת בכוחה המחולל שינוי, במוח ובלב." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 134).

"אלוהים מסוגל להגשים את תכליתו ולהושיע את האובדים ללא עזרתנו; ואולם, כדי שנפתח אופי הדומה לאופיו של המשיח, עלינו לחלוק את מלאכתו. כדי להיכנס אל שמחתו – השמחה על נשמות שנושעו דרך קורבן התמורה שלו – עלינו ליטול חלק בעמלו למען גאולתם." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 142).

4

שאלות לדין:

- 1 מהו הרעיון המרכזי בלימוד השבוע? האם ה' קורא לכם לערוך שינויים בחייכם? האם עליכם לערוך מחדש את סדרי העדיפויות שלכם? אילו צעדים קורא לכם ה' לנקוט?
- 2 הגו לעומק באמיתת רוחנית מדהימה זו: ככל שאנו מרבים להיעיד על אמונתנו, כך אמונתנו מתחזקת ואף הולכת וגדלה. מדוע לדעתכם נכון הדבר? מדוע עיקרון זה הגיוני כל כך?
- 3 באיזו תדירות אתם מעידים על מושיעכם? אם אינכם מרבים לעשות זאת, שאלו את עצמכם מה הסיבה לכך. האם אתם פוחדים מדחייה? אם השבתם בחיוב, חישבו על ישוע ועל כך שהוא חווה דחייה לעיתים קרובות. אם דחייה לא עצרה בעדו, היא אינה אמורה לעצור בעדנו. או שמא אינכם בטוחים בדבריהם שעליכם לומר בזמן מתן העדות? אם השבתם בחיוב, מה תסיקו מתשובתכם על הצורך שלכם בקרבה רבה יותר עם ה'?
- 4 השבוע דנו בכך שטקסי דת כשלעצמם אינם יכולים לחולל שינוי של הלב. זה כל כך נכון. בעת בעונה אחת, איזה מקום יש לטקסים ולמסורת באמונתנו ובקהילתנו? כיצד, אם בכלל, עשויים טקסים ומסורת לתרום לתחייה ולתיקון?
- 5 מדוע אנו מפקים סיפוק גדול כל כך כשהי משתמש בנו כדי לקרב אליו בני אדם?

ציות: פרי התחייה

שבת אחר הצהריים

5

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי כ"ו 74-69, מעה"ש ה' 28-32, ו' 10-3, ט' 9-1, פיל' ב' 8-5.

פסוק לשינון: "שָׁכֵן כְּלִי מִלְחָמָתְנוּ עֲצָמָתָם אֵינָהּ מִבֶּשֶׂר וָדָם, אֶלָּא עֲצָמַת אֱלֹהִים בָּהֶם לְהָרֵס מִבְּצָרִים. אֲנַחְנוּ מְמוֹטָטִים תַּחְבוּלוֹת וְכָל דְּבַר רֶם שְׁמֵתֵנָּשָׂא נֶגֶד דַּעַת אֱלֹהִים, וּמִכְנִיעִים כָּל מַחֲשָׁבָה לְשֵׁם צִיּוֹת לְמִשִּׁיחַ." (קור"ב י' 4, 5).

התחייה הוולשית שהתחוללה בשנת 1904, ממחישה את השפעת התחייה הרוחנית על חיי היומיום. איוון רוברטס ואחדים מחבריו החלו להתפלל ברצינות לשפיכת רוח הקודש. הם עתרו לה' בתפילות הפגעה, למדו את כתבי הקודש ובישרו את הבשורה. רוח הקודש נשפכה כמענה לתפילותיהם. חייהם של אנשים רבים עברו מהפך. בתוך שישה חודשים רבבות קיבלו את האמונה בוויילס. תוצאות התחייה נגלו בכל רחבי הארץ הקטנה הזו. במהלך כל שעות היום אלפי אנשים נהרו לכנסיות כדי להתפלל. פועלי הפחם המחסופסים והגסים שנהגו לקלל ללא הרף, הפכו לאנשים אדיבים, מנומסים ועדינים. אפילו סוֹסוֹנִי המכרות במכרות הפחם נאלצו ללמוד פקודות חדשות, שכן הכורים הפסיקו לקלל אותם! אנשים אלה, שחזרו בתשובה מעומק לב, עברו מהפך והפכו צייתנים. זוהי הוכחה חותכת לתחייה אמיתית.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-3 באוגוסט.

חיים שעברו מהפך

תוצאות התחייה אינן מתבטאות בתחושה נעימה וחמימה של קרבה מדומה לישוע. הן מתבטאות בחיים שעברו מהפך. לפעמים מחברי כתבי הקודש חשו קרבה רבה לישוע, ולפעמים הם חשו מרוחקים ממנו. לפעמים חשו התרוממות רוח ואקסטזה והתענגו על נוכחותו, לפעמים לא חשו את קרבתו.

תוצאות התחייה אינן מתבטאות בהכרח בהתעוררות של רגשות נעימים או טובים. תוצאות התחייה מתבטאות בחיים שעברו מהפך. רגשותינו אינם פרי התחייה. ציות הוא פרי התחייה. דבר זה גלוי לעין בחייהם של תלמידי ישוע לאחר חג השבועות.

בחנו את תגובותיו של כיפא לפני הצליבה, לאחר תחיית המשיח ולאחר חג השבועות. במה הבחנתם? איזה שינוי חוללו אירועי הצליבה, תחיית המשיח וחג השבועות ביחסו של כיפא?

מתי כ"ו 69-74: תגובת כיפא לפני הצליבה.

יוחנן כ"א 15-19: תגובת כיפא לתחיית המשיח.

מעה"ש ה' 28-32: תגובת כיפא לחג השבועות.

שפיכת רוח הקודש בחג השבועות חוללה שינוי קיצוני בחייו של שמעון כיפא. ממאמין חלש והססן הוא הפך לתלמיד צייתן בעל אמונה חזקה. האיש שנהג לפזר הבטחות כוזבות ומילים פזיזות, הפך למאמין מלא אמונה, אומץ ולהט לבשר ולהעיד על המשיח. זוהי דוגמה עוצמתית למה שרוח הקודש יכולה לחולל בחייו של כל אדם שנכנע באמונה וציות לאדון ישוע.

מחירו הכבד של הציות

חיינו של סטפנוס משמשים אחת הדוגמאות המופתיות הראשונות לאמונה, ולמחיר האמונה.

כיצד מתואר סטפנוס בפסוקים הבאים? (מעה"ש ו' 10-3, ד' 55).

לאחר שתלמידי ישוע נמלאו ברוח הקודש, הרוח הדריכה אותם לחיות חיי חסידות חפים מאנוכיות. אמונתם גרמה להם לציית. לפעמים המלחמה הרוחנית הייתה עזה, אך ישוע, מושיעם ואדונם, עמד לצדם וחיזק את אמונתם. הם חוו סקילות, מאסרים, שריפה על המוקד, ולעיתים ספינותיהם טבעו בים. ציותם גבה מהם מחיר כבד. רבים מהם עונו ומתו על קידשו אמונתם. על פי פרק ז' במעשי השליחים, סטפנוס נשא דרשה נפלאה שתיארה בקווים כלליים את תולדות ישראל. הוא תיאר את חוויותיהם של אברהם, יצחק, יעקב, יוסף, משה, דוד ושלמה. לאורך נאומו, הוא תיאר את נאמנותו של ה' לעומת חוסר הנאמנות של ישראל. הוא חתם את דרשתו בהאשמת מנהיגי הדת בישראל בחילול ברית ה' ובהתנגדות לרוח הקודש. (מעה"ש ז' 51, 52).

מה קרה לסטפנוס עקב עדותו על ישוע? מה נלמד מכך על מחיר הנאמנות? (מעה"ש ז' 60-54).

סטפנוס ציית לקריאת ה' ודבק בשליחות שהוטלה עליו, אפילו עד מוות. ייתכן שלא כולנו נידרש למסור את חיינו על קידוש אמונתנו, אך עלינו להיות מסורים כל כך לאדוננו, שאילו נידרש למות בעבורו לא נירתע, אלא נישאר נאמנים עד הסוף, בדומה לסטפנוס. אין זה בלתי אפשרי שאחד מכם, הקוראים, יצטרך יום אחד למסור את חיינו למען האדון.

מה יקרה אם תאלצו להתמודד עם סכנת חיים בעקבות עדות רבת עוצמה שנתמתם? על אף שאינכם יכולים לחזות עכשיו כיצד תנהגו במצב כזה, מה תסיקו מחוויות העבר על הדרך שבה אתם עשויים להגיב אם תיקלעו ביום מן הימים למצב כזה?

כשרוח הקודש מפתיעה

על אף ששאל טעה כשרדף באכזריות את המשיחיים, הוא סבר שעשה את רצון ה' כאשר נלחם במה שהאמין שהיה "כת דתית פנאטית". כששאל נסע לדמשק כדי ללכוד משיחיים ולהביאם לירושלים, ישוע הפתיע אותו בדרך, ובגדול. החוויה ששאל חווה בדרך לדמשק, לא רק חוללה שינוי בחייו, אלא בעולם כולו.

קראו את סיפור כניעתו של שאל לישוע המשיח (מעשי השליחים ט' 1-9).
מדוע האדון שלח אותו לחנניה מיד לאחר חוויה זו? איזה לקח חשוב טמון כאן בעבורנו?

5

"אנשים רבים מחזיקים בדעה שהם אחראים אך ורק בפני המשיח על ההארה והחוויה שקיבלו, ולא בפני תלמידיו עלי אדמות. ישוע הוא ידידם של החוטאים, וצערם נוגע לליבו. כל הגבורה והכוח בשמיים ובארץ נתונים בידי; ואולם, הוא מכבד את האמצעים שיעד כדי להביא הארה וגאולה לבני האדם; הוא מכון את החוטאים אל הקהילה, אשר הוסמכה על ידו להביא את האור לעולם.

"בקרבת הטעות, האטימות, הדעה הקדומה והעיוורון הרוחני ששאל לקה בהם, הוא זכה להתגלות של המשיח שרדף. לאחר מכן הוא הונחה להתחבר עם הקהילה, היא אור העולם." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 122).

כיצד הפתיע ישוע את חנניה? איזו גישה נדרש חנניה להפגין כדי לציית להוראות המושיע? (מעה"ש ט' 16-10).

נסו לשים את עצמכם בנעליו של שאל לאחר פגישתו עם ישוע בדרך לדמשק. החוויה שעבר הייתה בהחלט מטלטלת. בנוסף, נסו להעמיד את עצמכם במקומו של חנניה. גם בשבילו היה זה בטח הלם רציני. מה נלמד משני המקרים על הדרכים שבהן האדון ישוע עשוי לקרוא לנו להתמודד עם מצבים שונים ולבצע דברים שאיננו מבינים ואף על פי כן, מדוע עלינו לציית בכל זאת לאדון?

רגישות לקריאת רוח הקודש

במהלך שירותנו, שאול השליח הודרך בידי רוח הקודש, הורשע בידי רוח הקודש, צווה בידי רוח הקודש ונאזר בגבורה בידי רוח הקודש. כאשר שאול הציג בפני המלך אגריפס את כתב ההגנה שלו, הוא תיאר את החיזיון השמימי שראה בדרך לדמשק. לאחר מכן, העיד כי מטרת שליחותו הייתה לבשר ליהודים ולגויים כאחד, כדי "לפקח את עיניהם, להשיב אותם מחשך לאור ומשולטון השטן לאלהים כדי שיקבלו על ידי אמונה בִּי סליחת חטאים ונחלה בקרב המקדשים". (מעה"ש כ"ו 18).

לאור הנחיית רוח הקודש, מהו הדבר החשוב בתגובת שאול לחיזיון שראה בדרך לדמשק? השוו בין תגובת שאול לקריאת רוח הקודש לתגובת המלך אגריפס. (מעה"ש כ"ו 19-32).

5

בניגוד חד לשאול השליח, המלך אגריפס לא נכנע לכוחה המרשיע של רוח הקודש ולא השתכנע בטעותו ובחטאו. תחושת החשיבות העצמית המנופחת שלו ומאוויו האנוכיים עמדו בסתירה לפועלה של רוח הקודש בליבו, אשר עודדה ועוררה אותו לחיים חדשים במשיח. ישוע הכריז מפורשות: "רק עוד מעט קט האור בקרבכם. הִיו מתהלכים בעוד האור מאיר לכם, פֶּן ישיגכם החשך. המתהלך בחשך אינו יודע אֵנָה הוא בא. בעוד האור נשאר עִמָּכֶם האמינו באור, למען תהיו לבני האור." (יוחנן י"ב 35, 36).

כשאנו מצייתים להנחיית רוח הקודש ומתהלכים לאור האמת האלוהית, ה' ימשיך להרעיף עלינו אור רב יותר ולגלות לנו אמיתות רבות יותר. בעת ובעונה אחת, ככל שאנו נאטמים יותר ללחישותיה ולעידודה של רוח הקודש, כך נגלה כלפי ה' התנגדות רבה יותר, וליבנו יהפוך קשה יותר.

"עוד מעט ואֶתָּה תִשְׁכָּנֶּה אִתִּי וְלִהְיוֹת קְשִׁיתִי!" אמר המלך אגריפס לשאול. (מעה"ש כ"ו 28). אלה הן אחדות מן המילים המריפות, הנוקבות, העוצמתיות והמצערות ביותר בכתבי הקודש. כיצד אנו עלולים לטפח בליבנו גישה דומה? לדוגמה, כיצד התפשרות בהליכתנו עם ה' חושפת את אותו עיקרון הטמון בדברי אגריפס?

ציות בהנחיית רוח הקודש

לרוח הקודש היה תפקיד חשוב בכל ההיבטים בחייו של ישוע המשיח. הוא נולד מרוח הקודש: "אֲשֶׁר הוֹרָה... מְרוֹחַ הַקֹּדֶשׁ הוּא." הוא נמשח ברוח הקודש בשעת טבילתו: "וְהוּא רָאָה אֶת רוּחַ אֱלֹהִים יֹרֵדַת כְּיוֹנָה וּבָאָה עָלָיו. וְהָיָה קוֹל מִן הַשָּׁמַיִם אוֹמֵר: 'זֶה בְּנִי אֱהוֹבִי אֲשֶׁר בּוֹ חֶפְצָתִי.'" הוא החל לשרת לאחר ש- "אֱלֹהִים מָשַׁח אוֹתוֹ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּבְגִבּוֹרָה." (מתי א' 20, ג' 16, 17, מעה"ש י' 34-38). כל ימי חייו, המשיח ציית לרצון אביו שבשמיים (יוחנן ח' 29, אל העברים י' 7).

קראו את האיגרת אל הפיליפים ב' 5-8. אילו היבטים המאפיינים חיים מלאים ברוח הקודש מופיעים בתיאור מסוים זה של ישוע?

5

"הוא אשר היה קיים בדמות אלוהים" והיה "שווה לאלוהים", "הריק את עצמו" מזכות הבכורה ומזכויות היתר שנהנה מהן מתוקף היותו שווה לאלוהים, "ונטל דמות עבד." ישוע היה עבד לרצון אביו שבשמיים. הוא "השפיל עצמו וציית עד מוות, עד מוות בצלב." (פיל' ב' 8). ישוע מעניק לנו דוגמה מופתית של חיים מלאים ברוח הקודש. חיים כאלה מתאפיינים בציות מרצון ובכניעה ענווה לרצון האב. הם מתבטאים בחיי תפילה המוקדשים לשירות ולכהונה. הם מונעים בידי תשוקה מלאת להט לרכוש נפשות לאמונה, ולראות את הגאולים במלכות אבינו שבשמיים.

שאלו השליח הכריז כי מאמיני הברית החדשה שנמלאו ברוח הקודש קיבלו "חֶסֶד וְשִׁלְחוֹת לְהֵבִיא לְיָדֵי צִיּוֹת שֶׁבְּאַמוֹנָה בְּכָל הָאֲמוֹת לְמַעַן שְׂמוּ." (רומ' א' 5). לעומתם, עובדי האלילים "אֵינָם נִשְׁמָעִים לְאָמֶת אֶלָּא לְעוֹלָה." (רומ' ב' 8).

באיגרת אל הרומים ו' 15-23, שאול משתמש בשני ביטויים מנוגדים: "עבדים לחטא", ו"עבדים לצדקה." בפרק ח' פסוקים 12-17, הוא מכריז כי לא קיבלנו "רוח של עבדות", אלא רוח אשר "מקנה [לנו] מעמד של בנים." מה תסיקו מהליכתכם עם ה', התנסותכם באמונה, מאבקכם בחטא וקבלתכם בידי ה', לגבי משמעותם של מונחים אלה?

ההתגשמות המלאה של ההבטחות הללו בחייו של כל אדם ואדם שייאות לקבלן, הן יהודי וכן גוי, תתרחש אך ורק בביאת המשיח השנייה. כיצד נשמור על גחלת התקווה וההבטחה הזו, ולא ניתן לה לדעוך בעיצומם של קשיים ולחצי החיים?

לימוד נוסף: "אלוהים הציב אמונה בשער הכניסה אל הדרך המובילה לחיי נצח. לכל אורכה של הדרך, הוא הציב את האור, השלווה והשמחה הנובעים מציות מרצון. הנוסע בדרך זו רואה לנגד עיניו את ייעודו הרם במשיח. הפרס נראה תמיד באופק. בעיניו, מצוות ה' הן צדקה, שמחה ושלוש ברוח הקודש." (אלן ג'י. ווייט, In Heavenly Places, עמ' 183).

"הבטחת רוח הקודש אינה מוגבלת לדור מסוים או לעם מסוים. המשיח הכריז כי רוח הקודש תשרה עם תלמידיו עד אחרית הימים. מיום חג השבועות ועד ימינו, המנחם נשלח לכל המאמינים שנכנעו לחלוטין לאדון ולשירותו. רוח הקודש נחה על כל בני האדם שקיבלו את המשיח כמושיעם האיש: היא מייעצת להם, מקדשת אותם, מנחה אותם ומעידה בליבם. ככל שהמאמינים מתהלכים בקרבה רבה יותר לאלוהים, כך הם מעידים בבהירות רבה יותר ובעוצמה רבה יותר על אהבת המשיח ועל חסדו המושיע. גברים ונשים, שבמהלך דורות רבים של רדיפות וניסיונות נהנו ממידה רבה של נוכחות רוח הקודש בחייהם, שימשו כאותות ומופתים בעולם. הם חשפו לפני מלאכים ואנשים את כוחה מחולל השינוי של אהבה המובילה לישועה." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 49).

שאלות לדיון:

- ❶ קראו את מעשי השליחים ה' 11-5. מה נלמד מסיפור עוצמתי זה, אך מבהיל משהו? מדוע לדעתכם היה עליהם לשאת בתוצאות איומות ומרות כל כך?
- ❷ הגו במה שלמדנו ביום חמישי על האופן שבו ישוע "הריק את עצמו" כדי למלא ולהגשים את המשימה שלמענה בא לעולם. כיצד נחיל את העיקרון הזה על עצמנו לגבי הליכתנו עם האדון? מדוע במיוחד כשאנו מחפשים אחר תחייה ותיקון בחיינו ובקהילה, סוג כזה של התכחשות עצמית ומוות ל"אנו" חשוב כל כך?
- ❸ "עוד מעט ואתה משכנע אותי להיות משיח!" (מעה"ש כ"ו 28). דונו לעומק בהשלכות הנובעות ממילים הוות גורל אלה.

ידי ותישובה: התנאים לתחייה

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מעה"ש ה' 32-30, קור"ב ז' 9-11, ויקרא ה' 5, יוח"א א' 9, אל העברים י"ב 17, תהילים ל"ב 8-1.

פסוק לשינון: "מִכֶּסֶה פְּשִׁיעֵיו, לֹא יִצְלִיחַ; וּמִזֶּדֶה וְעֵזֶב יִרְחֹם." (משלי כ"ח 13).

לכל אורכם של כתבי הקודש, וידוי וחרטה סללו את הדרך לתחייה רוחנית. אלוהים הכין תמיד את חסידיו לביצוע מלאכה כבירה בעבורו בכך שעורר בליבם צער אמתי על חטאיהם. ברגע שאנו מודים בחטאינו ומתוודים עליהם, אנו עולים על המסלול שמוביל אותנו לניצחון עליהם. ה' אינו מתרשל בנוגע לקיום הבטחתו, אלא מפגין אורך רוח כלפינו. ככתוב: "אֵין אֲדֹנִי מֵאַחֵר בְּדִבְרֵי אֲשֶׁר הִבְטִיחַ, כִּמּוֹ שֶׁיֵּשׁ הַחוֹשְׁבִים זֹאת לְאַחֹר, אֲלֵא שֶׁהוּא מֵאַרְיֵה אֶפּוֹ לָנוּ; אֵין הוּא רוֹצֶה שְׂיֵאבֵד אִישׁ, אֲלֵא שֶׁהֵלַל יְבוֹאוּ לִיְדֵי תְשׁוּבָה." (פטר"ב ג' 9). וידוי וחזרה בתשובה הם שתי דרישות מוקדמות לקבלת מלוא גבורת רוח הקודש.

בשיעור השבוע נעקוב אחרי חשיבותה של חרטה אמיתית בשפיכת רוח הקודש, על פי ספר מעשי השליחים. נשווה בין חרטה כנה לחרטה מזויפת. ובעיקר, נגלה כי חזרה בתשובה היא מתת שרוח הקודש מרעיפה עלינו כדי לסייע לנו לשקף ולהפגין את אהבת ישוע לסובבים אותנו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-10 באוגוסט.

חרטה: מתת מה'

בשבועות שקדמו לחג השבועות, תלמידי ישוע עתרו לה' בתפילות ובתחנונים. במעשי השליחים א' 14 נאמר שהם "התמידו בלב אחד בתפילה". הביטוי "לב אחד" חושף את האחדות הרבה וההרמוניה ששררו בקרב תלמידי המשיח, שלא היו מתאפשרות ללא וידוי וחזרה בתשובה. תפילה וידוי הכשירו אותם לקראת הבאות.

קראו את מעשי השליחים ה' 32-30. אילו נקודות חשובות נפיק מדברי כיפא בקטע זה?

כיפא מחדד שתי נקודות חשובות. ראשית, שחרטה או חזרה בתשובה הן מתת. כשאנו פותחים את ליבנו לרוח הקודש, ישוע מעניק לנו את מתת החזרה בתשובה. שנית, שהתלמידים עצמם חוו את ממשות החרטה. הם לא רק הטיפו לתשובה, אלא חוו אותה על בשרם. "כשהתלמידים המתינו להתגשמות ההבטחה, הם השפילו את ליבם בתשובה אמתית והתוודו על חוסר אמונתם. בשעה שנזכרו בדברים שישוע אמר להם לפני מותו, הם הבינו טוב יותר את משמעותם...בשעה שהגו בחייו הטהורים, הקדושים, הם חשו כי שום עמל לא יהיה קשה מדי, שום קורבן לא יהיה גדול מדי, אילו רק יוכלו להעיד בחייהם על נועם הליכותיו וכן אופיו של המשיח." (אלן גי'. וייט, The Acts of the Apostles, עמ' 36).

ידוי וחרטה הם נושאים העוברים כחוט השני בספר מעשי השליחים (מעה"ש י"ז 30, י"ז 31; כ"ו 19, 20). חסד ה' מוביל אותנו לתשובה; כוחה המרשיע של רוח הקודש מביא אותנו להכרה בצורך שלנו במושיע המוחל על חטאים. בעת ובעונה אחת, עלינו לזכור כי רוח הקודש אינה ממלאת לבבות שלא חזרו בתשובה (רומ' ב' 8; מעה"ש ב' 38, 39; ג' 19). רוח הקודש ממלאת לבבות שהתרוקנו משאפתנות אנוכית, מתשוקה להשגת הכרה אישית והוקרה, ומן הדחף להשיג תהילה אישית.

מדוע אנו מתקשים כל כך להודות בחטאינו ולהתוודות עליהם? מדוע קל לנו כל כך להניח ל"אני" שלנו לחסום בפנינו את הדרך לחזרה בתשובה?

תשובה אמתית

כיצד מתאר שאל השליח חרטה כנה? (קור"ב ז' 9-11).

חזרה בתשובה מתבטאת בצער שה' מעורר בליבנו על חטאינו. היא אף כוללת החלטה נחושה לנטוש את החטאים המסוימים שרוח הקודש העלתה בזיכרוננו (יחזקאל י"ד 6, זכריה א' 4). חזרה בתשובה מקרב לב אינה מובילה את המאמין לדיכאון עמוק עקב חטאיו החמורים. "העצב שהוא כרצון אלוהים מעורר לתשובה, אשר תוצאתה ישועה." (קור"ב ז' 10). חזרה בתשובה אמתית מובילה אותנו להתמקד בצדקת ישוע, לא בטבענו החוטא. היא מפיקה בנו "חריצות", "בהביטנו אל ישוע, מכונן האמונה ומשלימה." (קור"ב ז' 11, עבר' י"ב 2). לכל אורכה של הברית החדשה, גודל חטאנו לעולם אינו גדול יותר מגודל חסדו של ה'. שכן, "היכן שהתרבה החטא, החסד שפע עוד יותר." (רומ' ה' 20). אין ספק שהדבר היה נכון לגבי חווייתו של שאל השליח.

קראו את האיגרת הראשונה אל טימותיאוס א' 14-17 ואת מעשי השליחים כ"ו 10-16. מה למדתם מקטעים אלה על טבעו החוטא של שאל ועל צדקת ישוע?

כששאל נוכח בכך שרדף את אלוהי הכבוד, הוא נפל על ברכיו בחרטה כנה והתוודה על חטאיו. מאותו יום ואילך ועד אחרית חייו, הוא לא התעייף מלספר את הסיפור על טבעו החוטא ועל חסד האל. חרטתו לא גרמה לו לשקוע בדיכאון; להפך, היא עוררה אותו ליפול לזרועות המושיע האוהב את כולם ומוחל על הכול. הווידוי על חטאיו לא גרם לו לחוש אשם יותר. הוא לא התמקד באשמתו, אלא בצדקת המושיע.

האם חשמתם מעודכם שאתם "החוטא הגדול ביותר"? ואם לא "החוטא הגדול ביותר", אולי "חוטא מדי מכדי להיושע"? כיצד תלמדו לבטוח בביטחון מלא בכך שצדקת המשיח מספקת כדי להושיע אתכם?

יום שלישי 6 באוגוסט

אִירֵי הַחֹטָא כְּנִים

אילו עקרונות רוחניים בנוגע לווידי וחרטת כנים נפיק מספר ויקרא ה' 5; יוח"א א' 9; ישעיהו א' 16-18, ומעה"ש כ"ו 19, 20?

חזרה בתשובה מקרב לב מלווה תמיד בווידי על חטאים ספציפיים. רוח הקודש אינה מעוררת בנו תחושת אשמה מעורפלת. הוא מרשיעה אותנו וגורמת לנו להכיר במשגים ובחטאים שעשינו.

"לווידי אמתי יש תמיד אופי מסוים, והוא תמיד עוסק בחטאים ספציפיים. ישנם וידויים שעלינו לעשותם אך ורק לפני אלוהים; ישנן עוולות שעלינו להתוודות עליהן בפני האנשים שפגענו בהם; ישנם חטאים הדורשים וידוי פומבי, ולכן יש להתוודות עליהם בציבור. אולם, כל וידוי חייב להיות ברור ותמציתי, ולהתייחס לחטאים הספציפיים שביצעתם." (אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, עמ' 38). תכלית כוחה המרשיע של רוח הקודש, אשר מביאה אותנו לידי הכרה פנימית בחטאינו, היא לחשוף את הצורך שלנו בחסדו המושיע של המשיח. חזרה בתשובה אינה גורמת לאלוהים לאהוב אותנו יותר. אדרבה, היא מאפשרת לנו להעריך יותר ולהוקיר ביתר שאת את אהבתו. וידוי אינו מזכה אותנו במחילת האל; הוא מאפשר לנו לקבל את מחילתו. אלוהים אינו אוהב אותנו יותר כשאנו חוזרים בתשובה; אך הוא אינו אוהב אותנו פחות כשאנו עושים זאת. אהבתו אלינו יציבה; המשתנה היחיד הוא תגובתנו לפועלה של רוח הקודש בחיינו.

האמת היא, שליבנו נחסם לקבלת שפע ברכות האל בעבורנו כל עוד עורקינו הרוחניים סתומים ברפש החטא. החטא מקהה את ליבנו ללחישותיה של רוח הקודש, ומקשה עלינו להגיב אליה. חזרה בתשובה וידוי פותחים את העורקים החסומים של ליבנו הרוחני כדי שנקבל את מלוא שכינתה וגבורתה של רוח הקודש.

ברור שאנו מייחלים למחילה בשעה שאנו מתוודים ומתחרטים על חטאינו, אך עלינו לזכור שזוהי דרך זו סטרית. כלומר, כיצד אנו מגיבים כאשר אנשים שעשו לנו עוול מבקשים את סליחתנו? מיהם האנשים שעלינו למחול להם, על אף שאינם ראויים למחילתנו, ומדוע חשוב כל כך שנמחל להם?

חרטה כנה מול חרטה מזויפת

בכתבי הקודש ישנן דוגמאות מסוימות מאוד של אנשים שביקשו מחילה, אך לא זכו למחילת ה'. הם בכו. ליבם היה גדוש עצב וצער. הם התוודו על חטאם, אך לא קיבלו מחילה. קראו את סיפורם של פרעה, בלעם, עשיו ויהודה איש קריות. (שמות י"ב 32-29, במדבר כ"ב 35-32, אל העברים י"ב 17, מתי כ"ז 4).

מהו החוט המקשר העובר בין הסיפורים הללו בנוגע לחרטה ו/או וידוי?

6

פסוק 17 בפרק י"ב באיגרת אל העברים מטיב לתמצת זאת. כאשר המחבר דן בעשיו, הוא אומר עליו: "כאשר רצה לרשת את הברכה", היכה על חטא. בדומה לפרעה, בלעם ויהודה איש קריות, לא נשבר ליבו של עשיו מן הכאב שחטאו המיט על משפחתו או על ליבו של אלוהים. הדבר שהעסיק אותו היה זכות הבכורה שאיבד. הוא הצטער על כך שלא קיבל את מה שהאמין שהיה שלו בזכות. מניעיו לא היו טהורים. צערו היה על עצמו בלבד. חרטה מזויפת מתמקדת בהשלכות החטא ולא בחטא עצמו.

חוק הזריעה והקציר הוא חוק שכונן בידי אלוהים. חטא מוביל אומנם לתוצאות מרות, אך חרטה אינה אמורה להתמקד בהשלכות השליליות של החטא. להפך, חרטה כנה מתייחסת לצער ולחרפה שחטאנו ממיט על אלוהים.

חרטה כנה מאופיינת תמיד בשלושה דברים לפחות: ראשית, צער על כך שחטאנו שובר את ליבו של אלוהים. אנו כואבים מפני שאנו מכאיבים לאבינו שבשמיים, האוהב אותנו אהבה רבה כל כך. שנית, וידוי מקרב לב על חטא מסוים שביצענו. חרטה כנה אינה מהולה בתירוצים על התנהגותנו. היא אינה תולה את האשם באדם אחר. היא לוקחת אחריות על מעשינו. שלישית, חרטה כנה כוללת תמיד את ההחלטה להפנות עורף לחטא. לא תיתכן חרטה כנה ללא שינוי ממשי בחיינו. לעומת זאת, חרטה מזויפת מתמקדת ב"אני". היא מודאגת מתוצאות החטא. זהו מצב רגשי שמתבטא בצער, שכן חטאנו ממיטים עלינו לעיתים קרובות תוצאות שליליות. חרטה מזויפת מוצאת תירוצים ותולה את האשם בזולת. היא אינה מוטרדת משינוי התנהגותנו, אלא אם כן שינוי זה יביא עמו רווח אישי.

כוחו המרפא של הוידוי

וידוי פותח ב"איזמל" את "מורסת האשמה" שלנו, ומאפשר למוגלה המזוהמת והרעילה של החטא להתנקז החוצה. וידוי מביא לנו מזור מבחינות רבות. הוא פותח את ליבנו אל חסד ה'. באמצעות וידוי, אנו מקבלים את המחילה שהמשיח מעניק לנו מן הצלב חנם אין כסף. וידוי מרפא אותנו, שכן הוא מאפשר לנו לקבל את חסד האל. וידוי שובר מחסומים העומדים בינינו לבין אנשים אחרים. וידוי מרפא מערכות יחסים.

קראו את תהילים ל"ב 1-8. מה נלמד מן הקטע על וידוי וחזרה בתשובה?

קראו את מעשי השליחים כ"ד 16. שאל השליח עשה כל מאמץ כדי שיהיה לו "מצפון נקי לפני אלוהים ובני אדם." מה פירוש הדבר?

האם תחושת אשמה היא טובה או רעה? כשרוח הקודש מרשיעה אותנו על חטא כלשהו והאשמה דוחפת אותנו לישוע, אזי תחושת אשמה היא טובה. אך אם התוודינו על חטאנו ואנו ממשיכים לחוש אשמים, האשמה עלולה להפוך הרסנית. "עלינו להניח את תחושת האשמה הזו לרגלי צלב המשיח. תחושת החטא מרעילה את מעיינות החיים והאושר האמתי. ישוע אומר לנו: "הניחו עלי הכול. אני אשא את חטאיכם. חדלו לזלזל בכבודכם העצמי, שכן רכשתי אתכם בדמי שלי. אתם שייכים לי. אני אחזק את כוח הרצון החלש שלכם; אני אסיר ממכם את מוסר הכליות על חטאכם." (אלן ג'י. ווייט, כרך 9, עמ' 305). התשובה לאשמה היא ישוע המשיח. חסדו שם קץ לתחושת האשמה ההרסנית שהחטא מטיל עלינו.

לפעמים אנו ממשיכים לחוש אשמים לאחר שהתוודינו על חטאינו. מדוע? אחת הסיבות היא שהשטן מנסה לגזול מאתנו את הוודאות בישועתנו. הוא אוהב לגנוב את הוודאות המבורכת של המחילה והגאולה שנחלנו בישוע. שנית, רוח הקודש עשויה להצביע בפנינו על בעיה הקיימת בינינו לבין הזולת. אם פגענו במישהו, מצפוננו הכבד יחוש הקלה לאחר שנתוודה בפני האדם

נקודות רבות בסיפורו של יונה קשות להבנה, במיוחד בקשר ליונה עצמו. אך יתכן כי הלקח הברור ביותר הוא שחסד ה' ומחילתו גדולים בהרבה משלנו. כיצד נלמד להיות רחמנים וסלחניים יותר כלפי אנשים שאינם ראויים לרחמינו ולמחילתנו, כפי שנהג כאן ה' כלפי יונה ואנשי נינוה?

הפגוע על העוול שעשינו לו ונבקש את סליחתו. האם תחושת אשמה השפיעה על הקשר שלכם עם ה' ועם אנשים? מה תוכלו לעשות כדי להקל את משא החטא שאתם נושאים? גם אם עוללתם עוול ותחושת האשמה שלכם מוצדקת, אילו הבטחות מכתבי הקודש תוכלו לתבוע לזכותכם שיסייעו לכם להתקדם בדרככם?

לימוד נוסף: "וידוי שלא נעשה מתוך חרטה כנה ותיקון דרך, לא יתקבל בידי אלוהים. חייבים להתלוות לו שינויים ברורים בחיינו, ובנוסף, עלינו להתרחק מכל דבר שפוגע באלוהים. וידוי כזה ינבע מצער אמיתי על החטא. הצעדים שעלינו לעשות בהקשר זה הוצגו בתנ"ך במפורש: 'רַחֲצֵנוּ, הִצְכּוּ, הִסִּירוּ רֵעַ מֵעַלְלֵיכֶם, מִנְּגֵד עֵינֵי: חֲדְלוּ, הֲרַע. לְמַדוּ הַיֵּטִב דְּרָשׁוּ מִשְׁפָּט, אֲשֶׁרוּ חֲמוּץ; שְׁפֹטוּ יְתוֹם, רִיבוֹ אֶלְמָנָה.' [ישעיהו א' 16, 17]. 'חַבֵּל יִשְׁיב רָשָׁע, גָּזֵל יִשְׁלַם, בִּחְקוֹת הַחַיִּים הֵלֶךְ, לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת עָוֹל, חַיּוֹ יִחְיֶה, לֹא יָמוּת.' [יחזקאל ל"ג 15]. " (אלן ג'י. וייט, Steps to Christ, עמ' 39).

שאלות לדיון:

- 1 איזה לקח חשוב על מחילה נפיק מנכונותו של ישוע למחול לאנשים שמסמרו אותו אל הצלב? אם המשיח היה מוכן לעשות זאת, על אחת כמה וכמה אנו. עלינו להיות מוכנים לסלוח למי שפגעו בנו!
- 2 כיצד הביא וידוי על חטא שעשיתם ברכה לחייכם? כיצד וידוי על חטא עזר לכם ביחסיכם, לא רק עם ה', אלא גם עם הזולת?
- 3 על אף שלמדנו השבוע על הצורך להתמודדות בפני אנשים שעוולנו להם, מדוע עלינו להיות תמיד זהירים מאוד במה שאנו אומרים לזולת?
- 4 כפי שלמדנו, חרטה אמיתית כוללת את נטישת החטא. ואולם, מה קורה אם במהלך מאבקנו בחטא אנו חוטאים בו שוב ושוב? האם זה אומר שמרטנו לא הייתה כנה? האם זה אומר שאיננו יכולים לשוב ולקבל סליחה על חטאנו? אם זה היה נכון, איזו תקווה הייתה לנו? כיצד עלינו להבין את טיבה של תשובה על פי כתבי הקודש בעודנו זוכרים את ממשות טבענו החוטא?
- 5 ממה שלמדנו השבוע, מדוע חזרה בתשובה מהווה מרכיב חיוני בסוגיית התחייה והתיקון? כיצד המונחים "תחייה" ו"תיקון" טומנים בחובם את הרעיון שעלינו לחזור בתשובה?

אחדות: הגורם המאחד של התחייה

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוחנן י"ז 9-11, 20-24; קור"א י"ב 12-18; מעה"ש ד' 32, 33; א' 8; ט"ו 1-31; מתי י"ח 16-20.

פסוק לשינון: "לפניך אני, האסיר למען האדון, מפניך בכם להתנהג פנאה ליעוד שנקראתם אליו. התנהגו בכל ענוה ונמיכות רוח, ובארץ אפים. סבלו איש את רעהו באהבה. שיקדו לשמור את אחדות הרוח בקשר של שלום." (אל האפסים ד' 1-3).

7

אחדות מהווה מרכיב מהותי בתחייה. עימות, מחלוקות ומריבות אינם יוצרים סביבה תומכת ומועילה לתחייה. בחג השבועות, רוח הקודש נשפכה על הקהילה הקדומה שהייתה מאוחדת במשימת השליחות של המשיח לעולם. חילוקי הדעות הקטנוניים נראו פחות חשובים מקריאת המשיח לשליחות הגדולה. מאבקי הכוח והחתירה להשגת עליונות פסקו לאור השליחות שהמשיח הטיל על הקהילה: לבשר את הבשורה לאובדים. אילו תלמידי המשיח הראשונים היו עוסקים במאבקי כוח, מלאכת הבשורה הייתה נעצרת כבר מהתחלה. אך משום שהם שוכנעו על ידי רוח הקודש למוות לעצמם, הם היו מאוחדים במטרתם ובשליחותם.

בקצרה, במקום שאין בו אחדות, לא תיתכן תחייה. בקהילה ששוררים בה קנאה, צרות עין ומאבקי כוח לשליטה ריבונית – גבורת רוח הקודש מעוכבת. לכן, חשוב מאוד שנלמד כיצד לשבור מחסומים המפרידים בינינו לעיתים קרובות, וזאת כדי שנשרה באחדות שהמשיח חפץ בה למען קהילתו.

□ לימדו את השיעור השבועי, לקראת שבת, ה-17 באוגוסט.

מענה לתפילת המשיח לאחדות

פרק י"ז בבשורת יוחנן מצטט את תפילת ההפגעה הכבירה של ישוע. הוא חושף את משא ליבו של ישוע באותה שעה גורלית בתולדות העולם.

קראו את יוחנן י"ז 9-11, 20-24. מה הייתה כמיהת לבו הגדולה ביותר של ישוע? מדוע זה היה חשוב כל כך? כיצד יחסם של התלמידים איש לרעהו הפגין אמונה משיחית אמתית? (ראו מעה"ש ד' 32, 33).

7

האחדות ששררה בקרב התלמידים הכשירה את ליבם לקבלת מלוא גבורת רוח הקודש. תפילת המשיח בעבור קהילתו התמלאה. התלמידים ויתרו על חילוקי הדעות ששררו ביניהם. אהבה ניצחה ושררה בלב כול. ריב ומדון הוצמתו.

"קָהֵל הַמַּאֲמִינִים הָיָה לֵב אֶחָד וְנֶפֶשׁ אַחַת. אִישׁ מֵהֶם לֹא אָמַר עַל דָּבָר מִקִּנְיָנוּ כִּי שְׁלוֹ הוּא, אֶלָּא שְׁתֵּפִים הָיוּ בְּכָל. הַשְּׁלִיחִים הָעִידוּ בְּלֶח רֵב עַל תַּחֲיִית הָאָדוֹן יֵשׁוּעַ וְחֶסֶד רַב הָיָה עַל כָּלָם." (מה"ש ד' 32, 33).

פסקה זו מקשרת בין אחדות המאמינים שפעלו כ"לב אחד ונפש אחת" לבין ה"כוח הרב" שבו העידו על המשיח. בנסיבות המאתגרות ששררו בירושלים במאה הראשונה לספירה, כשהאמונה המשיחית לא הייתה פופולרית, אותם משיחיים מסורים חיו חיי שותפות וחלקו את משאביהם. הם ויתרו על שאיפות אישיות. חוסר האנוכיות שהפגינו ונדיבות ליבם ורוחם, הכשירו אותם לקבל את מלוא גבורת רוח הקודש כדי שיוכלו להעיד ולבשר בעוצמה. "שימו לב שרוח הקודש נשפכה לאחר שהתלמידים השיגו תמימות דעים ואחדות מוחלטת, וחדלו לחתור לעמדה הרמה ביותר. הם עשו הכול פה אחד. כל חילוקי הדעות ננטשו." (אלן ג'י. ווייט, Counsels for the Church, עמ' 98).

מדוע התמלאות תפילתו של ישוע ביוחנן י"ז חשובה כל כך לקהילתנו? מה חושפת כמיהתו של ישוע לאחדות הקהילה במאה הראשונה על כמיהתו לגבי הקהילה בימינו?

דוגמאות של אחדות בברית החדשה

העולם בימי קהילת הברית החדשה במאה הראשונה היה מפולג על ידי מעמדות חברתיים, סטטוס חברתי ומגדר – דבר שיצר תסיסה חברתית. מושגים כגון שוויון זכויות, חירות וכבוד אנושי, לא היו נורמות מקובלות.

ואז, האמונה המשיחית פרצה לתודעה וחוללה מהפכה חברתית. תורת ישוע על שוויון, צדק, דאגה לעניים וכבוד לאנשי השוליים נראתה רדיקלית. בעת ובעונה אחת, מאמיני הברית החדשה היו מאוחדים ומגובשים סביב עיקרי האמונה: תורת הבריאה ותורת הגאולה. הם לימדו כי בני האדם נבראו בידי אלוהים, וכי גאולה זמינה לכל בני האדם דרך קורבן התמורה של המשיח. מעשה הכפרה בצלב הראה כי כל אדם ואדם, בלא הבדל מה מעמדו בעולם, הוא בעל ערך עצום בעיני אלוהים.

כיצד ממחישים הדימויים הבאים את הדרך שבה מאמינים שונים הבאים מרקע שונה, מתאחדים ומתמזגים לתוך שלמות הרמונית? (קור"א י"ב 12-18; פטר"א ב' 4, 5).

7

האם ישנם דימויים עוצמתיים יותר כדי להמחיש את אחדות הקהילה? שאול השליח משתמש בדימוי של גוף האדם כדי להמחיש את הקהילה וחבריה. גוף האדם פועל כמקשה אחת. הוא מורכב מאברים שונים בעלי קשרי גומלין, התלויים זה בתפקודו של זה. לכל האברים יש תפקיד. אם איבר אחד כואב, כל הגוף סובל. (קור"א י"ב 26-18).

כיפא מוסיף את הדימוי של בית מקדש רוחני, כשחברי הקהילה הם אבני הבית, וכל אחד מהם הותאם היטב למבנה היוצר מקדש מרשים ומהולל לתהילת שם ישוע. בדימויים אלה, כל אחד מחברי הקהילה מחובר ליתר חבריה. זה היה קשר של שלום ואהבה שיצר אחדות בעולם של יחסים הרוסים, מאבקי כוח, פילוגים וכיתתיות. קשר זה נועד לשמש טיעון חותך לטובת האמונה המשיחית. ישוע הכריז מפורשות את האמיתה האוניברסלית הזו: "בזאת ידעו הכול שתלמידי אתם: אם תהיה אהבה ביניכם." (יוחנן י"ג 35).

באיזו מידה מטיבה קהילתכם לשקף את האחדות שתוארה לעיל? שאלו את עצמכם: האם אני מסייע ליצירת אחדות בקהילה, או שמא אני מחמיר את הבעיה בעזרת גישה מוטעית וחסר שלילי?

יסודות האחדות: שליחותנו והמסר שלנו

האחדות שחוותה קהילת הברית החדשה הקדומה התבססה על הרבה יותר מאשר רגשות חמים בין חבריה.

קראו את מעשי השליחים א' 8, ד' 33, ה' 42, ט' 31, כ"ח 31-28. מהו הלהט שיקד בליבה של קהילת הברית החדשה הקדומה? כיצד להט זה איחד בין חבריה?

הלהט שיקד בליבם של בני הקהילה הקדומה היה גדול יותר מכל דבר אחר בחייהם האישיים. משימת השליחות שהמשיח הטיל על תלמידיו, דהיינו, להביא את הבשורה לעולם כולו, הצמיתה את שאיפותיהם האישיות. הקהילה לא יכלה לבשר את הבשורה מבלי שהייתה מאוחדת, אך היא לעולם לא תהיה מאוחדת אם התשוקה לבשר לא תבער בליבה.

שליחות היא גורם מאחד כביר. המאמינים הראשונים התלכדו סביב משימת השליחות. חייו, מותו, תקומתו, כהונתו ושיבתו של האדון קשרו אותם יחדיו. הם לימדו וביססו את המאמינים החדשים ב"תורת השליחים" (מעה"ש ב' 41). תורת ישוע העניקה להם את הבסיס לאחדותם.

כיפא השליח השתמש במונח "האמת הזאת" (פטר"ב א' 12). מסר ה"אמת השרירה והקיימת" בימיו של כיפא איחד את הקהילה ודחף אותה קדימה עם מניע נבואי: ישוע המשיח מנצרת הוא התגלמות הנבואות המשיחיות בתנ"ך. חברי הקהילה התאחדו סביב אותו מסר דחוף של "האמת הזאת" בהקשר של התגשמות נבואות התנ"ך.

גם היום, באחרית הימים, כשאנו מתקרבים לקץ תולדות העולם, אלוהים נתן לחסידיו מסר בהול של "האמת הזאת" (ההתגלות י"ד 6-12). מסר זה הוא אותה "בשורת עולם" בהקשר של משפט ה', ציוות לה' ושיבת האדון. זה הדבר שמאחד בין האדוונטיסטים שומרי שבת והופך אותם למשפחה חובקת עולם. אם נחליש או נמתן את המסר הזה ונקנה לו חשיבות משנית, או נתייחס אליו כאל שריד שאבד עליו הכלח, אחדות הקהילה תיהרס ומשימתה תאבד את דחיפותה. אם המסר של הקהילה אינו מובן כהלכה או מסולף, שליחותה תהיה מעורפלת. הכרזת המסר הנבואי של שלושת המלאכים מעניקה לנו, האדוונטיסטים, את הסיבה לקיומנו.

באיזו מידה אתם קשורים למסר ולשליחות של קהילתנו? תוכלו לבחון זאת בעזרת השאלה הבאה: מדוע אתם אדוונטיסטים? הביאו את תשובתכם לשיעור בשבת.

ארגון הקהילה: מבנה שיוצר אחדות

הברית החדשה חושפת את העובדה שלקהילה הקדומה היה מבנה ארגוני מובהק. מבנה זה סייע לשמר את טהרת "תורת השליחים" ועזר לקהילה להתמקד בשליחותה. על פי פרק ו' במעשי השליחים, קבוצת תלמידים קטנה התכנסה כדי לפתור את סוגיית חלוקת המזון לאלמנות של משיחיים דוברי יוונית. הפתרון שמצאו לבעיה היה בחירת שמיים. חברי הקהילה כיבדו את סמכותם של מנהיגי קהילה אלה. כששאלו השליח קיבל את האמונה במשיח בדרך לדמשק, הוא הודרך ללכת אל חנניה, אחד מנציגי הקהילה הקדומה (מעשה"ש ט' 17-10).

לאחר ששאל נטבל בידי חנניה, רוח הקודש הנחתה אותו להיפגש עם ראשי הקהילה בירושלים כדי לקבל מהם אישור לשירות הכהונה שלו (מעשה"ש ט' 30-26).

על פי פרק כ' במעשי השליחים, שאלו נפגש עם זקני קהילת אפסוס כדי להאיץ בהם לעמוד על המשמר מפני מורי שקר ותורות הכפירה שלימדו (מעשה"ש כ' 17, 27-32).

כיצד פתרה קהילת הברית החדשה הקדומה מחלוקת גדולה שהתעוררה סביב סוגיית ברית המילה? (מעשה"ש ט"ו 1-31)

7

מועצת ירושלים הצילה את הקהילה במאה הראשונה מקרע חמור. ארגון קהילתי בעל סמכות מנהלית היה חיוני לשם שמירה על שלמות תורת קהילת הברית החדשה. במקרה מסוים זה, נציגי קהילות מקומיות נשלחו לירושלים כדי להשתתף בדיונים על תורת הקהילה, שיהיו להם השלכות חשובות על עתיד הקהילה. ברגע שהנציגים הגיעו להחלטה פה אחד, הם כתבו את פסיקתם באיגרת והפיצו אותה בין הקהילות שבהן צצה הבעיה: אנטיוכיה, סוריה וקיליקיה. (מעשה"ש ט"ו 23).

חברי הקהילות קיבלו את פסיקתה של מועצת ירושלים, ושמחו על הנחיית רוח הקודש שהעניקה להם תשובה לבעייתם (מעשה"ש ט"ו 35-30).

אם אתם חברי הקהילה האדוונטיסטית, אתם מעורבים בפעילויותיה וקשורים למבנה הקהילה. מהו תפקידכם במבנה זה, וכיצד תהיו מעורבים באופן מועיל יותר?

השגת אחדות

ככל שאנו מתקרבים לישוע, כך אנו מתקרבים יותר איש לרעהו. אנו רואים אחד את השני דרך עיניים רוחניות חדשות. רוח המשיח מאפשרת לנו לראות זה את זה בצורה שונה מאשר בעבר. הדברים הפעוטים שהטרידו אותנו, נראים עכשיו אחרת דרך חסד המשיח. רגשי איבה ועוינות שטיפחנו בליבנו נזנחים לאור חסדו הכביר. חשבונות ישנים נשכחים. חילוקי דעות מתפוגגים. מחסומים נשברים. הבשורה מרפאת יחסים הרוסים.

כשרוח הקודש נשפכה במלואה ביום חג השבועות, יחסם של התלמידים איש לרעהו השתנה באורח קיצוני. עתה הם ראו זה את זה באופן שונה באור שזרח מן הצלב.

"כל משיחי ראה באחיו התגלות של אהבה אלוהית ונדיבות לב שממית. עניין אחד העסיק את כולם; מושא אחד לחיקוי עמד בראש מעייניהם. שאיפתם של המאמינים הייתה לחשוף את דיוקן אופיו של המשיח ולעמול למען הרחבת מלכותו." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 48).

רשמו אחדים מן המנהגים שתרמו לאחדות בקרב המשיחיים במאה הראשונה.
מדוע מנהגים אלה מסייעים רבות לאיחוד וגיבוש המאמינים? (מתי י"ח 16-20; מעה"ש א' 14; י"ב 5, 12; ו' 7; מתי כ"ח 16-20).

משאלת לב או תקווה לאחדות, לא יביאו אחדות. חברי קהילת הברית החדשה הקדומה התפללו ביחד, שוחחו יחדיו, למדו בחברותא את דבר ה', והעידו ביחד על אמונתם. תפילה, לימוד הכתובים ובשור הם גורמים מלאי עוצמה, אשר יוצרים, מטפחים ומשמרים את אחדות הקהילה. כשאנו מתפללים איש בעבור חברו, אנו מתקרבים זה לזה. השתתפות במסע בשור יוצרת תחושת קרבה ואחדות. קהילה מאוחדת, חיה ותוססת שחוותה תחייה היא קהילה שחבריה מתפללים בצוותא, לומדים את דבר ה' בצוותא ומבשרים בצוותא.

אילו כוחות (כגון, מגמות, השפעות ועוד) מאיימים על אחדות קהילתכם, או על אחדות הקהילה בכלל? מדוע חשוב להבין מהם כוחות אלה, ולהיות מוכנים ומזומנים להתמודד איתם?

לימוד נוסף: "בקרב מאמינים ראשונים אלה ניכר מגוון רב. הם נועדו לשמש מורים לעולם, והם ייצגו סוגי אופי שונים. כדי למלא בהצלחה את המלאכה שנקראו לבצע, אנשים אלה, שהיו שונים זה מזה במאפייני אישיותם ובאורח חייהם, נזקקו להשיג אחדות רגשית ותמימות דעים, ולפעול כאיש אחד. אחדות זו הייתה התכלית שהמשיח ביקש להשיג. הוא חתר לתכלית זו כדי להביאם לאחדות עמו." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 20).

שאלות לדיון:

7

1 מדוע מבנה קהילתי מאוחד חשוב כל כך בעבורנו? מה יקרה לשליחותנו, למסר שלנו ולקהילה שלנו אילו קהילות מקומיות, ועדות או מחלקות אדוונטיסטיות ילכו בדרכן שלהן? תארו לעצמכם את הכאוס שהיה מתרחש.

2 השיבו בכיתה על השאלה הבאה: מדוע אני אדוונטיסט?

3 חשובה ככל שתהיה אחדות הקהילה, האם ישנם דברים חשובים יותר? מהם? לדוגמה, כששאל דן באנשים שלימדו תורות שלא התקבלו על דעתו, הוא כתב: "אך אם מִישָׁהוּ, אֶפְלֹוּ אֶנְחָנוּ אוּ מִלְאָךְ מִן הַשָּׁמַיִם, יִבְשֶׁר לָכֶם בְּשׁוֹרָה שׁוֹנָה מִזֶּה שֶׁבִּשְׂרָנוּ לָכֶם, חֶרֶם יִהְיֶה אֵנִי חֹזֵר וְאוֹמֵר מִה שֶׁאֲמַרְנוּ קִדְּם לָכֵן: אִם מִישָׁהוּ יִשְׁמִיעַ לָכֶם בְּשׁוֹרָה שׁוֹנָה מִזֶּה שֶׁקִּבַּלְתֶּם, חֶרֶם יִהְיֶה" (גלטי' א' 8, 9). מה קרה לאחדות הקהילה במקרה הזה, לפחות מבחינתם של אנשים אלה?

4 הגו לעומק בסוגיית החשיבות שנודעת למסר ולשליחות שלנו על זהותנו כאדוונטיסטים שומרי שבת. אחרי הכול, מה תהיה מטרתנו ללא המסר שלנו, שאיש מלבדנו אינו מטיף לעולמ? בעת ובעונה אחת, אילו דברים אחרים מאחדים בינינו כאדוונטיסטים? כלומר, על אף שלא היה לנו דבר ללא שליחותנו והמסר שלנו, אילו דברים יש לנו שעוזרים להגדיר אותנו, ומדוע גם דברים אלה חשובים?

5 מדוע אחדות חיונית כל כך לתחייה ולתיקון בקרבנו?

הבחנה רוחנית: שומר התחייה

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוחנן י"ז 3; יוח"א ב' 6-3; מתי כ"ג 27, 28; תסל"ב ב' 12-9; קור"א י"ב 7-4.

פסוק לשינון: "ראה, כי פקודיך אהבתי; יהוה, כחסדך חניני. ראש דברך אמת; ולעולם כל משפט צדקך." (תהילים קי"ט 159, 160).

8

בראשית כהונתי, למדתי עם משפחה שהתגוררה באזורי הכפר של טנסי. יום אחד נכנס לחדר אדם גדל גוף שעישן סיגר גדול. ואז, הוא הכריז שאלוהים ריפא אותו מסרטן הריאה! הרהרתי במקרה הזה פעמים רבות. אדם זה האמין באמת ובתמים שרוח הקודש ריפאה אותו בדרך נס. ואולם, האם אמונתו אימתה זאת? האם אותות ומופתים מהווים תמיד ראיה לפועלה של רוח הקודש? האם נוכל לבסס את אמונתנו אך ורק על אותות ומופתים? איזה תפקיד יש לאותות ומופתים בתחייה מזויפת?

בהקשר לתחייה, מן הראוי שנשאל, האם השטן מסוגל לעורר התרגשות דתית מזויפת ולהטביע בלב בני האדם את הרושם שתחייה אמתית התחוללה? השבוע נלמד על סימניה הרוחניים של תחייה אמתית, ונשווה בינם לבין סימנים ברורים של תחייה מזויפת. ידיעת ההבדל בין השתיים תסייע לנו לא ללכת שולל אחר התעויות האויב.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-24 באוגוסט.

רצון ה' ודבר ה'

רוחניות אמתית מתמקדת בידיעת ה' ובעשיית רצונו (יוחנן י"ז 3, עבר' י' 7). כל "תחייה" כביכול, המתמקדת בחוויה ולא במחויבות לציית לדבר ה', מחטיאה לחלוטין את המטרה. רוח הקודש לא תנחה אותנו לעולם אל דברים הסותרים את דבר ה'. רוח הקודש מדריכה אותנו אל דבר ה' (טימ"ב ג' 15, 16). דבר ה' הוא התשתית ולב ליבה של תחייה אמתית.

מה חושפים הפסוקים שלהלן ממזמור קי"ט בתהילים על תחייה ועל דבר ה'?
ערכו רשימה של כל התכונות והאיכויות הרוחניות שדבר ה' מפתח בחיינו. (תהל' קי"ט 25, 28, 49, 50, 67, 81, 105, 116, 130, 154). מהי משמעותן של הבטחות אלה הלכה למעשה בהליכתנו עם ה'?

בדרשתו של ישוע על לחם החיים, הוא הבהיר את מהות התחייה ואת הבסיס לחיי הרוח. הוא הכריז: "הרוח היא המְחִיָּה; הַבָּשָׂר אֵינוֹ מוֹעִיל כְּלוֹם. הַדְּבָרִים שֶׁדִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם רוּחַ הֵם וְחַיִּים." (יוחנן ו' 63). הכרזה זו משמעותית במיוחד. רוח הקודש, מקורה של כל תחייה רוחנית, מדברת אלינו דרך דבר ה' כדי להעניק חיים רוחניים עמוקים למי שקיבלו את דבר ה' באמונה. תחייה מתחוללת כאשר רוח הקודש מבהירה בליבנו את דברי ישוע. מסיבה זו, ישוע אמר: "כְּתוּב, 'לֹא עַל הַלֶּחֶם לִבְדּוֹ חַיָּה הָאָדָם, כִּי עַל כָּל מוֹצָא פִי יֵהוּהוּ.'" (מתי ד' 4, בציטוט מספר דברים ח' 3). "במרבית התחיות שהתחוללו בחצי המאה האחרונה פעלו אותן השפעות, במידה זו או אחרת, שיפעלו בתנועות רחבות יותר בעתיד. מדובר בעוררות רגשית, מעין ערבוב "מוצלח" של האמת והשקר שנועד להוליך שולל. ואולם, איש אינו חייב ללכת שולל. לאורו של דבר ה', לא קשה לקבוע את טיבן של תנועות אלה. כאשר בני האדם מתעלמים מעדות כתבי הקודש ומפנים עורך לאמיתות הברורות של דבר ה', הבוחנות את נבכי נפשם ודורשות מהם להתכחש לעצמם ולוותר על הבלי העולם, נוכל לדעת בוודאות שברכת ה' לא הורעפה עליהם." (אלן ג'יי. ווייט, The Great Controversy, עמ' 464).

תמצית התחייה הרוחנית האמתית היא לגלות את רצון ה' הטמון בדבר ה'. חייו של ישוע היו מלאים ברוח הקודש. מלידתו ועד מותו, הוא הונחה והועצם בידי רוח הקודש.

אהבת ה' ותורתו

תחייה מתמקדת בידיעת ישוע. מדובר בהתעוררות הכוחות הרוחניים של הנפש, אשר מתבטאת בחוויה אישית חיונית עם המושיע. ידיעת ישוע – דהיינו, להכיר אותו כחבר – היא התמצית של כל תחייה רוחנית. מעומק חווייתו האישית עם ישוע חלק שאול השליח עם המאמינים באפסוס את תפילתו בעבורם: "לְדַעַת אֶת אֱהָבַת הַמְּשִׁיחַ הַנִּשְׁגָּבָה מִדַּעַת, לְמַעַן תִּמְלְאוּ בְּכָל מְלֹא הָאֱלֹהִים." (אפס' ג' 19).

ידיעת המשיח עומדת בניגוד חד למוסר ההשכל של משל עשר הבתולות, שהמתינו באחרית הימים לביאת החתן. חמש מהן הפגינו מראית עין של חסידות ויראת ה', אך למעשה לא חוו קרבה יתרה עם ישוע. לאחר שביקשו מישוע שיפתח להן את הדלת, הוא אמר: 'אֲמֵן אוֹמֵר אֲנִי לָכֵן, אֵינֶנִּי מְכִיר אֶתְכֶּן.' (מתי כ"ה 12).

ידיעת ה' מובילה תמיד לציות. תורת ה' חושפת את אהבתו. קשר עמוק עם המשיח יעורר בליבנו תשוקה רבה יותר לרצות אותו. ציות הוא פרי של אהבה. ככל שנאהב אותו יותר, כך נשתוקק יותר לציית לו. כל תחייה כביכול, שאינה שמה דגש על חזרה בתשובה ואינה מעוררת את המאמין להתחרט על חילול תורת ה' בידועין, היא חשודה. להט דתי עשוי לעורר התרוממות רוח זמנית, אך לא יוביל לעולם לשינוי רוחני בר קיימא.

על פי יוחנן השליח, אילו ראיות מוכיחות שאדם באמת מכיר את ה' (יוח"א ב' 3-6; ד' 7, 8, 20, 21)?

8

יוחנן מחדד כאן שתי נקודות עיקריות. ראשית, ידיעת ה' מובילה לציות לאלוהים ולקיום מצוותיו. שנית, אהבת ה' מובילה לאהבה לזולת. הנקודה שיוחנן חידד ברורה. רוחניות אמתית מחוללת מהפך בחיים. לב ליבה של התחייה אינו תחושה חמימה של קרבה לישוע. תחייה מתבטאת בחיים שעברו מהפך ונמלאו שמחה על הזכות לשרת את ישוע. מטרתו הגדולה של אלוהים בכל תחייה היא לקרב אותנו אליו, להעמיק את כניעתנו אליו, לגרום לנו לקבל את תכליתו בעבור חייו ולאפשר לנו לעסוק בבשור ושירות למענו.

מה קורה במערכות היחסים שלכם? מה תסיקו מהן על הליכתכם עם ה'? כיצד תוכלו להתקדם ביחסים עם הזולת ועם אלוהים?

קפדנות דתית, קנאות דתית ואמונה

אחד האתגרים בתחייה רוחנית אמתית הוא "לשבור" של הקפדנות הדתית הקרה, ובעת ובעונה אחת, להימנע מהצתת אש הקנאות הדתית. קפדנות דתית כלואה בנוקשות בתוך הסטטוס קוו הקיים. היא שבעת רצון מן הקליפה החיצונית של הדת (כגון טקסיות, רשמיות וכו'), בעודה מתכחשת למציאות מלאת החיים של האמונה.

קנאות דתית נוטה לפנות לקיצוניות. היא עושה תפנית חדה מן הדת המקובלת. היא אינה יציבה, שכן היא נוטה להתמקד בהיבט אחד באמונה ולהתעלם מן היתר. בדרך כלל, קנאות דתית נוגהת בהתחסדות: היא מבקרת את האחר, אך מצדיקה את עצמה.

שאלו השליח השתוקק שחברי הקהילה יחדלו להיות "ילדים נידפים ומטלטלים ברוח שֶׁל כָּל תּוֹרָה המופצת על ידי בְּנֵי אָדָם בְּעֶרְמָה וּבְתַרְמִית כְּדִי לְהַטְעוֹת." (אפס' ד' 14).

מה נלמד על פורמליזם קר מתוכחת ישוע לפרושים? (מתי כ"ג 27, 28; לוקס י"א 39, 40; מרקוס ז' 9-5).

מה אנו למדים על טיבם של אותם אנשים שחשבו כי הנסים והנפלאות שחוללו, הוכיחו כי הם תלמידים נאמנים של ישוע? (מתי ז' 21-23).

8

הסוגיה העמוקה בשתי חוויות אלה היא מחויבותו או מסירותו של הלב. אותות ומופתים לא יוכלו לעולם לתפוס את מקומה של אמונה אותנטית המעוגנת בדבר ה'. תמצית התחייה האמתית היא אמונה עמוקה המניבה חיי ציות והתמסרות לעשיית רצון ה'. בדברי יוחנן מהדהדת תחייה המבוססת על כתבי הקודש: "שֶׁכֶּן כָּל הַנּוֹלָד מֵאֵת אֱלֹהִים מְנַצֵּחַ אֶת הָעוֹלָם. וְזֶהוּ הַנִּצָּחוֹן הַמְנַצֵּחַ אֶת הָעוֹלָם – אֲמוּנָתָנוּ." (יוח"א ה' 4).

"איזו אמונה מנצחת את העולם? אמונה בישוע בתור מושיעכם האישי; אמונה המכירה בחוסר האונים שלכם, בחוסר היכולת המוחלט שלכם להושיע את עצמכם; אמונה המושיטה יד ואוחזת במושיע הגואל בתור תקוותכם היחידה." (אלן ג'י. ווייט, Reflecting Christ, עמ' 21).

לאיזה צד אתם נוטים: פורמליזם ומסורת או חוויה וריגוש? אם אתם נוטים יתר על המידה לאחד הצדדים הללו, כיצד תמצאו את האיזון הנכון?

שירות ונסים

לרוב, תחייה שקרית מתמקדת בעיקר בנסים, ותחייה אמתית מתמקדת בשירות. תחייה שקרית שמה דגש על אותות ומופתים; תחייה אמתית רואה בחיים שעברו מהפך, את הנס הכביר ביותר.

נסי הריפוי שחולל ישוע העידו על עובדת היותו המשיח. כמושיענו רב הרחמים, המושיע ביקש להקל את סבלות האנושות. אבל למעשה הוא חפץ יותר בגאולתו של כל אדם שריפא ברוב חסדו. תכלית כהונתו וגאולתו של ישוע הייתה "לבקש ולהושיע" את האנושות האבודה. (לוקס י"ט 10). בדברו אל מנהיגי הדת בהקשר לאיש המשותק שביקש להירפא, הכריז ישוע: "אף למען תדעו כי לכן האדם הסמכות עלי אדמות לסלח על חטאים" – ואז פנה ואמר למשותק – "קום, קח את האלונקה ולך לביתך!" (מתי ט' 6). כשהמוני העם חזו בנס, הם שיבחו והיללו את אלוהים. (שם 8).

נסים נבעו באופן טבעי משירות הגאולה של המושיע, אך הם לא היו הסיבה העיקרית לביאתו לעולם.

מה נלמד מן הפסוקים שלהלן על האופן שבו עלולים אנשי אחרית הימים ללכת שולל? (תסל"ב ב' 9-12; מתי כ"ד 13-11, 24; ההתגלות י"ט 20).

8

הסיבה לכך שאנשים הולכים שולל אחרי נסי שקר היא משום "שלא קבלו את אהבת האמת". כשהתשווקה לנסים ונפלאות ראוותניים חזקה יותר וחשובה יותר מן התשווקה לחיים חדשים במשיח, הלב פתוח להולכת שולל. המשל על האיש העשיר ואלעזר חותם בתובנה מדהימה של ישוע: "אם אינם שומעים אל משה ואֵל הנביאים, לא ישתכנעו גם אם יקום אחד מעם המתים". (לוקס ט"ז 31). במילים אחרות, אותות, נסים ונפלאות מדהימים ושובי עין, לא יוכלו לעולם לתפוס את מקומם של תובנה, ובעקבותיה את הציות לדבר ה'. ציות לה' הוא הדבר הראשון והעיקרי, ואילו נסים ומופתים, אם וכאשר הם מתחוללים, הם משניים בלבד.

אילו נסים חוויתם בחייכם במהלך הליכתכם עם ה' איזה לקח הפכתם מהם? מהי מידת חשיבותם מבחינת אמונתכם?

פירות הרוח ומתנות הרוח

מהם חלק מן הסיבות העיקריות לכך שאלוהים מעניק את מתנות רוח הקודש לקהילתו? (קור"א י"ב 7-4, רומ' י"ב 8-4, אפס' ד' 16-11).

ניתן לחלק את מתנות רוח הקודש לשתי קטגוריות רחבות: חלק מהן מהוות תכונות, אחרות מהוות ייעוד. לדוגמה, מתנות כגון: עזרה לזולת, הכנסת אורחים, תוכחה ותיקון, הן תכונות שה' מעניק למאמינים (רומ' י"ב 8-6), ואילו מתנות השליחות, הנבואה, הבשור וההוראה (כרועי קהילה ומורים) הן ייעודים שה' מייעד למאמינים. (אפס' ד' 11, 12). שתי הקטגוריות משרתות מטרה זהה. רוח הקודש מעניקה את מתנותיה כדי לחזק את חיי הרוח של הקהילה ולצייד אותה לשליחותה. מתנות הרוח אינן תכלית בפני עצמה. הן ניתנות לנו מיד ה' לתועלת קהילתו.

למה מתכוון שאול השליח באומרו: "הַתְּהַלְכוּ בְּדֶרֶךְ הָרוּחַ"? (גלט' ה' 16). קראו את האיגרת אל הגלטים ה' 22-25, וערכו רשימה של כל פרי רוחי הנובע מהליכה בדרך הרוח. (ראו גם יוחנן ט"ו 1-7).

8

תחייה מזויפת שאינה מפגינה עניין רב בפרי הרוח, אלא עוסקת באובססיה בהשגת מתנות הרוח, היא תחייה מסוכנת. אם ה' היה מרעיף בשפע את מתנות הרוח על מאמינים שאינם מפגינים את פרי הרוח, הקהילה הייתה הופכת מוקד של ראוותנות אנוכית (אקסהיביציוניזם). אילו אלוהים יפעיל את "מתג" גבורת השמיים כאשר "קווי החשמל" הרוחניים שחוקים, התוצאות יהיו הרות אסון. הישמרו מפני תנועות המתמקדות במתנות הרוח ובגבורת רוח הקודש, במקום להתמקד בציות לדבר ה' ובאופי שעבר מהפך ומניב את פרי הרוח.

מה תאמרו לאדם שחווה לדעתו חוויה על טבעית מאת ה' כיצד תעזרו לו לדעת אם החוויה שחווה הייתה באמת מאלוהים או חלילה מהשטן? כיצד תסייע לנו תובנתנו על ממשות העימות הגדול, בבואנו לחפש אחר תובנות בנוגע לטיבם ולמקורם של ניסים?

לימוד נוסף: "הבטחת רוח הקודש אינה מוערכת כראוי. התגשמותה אינה מובנת כהלכה. העדר רוח הקודש הוא הגורם לכך שבשור הבשורה חסר אונים וקצר יד כל כך. אולי אנו ברוכי כישרונות או ניחנו במתת ההוראה, ברהיטות, או בכל מתת טבעית או נרכשת אחרת; אך ללא נוכחות רוח ה', הבשורה לא תיגע בליבו של איש, ולא תרכוש אפילו חוטא אחד למשיח. מאידך, אם תלמידי ישוע הדלים והבורים ביותר ניחנו במתנות הרוח והם מחוברים למשיח, הם יזכו בעוצמה שתשפיע רבות על לבבות בני האדם. אלוהים משתמש בהם כערוץ לפעולת כוח ההשפעה הכביר ביותר ביקום." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 328).

"דברי ההפצרה הכנים של השליח לא נותרו ללא פרי. רוח הקודש פעלה בגבורה רבה, ומאמינים רבים שסטו מדרך המלך וצעדו בנתיבים זרים, שבו לאמונתם בבשורה. לפיכך, הם עמדו יציבים בחירות שהמשיח העניק להם. חייהם הפגינו את פרי הרוח: 'אֶהְבָּה, שְׁמִיחָה, שְׁלוֹם, אֶרֶץ רֵיחַ, נְדִיבוּת, טוֹב לֵב, נְאֻמָּנוּת, עֲנָה, רְסוֹן עֲצָמִי.' שם ה' זכה לתהילה ולשבח ואנשים רבים הצטרפו למאמינים בכל רחבי המחוז." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 388).

שאלות לדין:

- 1 הגו לעומק בהבדל שבין קפדנות דתית קרה לבין קנאות דתית שלוחת רסן. האומנם הן תמיד סותרות זו את זו? כלומר, האם קהילה עלולה להיות קנאית וקפדנית בעת ובעונה אחת? אם השבתם בחיוב, כיצד יתבטא הדבר? מדוע כל אחת מן הנטיות הקיצוניות הללו, או שתייהן יחדיו, עלולות לחבל בתחייה ובתיקון? מה בנוגע לקהילתכם? היכן היא עומדת מבחינה זו? כיצד תסייעו לה למצוא את האיזון הנכון?
- 2 איזו ראייה, אם בכלל, מעידה על תחיות כוזבות המתחוללות בעולם? כיצד נדע אם הן מזויפות? מאידך, האם זו טעות להאמין שאלוהים מחולל תחייה בקרב מאמינים, שעל אף שהם אוהבים את אלוהים, אינם יודעים את הדברים הידועים לנו?
- 3 עיברו בכיתה על תשובתכם לשאלה ביום חמישי, בנוגע לאדם הסבור שחווה חוויה על טבעית מאת ה'. מה תוכלו ללמוד איש מתשובת רעהו?

תיקון: פרי התחייה

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: דברי הימים ב כ' 17-20; קור' א' ו' 19, 20; התג' ב' 1-6; רומ' א' 16-17; התג' י"ד 6, 7, 12.

פסוק לשינון: "הוֹ גַם הַמִּקְדָּשׁ גַּם הַמִּקְדָּשִׁים כָּל־מֵאֶחָד הֵמָּה, וְלֹכֵן אֵינוֹ בּוֹשׁ מִקְרָא לָהֶם אֲחֵים." (האיגרת אל העברים ב' 11).

תחייה היא תהליך מתמשך. אדוננו מזמין אותנו מדי יום להיכנס אל שמחת שכינתו. כפי שבני ישראל ניזונו מן המן שירד מן השמיים, ישוע פורש בפנינו מדי יום סעודת משתה רוחני. מדי יום, בשעה שאנו כורעים חרישית לפני כס מלכותו והוגים בדברו, נשמתנו מוזנת, רוחנו מתחדש וליבנו מתחייה. תחייה רוחנית אמתית מובילה לשינוי בהלך המחשבה שלנו, בהרגלינו ובאורחות חיינו; אנו מכנים זאת "תיקון".

"וְאַתֶּם, אֱהוּבִי, כִּי־נֶן שְׂאֵתֶם יוֹדְעִים זֹאת מֵרָאשׁ, הִשְׁמְרוּ פֶן תִּמְשְׁכוּ בְּתַעֲוִתָם שֶׁל אַנְשֵׁי בְּלִיעֵל וְתִפְּלוּ מִיִּצְיֹבוֹתֵכֶם. גִּדְּלוּ בְּחֶסֶד וּבְדַעַת אֲדוֹנֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ. לוֹ הַכְּבוֹד גַּם עַכְשָׁיו גַּם לְיוֹם עוֹלָם. אָמֵן." (פטר' ב' ג' 17, 18). המונח "תיקון" מתייחס ל"צמיחה בחסד" שכיפא אזכר כאן. תיקון מתבטא בכך שאנו מאפשרים לרוח הקודש "ליישר קו" בין כל ההיבטים בחיינו לבין רצון האלוהים. בתחומים שבהם חדלנו לציית לה', תחייה מעוררת את כמיהתנו להשביע את רצונו. תיקון מעורר אותנו ליטול את ההחלטות המאתגרות ביותר ולהכניע כל דבר העומד בינינו לבין ה'.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-31 באוגוסט.

נביא ה' מפציר בעם לערוך תיקון

אלוהים שלח מדי פעם את נביאיו כדי לעורר את עם ישראל לתחייה רוחנית. תיקון התלווה בדרך כלל לעתות התחייה הללו. חשוב לשים לב שאפילו בזמן שעם ה' נטש את אלוהים, ה' עדיין ראה בו את עמו הנבחר. אלוהים שב ושלח את שליחיו כדי להדריך את עמו לשוב אלי. לדוגמאות התחייה והתיקון שתועדו בתנ"ך יש לרוב מאפיינים דומים.

תחייה ותיקון התחוללו בימי התנ"ך כשהעם הפגין מחויבות מחודשת לציית לרצון ה'. מחויבות זו נבעה מקרב לב. ואולם, כאשר ישראל חזרה לסורה ו"אִישׁ הִיָּשֵׁר בְּעֵינָיו" עשה, אלוהים עצר את ברכתו, והאומה חוותה אסון ותבוסה. (שופטים כ"א 25).

באחת הדוגמאות, כשעם ה' התמודד עם אחד האתגרים הגדולים ביותר – מלחמה עם בני מואב ובני עמון – המלך יהושפט הפגין מנהיגות רוחנית בלתי רגילה. במהלך המשבר, הוא כיוון את עיני בני ישראל אל אלוהים, והורה להם להתמקד בגבורת ה'. (דברי הימים ב' כ' 12). המלך זיהה כאן שעת כושר מכרעת לעריכת תחייה ותיקון בקרב עמו. איזו עצה כנה הוא נתן לעמו? איזה תוואי רוחני נחשף כאן בנוגע לתחייה ותיקון?

קראו את דברי הימים ב' כ' 1-20, וסכמו את ההוראות שהמלך יהושפט נתן לאנשי יהודה.

9

"אלוהים היה מקור כוחה של יהודה בשעת משבר זו, והוא מקור כוחם של חסידיו בימינו. אל לנו לבטוח בשליטים או להציב בני אדם במקום אלוהים. עלינו לזכור כי בני האדם עלולים לטעות, וכי ה', שכל הכוח נתון בידי, הוא מעוזנו. בכל שעת חירום עלינו לדעת שהמלחמה שלו היא, שמשאביו ומקורותיו אינסופיים, ושניצחונו ייראה כביר יותר לנוכח חוסר אפשרויות גלויות לעין." (אלן ג'י. ווייט, Conflict and Courage, עמ' 217).

חוויתו של יהושפט ממחישה את מהות התחייה והתיקון. הוא הנחה את עם ישראל לצום ולהתפלל יחדיו, ועודדם לבטוח בה' ולציית לה'.

כיצד תיישמו בשעות קשות ולנוכח אתגרים את העקרונות הרוחניים שנחשפו כאן? מהי הדרך היחידה לפעול באמונה באמת ובתמים?

שאל מפיציר בקהילת קורנתוס לערוך תיקון

באיגרתו של שאול אל המאמינים הקורנתיים, הוא מביע דאגה עזה למצבם הרוחני, שכן רבים מחברי הקהילה סטו מדרך הישר ומתורת ה'. לדברי שאול, המצב היה חמור מאוד וכלל פריצות מינית שלא נראתה אפילו בקרב עובדי האלילים. בקהילה התעוררו בעיות רבות, ושאול נדרש לטפל בהן. לנוכח מצב זה, לא קשה להבין מדוע קהילת קורנתוס נזקקה לתחייה ולתיקון.

איזו עצה נתן שאול למאמינים בקורנתוס בנוגע לחיי הרוח שלהם? מהו הרעיון העיקרי בפסוקים להלן? (קור"א ו' 19, 20; ט' 24-27; י"ג 13; ט"ו 1, 2, 27, 28.

שאול השליח האיץ במאמינים הקורנתיים לדבוק באמונתם ולהציב בראש מעייניהם את תהילת ה'. הוא אישש את אהבתו אליהם, והבטיח להם שגבורת ה' כבירה יותר מכל פיתוי שהתמודדו עמו. (קור"א י' 13).

כיצד הגיבה קהילת קורנתוס על עצת שאול? (קור"ב ז' 12-8).

9

שאול שמח שמחה רבה על תגובתם של המאמינים הקורנתיים. על אף שעדיין היה מודאג, כתב להם: "אֲנִי שְׂמֵחַ שֶׁכָּל דְּבַר אֲנִי בְטוֹחַ בָּכֶם." (קור"ב ז' 16). באיגרתו הראשונה אליהם, הוא הוכיח אותם על "ארציותם". באיגרתו השנייה הוא מביע ביטחון מלא בהליכתם החדשה עם אלוהים. רוח הקודש עוררה בקרבם תחייה רוחנית. תחייה זו הובילה לתיקון. תיקון הוביל לשינוי באורחות חיים ובהרגלים, ולמהפך בחיים ובמערכות יחסים. המאמינים הקורנתיים עדיין התמודדו עם אתגרים רוחניים. הם עדיין חוו קשיים ומבחנים, אך התקדמו משמעותית בחייהם המשיחיים. תחייה ותיקון אינם תרופה לפתרון כל הסוגיות הרוחניות; תחייה ותיקון הם חלק ממסע האמונה המתמשך.

קריאה לתיקון בקהילת אפסוס

שבע הקהילות המתוארות בפרק ב' ו-ג' בספר ההתגלות מייצגות את הקהילה המשיחית במרוצת הדורות. השקפה זו התקבלה בידי מלומדי כתבי הקודש במשך הדורות. פרשנים אדוונטיסטים אימצו אף הם את העמדה ההיסטורית הזו.

המלאך מורה ליוחנן: "כְּתֹב אֶת אֲשֶׁר רָאִיתָ וְאֶת אֲשֶׁר הָיָה וְאֶת אֲשֶׁר עֲתִיד לִהְיוֹת אַחֲרַי כֵּן." (התג' א' 19). חזיון שבע הקהילות מתייחס לעבר, להווה ולעתיד. הוא מתעד את הישגיה של קהילת האלוהים, כמו גם את כישלונותיה. הוא מציין הן את הניצחונות והן את התבוסות שנחלה. על אף ששבע הקהילות עשויות לייצג רצף היסטורי בתולדות האמונה המשיחית, מראשית כינונה ועד אחריתה, חסידי ה' בימינו יוכלו להפיק לקחים חשובים מכל אחת מן הקהילות הללו. לדוגמה, קהילת אפסוס מספקת לנו דוגמה מוחשית של מצב רוחני שחייב את השמיים לקרוא לה לתחייה ולתיקון.

קראו את ההתגלות ב' 4-6. מה היו נקודות הזכות של קהילה זו? בעת ובעונה אחת, מה היו בעיותיה?

קהילת אפסוס מושווית בקטע זה לקהילת אפסוס הקדומה (בערך בשנים 31 עד 100 לספירה). משיחיים חלוצים אלה היו קנאים לאמונתם. הם פעלו ללא ליאות למען קידום הבשורה. הם שימרו בקפדנות את טוהר תורת הקהילה. הם לא הפגינו שום סובלנות כלפי תורות כפירה, והגנו בעוז על האמונה.

ואולם, במרוצת הזמן, חברי הקהילה הלכו ואיבדו את "אהבתם הראשונה". הם עבדו את ה' לא מתוך מסירות ודבקות, אלא כדי לצאת ידי חובה. ביצוע מלאכת המשיח הפכה חשובה יותר בעיניהם מיחסיהם אתו. בהדרגה ומבלי משים, הם הלכו והתרחקו מישוע והקשר האישי שלהם אתו התרופף. הם עמלו קשה כדי להגן על האמונה, אך דבר-מה חיוני חסר בחווייתם הרוחנית. לא הייתה בהם אהבה לישוע ואהבה איש לרעהו.

מה הרגשתם כשהתוודעתם לראשונה אל ישוע? האם אתם עדיין שומרים על גחלת "האהבה הראשונה" הזו? מדוע חשוב כל כך שתעשו זאת? אילו דברים עלולים לכבות בלבכם את האהבה הזו?

קריאתו של לותר לרפורמציה

כשחושבים על המילה רפורמציה, נזכרים מיד בתנועת הרפורמציה הפרוטסטנטית ובמרטין לותר. עד לאותה עת, הכנסייה המשיחית הייתה ברובה שבויה במסורת. עיקרי האמונה של הכנסייה האפילו על תורת ישוע. למסורת נודעה חשיבות עליונה, והיא צוטטה פעמים רבות יותר מאשר כתבי הקודש. המוני בני אדם חיו בפחד. כמעט שלא הייתה להם ודאות בישועתם. מבולבלים ונבוכים, הם התקשו להאמין שאלוהים באמת משתוקק לגאול אותם. בשעה מכרעת זו בתולדות האמונה, אלוהים הקים את מרטין לותר ואנשים נוספים, כדי להוביל את חסידי לתיקון יסודי. לותר נאבק במשך שנים רבות בתחושת אשמה על חטאיו, עד אשר אור הבשורה פרץ והאיר עליו.

קראו את הפסוקים שלהלן מן האיגרת אל הרומים. מדוע הייתה להם השפעה עזה כל כך על חייו של לותר? מדוע הם חיוניים כל כך כדי לעוררנו לתחייה ותיקון? (רומ' א' 16, 17; ג' 21-25; ה' 6-11; ח' 1-4.)

"חוטאים נחשבים מוצדקים בעיני ה' רק כשהוא מוחל להם על חטאיהם, מבטל את העונש שהם ראויים לו, מתייחס אליהם כאילו היו צדיקים גמורים שלא חטאו מעולם, מקבל אותם כצדיקים ומרעיף עליהם את טובו. הם מוצדקים אך ורק בזכות צדקת המשיח שנזקפה לזכותם. האב (אבינו שבשמיים) מקבל את הבן (בן האלוהים), ובאמצעות קורבן התמורה של הבן, מקבל את החוטא." (אלן ג'י. ווייט, Selected Messages, כרך 3, עמ' 194).

הבנת החסד מחוללת שינוי בחייו של המאמין. זוהי לב ליבה של האמונה המשיחית. חסד ה', שאיננו ראויים לו, הוא אבן הפינה של אמונתנו. באמצעות חייו, מותו, תקומתו וכהונתו של ישוע (ככוהן הגדול העליון שלנו), אנו נוחלים את מתת חיי הנצח. כשאנו מקבלים מתת זו באמונה, יש לנו ודאות בגאולתנו.

תחייה קשורה להערכה והוקרה מחודשת של מתת החסד מדי יום ביומו. אין משהו מעורר יותר רוחנית מאשר לשמוח מדי יום על טובו וחסדו של אלוהים. תיקון מתבטא בהפגנת החסד הזה בכל מעשינו.

הגו בתקווה הכבירה שעל פיה גאולתנו טמונה בפועלו של המשיח בעבורנו. מדוע אמתית זו חייבת להיות הבסיס לכל תחייה ותיקון בחיינו?

קריאת השמיים לתיקון באחרית הימים

הקהילה האדוונטיסטית היא תנועה של תיקון. היא הוקמה בידי אלוהים כדי להשיב אמיתות מכתבי הקודש שאבדו לפני מאות שנים. על אף שרוח הקודש פעלה בעוצמה רבה באמצעות מתקני הדת, עדיין נותרו אמיתות חשובות שלא הובנו לאשרן. לאלוהים יש עדיין אמיתות רבות לגלות לחסידיו.

לאלוהים אין חפץ בכך שהבנת האמת תגדוש את מוחנו בידע רוחני רב יותר. אמיתות רוחניות פותחות צוהר לליבו של ה'. הן חושפות דבר מה על אופיו. ככל שנבין בבהירות רבה יותר אמיתות מדבר ה', כך נבין ביתר שאת את עומק אהבתו. תורת שקר מסלפת את אופיו של אלוהים, ואילו האמת חושפת את שקריו של השטן, וחושפת בפנינו את פרצופו האמתי.

מראשית העימות הגדול בשמיים, השטן מנסה להכפיש ולהשמיץ את אופיו של אלוהים. הוא משקר בנוגע לכוונותיו של אלוהים כלפי ברואיו. ואולם, ישוע המשיח חשף בחייו המופתיים, באמיתות שלימד ובמותו כקורבן תמורה את דמותו האמתית של אבינו שבשמיים.

קראו את מסר ה' על תחייה ותיקון באחרית הימים (התג' י"ד 6, 7, 12). קראו בתשומת לב את הכתוב. מה נלמד מפסוקים אלה על אופיו של אלוהים?

9

מסר ה' באחרית הימים הוא אותה "בשורת עולם", הכוללת את הקריאה לציית לרצון ה' לאור שעת משפטו הממשמשת ובאה. משפט ה' חושף לפני היקום כולו הן את צדקתו והן את חסדו. בדורנו, כשתורת האבולוציה זוכה לחסידים רבים, מסר התיקון של ישוע קורא לחסידיו לסגוד לבורא ביום השבת שכוון בתורת ה'. השבת מהווה ראיה חותכת לטעות של תיאוריית האבולוציה הדרוויניסטית, ומפריכה בעליל את תיאור האל הנוקשה והאלים שהיא מציגה.

איזו משמעות טמונה בכך שהבסיס למסרים אלו הוא "בשורת עולם"? כיצד תדעו בוודאות מדי יום שמסר הבשורה הזה נועד לכם, יהיו אשר יהיו משגיכם? מדוע חשוב כל כך שתתבעו מדי יום את זכותכם על מסר הבשורה?

לימוד נוסף: "תחייה ותיקון חייבים להתחולל תחת פיקוחה של רוח הקודש. תחייה ותיקון הם שני דברים שונים. תחייה מציינת את התחדשות חיי הרוח, התעוררות כוחות הנפש ותקומה ממוות רוחני. תיקון מציין ארגון מחדש, שינוי בדעות, תיאוריות, הרגלים ומנהגים. תיקון לא יניב פרי טוב של צדקה, אלא אם כן הוא כרוך בתחיית הרוח. תחייה ותיקון אמורים לבצע את מלאכתם היעודה, ובשעת ביצוע המלאכה, עליהם להתמזג." (אלן ג'י. ווייט, The Advent Review and Sabbath Herald, 25 בפברואר, 1902).

"תהא אשר תהא הצהרת פיהם, רק אלה המשרתים את העולם [ולא את המשיח], פועלים בענייני הרוח על פי קו פעולה שהם עצמם החליטו עליו, ולא על סמך עקרונות האמונה. עלינו לבחור לעשות את הטוב שכן זהו הדבר הנכון, ובו בעת להפקיד את התוצאות בידי ה'. העולם חב חוב גדול לאנשי אמונה ותעוזה שדבקו בעיקרי האמונה, וזאת על הרפורמות הגדולות שערכו. אנשים כאלה אמורים ליזום ולקדם את מלאכת התיקון בימינו." (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 460).

שאלות לדיון:

1 בקריאה לתחייה ותיקון, מה אמור לבוא קודם, תחייה או תיקון? מדוע?

2 מדוע תחייה ותיקון כרוכים בשינוי הלב יותר מכול דבר אחר? מדוע עליהם להתחיל באדם הפרטי, כשכל אחד מאיתנו נוטל החלטה מודעת לחדש את הקשר שלו עם ה', להתקרב אליו ולשאוף ברצינות רבה יותר לעשות את רצונו? מהי הסכנה הטמונה בלהממין שחבר הקהילה שיושב על ידך יעשה זאת, או שרועה הקהילה יזום זאת? מדוע עליכם ליטול החלטה באופן אישי, כאן ועכשיו, להיכנע ביתר שאת לאדון כדי לאפשר לו לפעול בלבכם?

3 אין דבר הרסני ומצמית יותר לקריאה לתחייה ולתיקון, מאשר רוח שיפוטי וביקורתית כלפי מאמינים חיים, לדעתנו, על פי אמות המידה הלא הנכונות. כיצד נלמד להימנע מליפול למלכודת מסוכנת זו, ובעת ובעונה אחת לצדד באמיתות שהופקדו בידינו?

תיקון: נכונות להשתנות ולצמוח

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: יוח"א ב' 9-1, פיל' ב' 12-14, מתי כ"ו 31-35, יוחנן כ' 24-29, לוקס ט"ו 11-21, יוחנן ה' 1-14.

פסוק לשינון: "ואולם נותן הוא יתר חן. לכן הכתוב אומר 'אלהים ללצים הוא יליץ ולענוים יתן חן'. [משלי ג' 34]. על כן הפגעו לפני אלהים. התיצבו נגד השטן ויברח מפניכם." (איגרת יעקב ד' 6, 7).

לפני חג השבועות היו לתלמידי ישוע צרכים רוחניים משמעותיים: הם לא הבינו לאשורה את תכניתו של אלוהים, והשליחות שישוע הטיל עליהם נבצרה מהבנתם. אך לאחר שחסד ה' נגע בהם, אהבת המשיח חדרה לליבם והם חוו תחייה ותיקון.

תחייה מתבטאת בהתעוררות מחודשת של כמיהה רוחנית עמוקה. היא מעצימה את כיסופינו הרוחניים בזמן שליבנו מתקרב לאלוהים דרך פועלה של רוח הקודש בקרבנו. מתחייה לא משתמע שלא חווינו בעבר חוויה רוחנית עם ישוע; היא פשוט קוראת לנו לחוויה עמוקה ועשירה יותר. הקריאה לתיקון מאתגרת אותנו להשתנות ולצמוח. היא מזמינה אותנו לבחון מחדש את חיינו לאורם של ערכי כתבי הקודש, ולהניח לרוח הקודש להעצימנו כדי שנחולל את השינויים הדרושים בחיינו ונחיה בציות לרצון האל.

השבוע נבחן את חייהם של מאמיני הקהילה הקדומה שחוו צמיחה ושינוי בחייהם הרוחניים.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-7 בספטמבר.

לצמוח בחסד

תלמידי ישוע הפגינו צמיחה רוחנית מתמדת כשהתהלכו עם ישוע. אין ספק שבשעה שהמשיח פגש אותם לראשונה וקרא להם ללכת אחריו, יחסם ומעשיהם לא הפגינו את חנו ונועם הליכותיו.

קראו את לוקס ט' 51-56 ואת מתי כ' 20-28. כיצד חושפים פסוקים אלה את הלך החשיבה של יעקב ושל יוחנן?

יעקב ויוחנן לקו במספר מגרעות אופי חמורות. הם עדיין לא היו מוכנים להפגין את אהבת המשיח לעולם. הם טרם הוכשרו להכריז את מסר החסד באוזני אנשים שלא חוללו שינוי בחייהם. אך למרות פגמים חמורים אלה באופיים, יעקב ויוחנן השתוקקו לחשוף את אופיו של המשיח ביתר שאת, ולחולל שינוי ותיקון בגישותיהם. צמיחה ושינוי הם חלק בלתי נפרד מחווייתנו המשיחית.

קראו את יוח"א ב' 1-9. מה חושפים פסוקים אלה על השינויים הכבירים שחלו ביעקב בשנים שלאחר מות ישוע? מה נלמד מהם על המשמעות הטמונה בלהיות תלמיד המשיח?

קל להתיימש ולנהרס ידיים בכל הנוגע לצמיחתנו הרוחנית, במיוחד כשאנו חפצים באמת ובתמים לחולל תחייה ותיקון בחיינו. אך דווקא כשאנו מיואשים וחשים שכשלנו בחיינו הרוחניים, ואף וחוששים שנאבד את גאולתנו, חשוב שנפעל. אילו הבטחות עלינו לתבוע ולזכותנו, המוכחות מדוע אל לנו להתיימש ולוותר לעולם? ומדוע, חרף מגרעותינו וטעויותינו, נוכל להיות סמוכים ובטוחים בגאולתנו?

הכוח לבחור

שינוי צומח מבחירה. תיקון מתחולל כאשר אנו בוחרים להיכנע לכוחה של רוח הקודש (המובילה אותנו לשכנוע פנימי עמוק בחטאינו), ומכניעים את רצוננו לרצון ה'. אלוהים לעולם אינו מאלצנו לעשות את רצונו, ולעולם אינו מתמרן אותנו. הוא מכבד את חופש הבחירה שלנו. רוח קודשו של ה' מטביעה את רושמה במוחנו, מרשיעה את ליבנו ומעוררת אותנו לעשות את הטוב, אך הבחירה להיענות לה נתונה תמיד ובלעדית בידינו.

קראו את פרק ב' פסוקים 12-14 באיגרת אל הפיליפים. כיצד מראה פסוק זה שעלינו לשתף פעולה עם אלוהים כדי לצמוח בחסד? למה מתכוון שאול באומרו: "פַּעֲלֵנוּ לְמוֹשֵׁה תְּשׁוּעַתְכֶם"? למה הוא מתכוון באומרו: "אֱלֹהִים הוּא הַפּוֹעֵל בָּכֶם"?

אין ביכולתנו לפעול למימוש פועלו של אלוהים בקרבנו. אך בזמן שה' פועל בנו באמצעות כוח גבורתו העל טבעית, ביכולתנו ליטול בחירות שיפעלו למימוש החסד שהרעיק על חיינו והכוח שאזר אותנו בו.

"בזמן שכן תמותה חוטא פועל למימוש גאולתו בחיל ורעדה, אלוהים פועל בליבו ומעוררו לפעול בהתאם לרצונו. אך אלוהים לא יפעל ללא שיתוף פעולה מצד האדם. המאמין חייב לפעול כמיטב כוחו ויכולותיו; עליו להיות תלמיד ראוי החפץ ללמוד בבית ספרו של המשיח; בשעה שהוא מקבל את חסד ה' המורעף עליו חיים אין כסף, נוכחות המשיח בליבו ובמחשבתו תעוררו להחליט בנחישות להניח בצד את משא החטא המעיק, כדי שליבו יימלא בכל מלוא האלוהים ואהבתו." (אלן ג'י. ווייט, Fundamentals of Christian Education, עמ' 134).

תיקון מתחולל כשאנו משתפים פעולה עם אלוהים, ובוחרים להכניע לפניו כל דבר שרוח הקודש מראה לנו כי אינו עולה בקנה אחד עם רצון ה'. אם לא ניטול את ההחלטות הללו (העשויות לפעמים להיות כואבות מאוד), לא יתחולל בחיינו שינוי רוחני טובה. אלוהים לא יקרע בכוח ממוחנו מחשבות אנוכיות. הוא לא יחטוף מאתנו בדרך מסתורית הרגלים שליליים או תענוגות אסורים. הוא מרשיע את ליבנו בחטאנו. הוא משכנע אותנו ללכת בדרך הישר, אך הבחירה מוטלת עלינו. כשאנו בוחרים לעשות את רצונו, ה' מחזק אותנו כדי שנממש את הבחירות שנטלנו, אך אנו אלה האמורים ליטול מדי יום ומדי שעה את הבחירות הנכונות.

מהי משמעות שיתוף הפעולה שלנו עם ה' במימוש גאולתנו, ומה איננה המשמעות? מתי לאחרונה חשמתם משוכנעים לגמרי בחטא שביצעתם וגברתם עליו באמצעות ton ה', בלא הבדל כמה קשה היה המאבק?

אמון וספק

מה היה מוטעה בגישתו של כיפא לפני שישוע נצלב? (מתי כ"ו 31-35).

כיפא לא היה יריב שקול לשטן הערמומי ורב התחבולות. הוא ניסה להתמודד עם פיתויי השטן בכוחו שלו. בתור אדם בעל ביטחון עצמי מופרז, לא היה לו כמעט שום מושג על המשבר המשמש ובא. בשעה שישב בחצר הכוהן הגדול, הוא רעד לשמע קולה של השפחה שחקרה אותו, ואז התכחש לאדונו (מתי כ"ו 69-75). ישוע הזהיר אותו מראש: "שִׁמְעוֹן, שִׁמְעוֹן, הִנֵּה דָרַשׁ הַשָּׁטָן לְטַלֵּט אֶתְכֶם כְּחֹטִים בְּכַבְרָה. אֲבָל אֲנִי הִתְפַּלֵּלְתִּי בְּעֶדְךָ שֶׁלֹא תִכְלֶה אֶמְוִינְךָ, וְאַתָּה לְאַחֵר שֶׁתִּשׁוּב, חֲזֵק אֶת אַחֶיךָ." (לוקס כ"ב 31, 32). דבריו של ישוע מעניקים לנו הבחנה מדהימה על מצבו הרוחני של כיפא. משום שכיפא בטח בכוחו שלו, הוא זנח את אדונו. מסיבה זו ישוע אמר לו: "ואתה לאחר שתשוב..." כיפא נזקק להתעוררות רוחנית. הוא נזקק לשינוי בגישתו. הוא נזקק לתיקון.

קראו את יוחנן כ' 24-29. מה חושף הקטע על אודות תומס? אילו לקחים נפיק מכך לגבינו?

לכיפא ולתומס הייתה תכונת אופי בולטת זהה. הם התייחסו לאמונה מנקודת מבט אנושית מאוד. כיפא בטח בכוחו שלו, ואילו תומס בטח במראה עיניים ובמה שיכול היה לראות. שניהם הסתמכו על שיפוט אנושי פגום. אך מה שאירע בחג השבועות חולל מהפך בשניהם. לאחר שכיפא עבר מהפך, הוא בישר את הבשורה בעוז וללא מורא. כתוצאה מכך שלושת אלפים איש נטבלו ביום חג השבועות (מעה"ש ב' 41). כיפא הבין שלא היה בכוחו לרפא אדם פיסח, אך לישוע היה את כוח הריפוי הזה, ולפיכך הנס התרחש (מעה"ש ג' 2-9). כשמנהיגי הדת ניסו להשתיקו, כיפא הכריז: "הֲרִי אֵינָנו יְכוּלִים שְׁלֹא לְהַגִּיד אֶת אֲשֶׁר רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ!" (מעה"ש ד' 20). כיפא הפך לאדם שונה. גם תומס הפך לאדם אחר. ישנם אנשים המאמינים שהוא נסע להודו כדי לבשר בה את הבשורה. על אף שהכתוב אינו מרחיב עליו את הדיבור, נוכל להיות סמוכים ובטוחים שגם תומס הפך לאדם חדש אחרי חג השבועות.

10

למי אתם דומים יותר מבחינת אופייכם: לכיפא או לתומס? אילו לקחים תפיקו מחוויותיהם של כיפא ותומס כדי שלא תעשו טעויות דומות?

הבן האובד שב הביתה

קראו את לוקס ט"ו 11-21. אילו גישות ומעשים הניעו את הבן האובד לחזור הביתה? אילו עקרונות של תחייה ותיקון טמונים במשל זה?

ניתן להגדיר את התחייה בדרכים שונות. אך תהא אשר תהא הגדרתה, ישנו גורם אחד שלא ניתן להתעלם ממנו: תחייה פירושה לחזור הביתה. תחייה מתבטאת ברעב רוחני הכוסס בליבנו, ומעוררנו לדעת לעומק את אהבתו של אבינו שבשמיים. תיקון מתבטא בהחלטה להגיב להנחיית רוח הקודש, אשר מעודדת אותנו לחולל שינוי בחיינו ולצמוח. תיקון מתבטא בבחירה לוותר על כל מה שעומד בדרכנו לקרבה רבה יותר עם אלוהים. הבן האובד לא יכול היה לבלות בדיר החזירים ובמשתה הסעודה של אביו שבשמיים, בעת ובעונה אחת.

במילים אחרות, הבחור התגעגע נואשות הביתה. הייתה בליבו כמיהה עזה לשוב הביתה לחיק משפחתו. כמיהת הלב הזו לשכינת ה' היא שמעוררת אותנו לתחייה ולתיקון. זעקת הלב המייחל לחיבוקו החם של אבינו שבשמיים, מעוררת אותנו לחולל את השינויים הדרושים בחיינו.

בזמן שהבן הצעיר התכונן לחזור הביתה, הוא תכנן מראש את התנצלותו. ודאי שינן אותה במוחו שוב ושוב. קראו את נאום ההתנצלות שלו בבשורת לוקס ט"ו 18, 19 ואת דברי אביו שקטעו את הנאום בפסוקים 20-24. מה חושפת קטיעת דברי ההתנצלות של הבן על יחסו של האב לבנו ועל יחסו של אבינו שבשמיים כלפיו?

על אף שהבן היה רחוק מעיני האב, הוא לא היה רחוק מליבו. עיני האב תרו מדי יום את האופק בתקווה לראות את בנו שב הביתה. המניע הגדול ביותר לחולל שינוי בחיינו הוא התשוקה לחדול לשבור את ליבו של אבינו שבשמיים, האוהב אותנו אהבה עזה כל כך. כשהנער התבוסס בבזך ובפרש עם החזירים, האב סבל יותר מאשר בנו. תחייה מתחוללת כשהאבת האלוהים שוברת את ליבנו. תיקון נעדר כאשר אננו בוחרים להגיב לאהבה הזו, האוחזת בנו בחזקה ואינה מרפה, וכשאנו נוטלים בחירות קשות ומוותרים על הרגלים, מחשבות, רגשות וגישות, הגורמים לנתק בינינו לבין אבינו שבשמיים.

כיצד ההכרזה: "בְּנֵי זֶה הָיָה מִתְּוֹהֵה הָיָה לְחַיִּים" מהווה הגדרה מלאה תובנה של תחייה אמיתית? איך זה מרגיש להיות מת ואז לחזור לחיים?

האמונה מעוררת לפעולה

ישוע הפגין את אהבתו וחמלתו של אבינו שבשמיים באמצעות הנסים שחולל. הוא ריפא את גופם של המשותקים כדי לחשוף יכולת גדולה יותר לרפא נשמות משותקות. הוא שיקם והחזיר לאיתנן זרועות עקומות ורגליים מעוותות כדי להפגין את תשוקתו העזה לשקם לבבות עקומים ומוחות חולים. נסי הריפוי של ישוע מלמדים אותנו דבר מה על הדרך לתפעול האמונה. הם מלמדים אותנו לקחים חשובים על צמיחה ושינוי.

אחת הדוגמאות העוצמתיות ביותר של ישוע, הממחישות את כוחה של אמונה, טמון בנס הריפוי של האיש החולה בבריכת בית חסדא. האיש האומלל שכב ליד הבריכה במשך 38 שנים. הוא איבד כל תקווה. נגזר עליו להיות חיי סבל, כאב, דלות ואומללות, עד ליום שבו שישוע ביקר במקום.

קראו את יוחנן ה' 14-1. מדוע לדעתכם שאל ישוע את החולה: "אתה רוצה להיות בריא?" (יוחנן ה' 6). האין זה ברור מאליו שאדם הסובל זמן רב כל כך ירצה להתרפא? מה היה המניע לשאלתו של ישוע? מה הייתה תגובת האיש? (יוחנן ה' 7).

ישוע לא הקשיב לתירוץ של האיש החולה. הוא לא ראה בו טיעון מספק. הוא פשוט אמר לו: "קום, קח את משפךך והתהלך". (יוחנן ה' 8). השאלה העיקרית הייתה: האם החולה האומלל יאמין במילים שיצאו מפיו של המשיח, ויפעל על סמך דבריו למרות מה שהרגיש וחווה? ברגע שהחליט לפעול על סמך דבריו של המשיח, הוא נרפא לחלוטין. מתת הריפוי של ישוע הייתה טמונה במילותיו. דברי המשיח נשאו עימם את גבורת רוח הקודש לבצע ולהגשים את מוצא פיו. "אם אתם מאמינים בהבטחתו, אם אתם מאמינים שחטאיכם נמחלו ושאתם מטהרים, אלוהים יקיים את הבטחתו בחייכם; אתם תהפכו להיות שלמים, ממש כפי שהמשיח נתן לאיש המשותק את הכוח ללכת ברגע שהאמין שנרפא. ההבטחה מתגשמת כשאתם מאמינים בה. אל תמתינו עד שתהפכו שלמים, אלא אמרו כבר עכשיו: "אני מאמין בזה; זה קורה לי, לא בגלל שאני מרגיש את זה, אלא משום שאלוהים הבטיח לי." (אלן ג'י. ווייט, Steps to Christ, עמ' 51).

מדוע חשוב כל כך שנאמין בהבטחות ה' למחול לנו, במיוחד כשאנו מרגישים אשמים כל כך על חטאינו? מדוע מחילה קודמת לתיקון בחיינו? מדוע חשוב שנאמין שביכולתנו לגבור על החטא באמצעות כוחו של המשיח בחיינו, אפילו ברגע זה?

לימוד נוסף: "בל יציג איש את הרעיון שלאדם אין כמעט שום קשר למלאכת ההכרעה הכבירה, שכן אלוהים אינו עושה דבר למען האדם ללא שיתוף הפעולה שלו. גם אל תאמרו שישוע יעזור לכם אחרי שאתם מילאתם את תפקידכם, שכן המשיח אמר מפורשות: "בלעדי אינכם יכולים לעשות דבר." [יוחנן ט"ו 5]. מאדם הראשון ועד האחרון, הכול חייבים לעמול יחדיו עם האלוהים. ללא פועלה של רוח הקודש בליבנו, היינו מועדים ונופלים על כל צעד ושעל. מאמצי האדם לבדם הם חסרי תועלת, אך שיתוף פעולה עם המשיח מוביל לניצחון... לעולם אל תנחיו לאנשים לחשוב שלאדם כמעט אין חלק בהשגת הניצחון, אלא למדו אותם לשתף פעולה עם אלוהים כדי שיצליחו לגבור על האויב ולנחול ניצחון." (אלן ג'י. ווייט, Selected Messages, כרך א', עמ' 381).

"כל ציות אמתי חייב לנבוע מן הלב. המשיח פועל בלבבות בני האדם; לכן, אם נעניק לו את הסכמתנו, הוא יזדהה עם מחשבותינו ושאיפותינו ויביא את ליבנו ומוחנו לציות מוחלט לרצונו. ואז, כאשר נציית לו, לא נפעל מתוך הדחפים שלנו, אלא נבצע את רצונו. לאחר שרצונכם עוֹדן וקודש, אתם תפיקו הנאה עצומה מציות ושירות לאדון. כשאנו מכירים את אלוהים כשם שעלינו להכירו, חיינו הם חיים של ציות מתמשך. באמצעות הערכה והוקרה של אופיו של המשיח והתחברות עם אלוהים, החטא יהיה שנוא עלינו." (אלן ג'י. ווייט, The Desire of Ages, עמ' 668).

שאלות לדין:

1 צמיחה בחיינו המשיחיים מתרחשת כשאנו תובעים לזכותנו באמונה את הבטחות ה', ומאמינים שה' יעמוד במילתו ויקיים את מה שהבטיח. אילו הבטחות ניתנו לנו בפסוקים שלהלן? (יוח"א א' 7-9, אל הפיליפים ד' 13, יעקב א' 5-8, רומ' ח' 31-39). על סמך מה תוכלו להאמין שהבטחות אלה תתגשמן בחייכם? והעיקר, אילו בחירות או החלטות תוכלו ליטול, שיתרמו להגשמת הבטחות אלו בחייכם?

2 הגו לעומק ברעיון על מימוש ישועתכם "בחיל ורעדה". זנו במשמעות הדבר, במיוחד לאור העובדה שאנו נושעים באמונה בלבד. ממה עלינו לירוא? מה אמור לגרום לנו לרעוד מפחד?

3 מתי הייתה הפעם האחרונה שבה, בדומה לכיפא, נתתם לאלוהים הבטחה, אך למרות שעשיתם זאת במלוא הרצינות והכנות, לא הצלחתם לקיימה? איזה לקח הפקתם מטעות זו? אילו עקרונות טמונים בכתבי הקודש, המאפשרים לנו לנחול את הניצחונות שהובטחו לנו?

שינוי בחשיבה מביא לתיקון המעשים

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: קול' ג' 4-1; קור"ב ג' 17, 18; י' 3-5; רומ' י"ב 2, 3; יוחנן י' 10; מתי ה' 13-15.

פסוק לשינוי: "לכן אם הוקמתם עם המשיח, שיאפו לדברים אשר למעלה, אשר שם המשיח יושב לימין אלהים. בדברים אשר למעלה יהגה לבבכם, לא בדברים אשר בארץ." (אל הקולוסים ג' 1, 2).

אייזיק ווטס, משורר ומלחין משיחי נודע, חיבר והלחין למעלה משבע מאות וחמישים מזמורים ופיוטים. רבבות משיחיים בימינו נוהגים לשנן ולשיר אותם. פעם נערכה בלונדון תהלוכה לכבוד ווטס. המוני בני אדם גדשו את הרחובות כדי לחזות באיש המפורסם. בשעה שכרכרתו חלפה מתחת למרפסת עמוסת צופים, אישה אחת, שנדהמה מן העובדה שהקשיש קטן הקומה, השברירי והכפוף הזה כתב מזמורים מלאי עוצמה כאלה, צווחה בתדהמה: "מה, אתה אייזיק ווטס?" ווטס הורה לנהג הכרכרה לעצור. הוא התרומם, הזדקף במלוא קומתו והכריז: "גברתי, אילו יכולתי לאחוז בשני קוטבי העולם או להקיף את הבריאה בזרועותי, עדיין היה צריך להעריכני לפי שכלי, שכן אדם נמדד לפי שכלו." ווטס צדק. המוח מהווה כלי מדידה לאדם, ותיקון כרוך בשינוי של הלך החשיבה שלנו. אם ערכנו תיקון בחשיבה, אנו נערוך תיקון במעשינו. תיקון מתרחש אך ורק כשרוך הקודש "מיישרת קו" בין מחשבותינו למחשבות המשיח. או אז, מעשינו יעלו בקנה אחד עם מחשבת המשיח.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-14 בספטמבר.

חשיבות המוח

מחשבותינו יכתיבו בסופו של דבר את מעשינו והתנהגותנו. הלך החשיבה שלנו משפיע על דרך הפעולה שלנו. גם ההפך נכון. כשאנו חוזרים שוב ושוב על מעשים מסוימים, יש לכך השפעה על דפוסי המחשבה שלנו. המשיחי הוא "בריאה חדשה", שכן דפוסי חשיבה ישנים הוחלפו בחדשים (קור"ב ה' 17).

כשסירת מפרש יוצאת להפלגה בים, מפרשיה נפרשים. המפרשים מכוונים את מסלול השייט של הסירה. במהלך המסע, יש לכוון מחדש את המפרשים כדי לוודא שהסירה תשוט במסלול הנכון. אם המפרשים לא יכוונו, הסירה תסטה מנתיבה ותשנה כיוון. בדומה למפרשי הסירה, מחשבותינו מכוונים את חיי הרוח שלנו. כששואל השליח הורה למאמינים המשיחיים: "בְּדִבְרֵי אֲשֶׁר לְמַעַל יְהִיגָה לְבַבְכֶּם!" (קול' ג' 2), הוא האיץ בהם למקד את מחשבותיהם במלכות השמיים. מוחנו מעוצב בידי התוכן שאנו יוצקים לתוכו. מחשבותינו מעוצבות בידי הדברים שאנו מרבים להגות ולעסוק בהם.

איזה נס מתחולל בחיינו בשעה שאנו חוזים בתהילת ה' בדברו? (קור"ב ג' 17, 18).

כשאנו חוזים בישוע בכתבי הקודש, אנו משתנים. ככתוב: "כָּלֵנוּ בְּפָנִים מְגֻלִּים רֹאִים בְּמִרְאָה אֶת כְּבוֹד הָאֱדֹן וְנִהְפָּכִים לְאוֹתוֹ צֶלֶם, מִכְּבוֹד אֶל כְּבוֹד." מחשבות חדשות מחליפות את מחשבותינו הישנות. כשאנו חוזים במושיע, אנו נעשים דומים לו יותר ויותר. "כשאנו מתבוננים בכל דבר, אנו משתנים. זהו חוק המאפיין את הטבע השכלי והרוחני כאחד. המוח מסתגל בהדרגה לנשוא מבטנו והגותנו. הוא נטמע במי שהוא רגיל לאהוב ולהוקיר. האדם לעולם לא יתעלה מעל לקנה המידה האנושי המקובל של טוהרה, חסד או אמת. אם 'האני' הוא האידיאל הנשגב ביותר שלו, הוא לעולם לא יתעלה מעבר לכך. להפך, הוא ילך וישקע עמוק יותר ויותר. רק לחסד ה' יש את הכוח לרומם את האדם. כשהאדם נותר עזוב לנפשו, הוא יטה תמיד כלפי מטה." (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 555).

תיקון מתבטא בכך שאנו חוזים בישוע ומניחים לו למלא את ליבנו ומוחנו, לעצב את מחשבותינו ולהנחות את צעדינו. כשאנו חוזים בישוע, הוא ידריך אותנו אל קני מידה נעלים יותר משמירת מצוות קפדנית. איננו יכולים להביט בישוע ולא להשתנות. כשאנו חושבים את מחשבותי, בוערת בליבנו תשוקה אחת בלבד והיא, לעשות את רצונו.

איזו עצה תתנו לאדם המתקשה לשימ את ישוע בראש מעייניו ומחשבותיו? למה התכוונו מחברי כתבי הקודש כשאמרו שאנו "רואים את ישוע"?

מסנן רוחני

ישנם הורים המודאגים כל כך מהרגלי הגלישה של ילדיהם באתרי האינטרנט, שהם מתקינים תוכנות סינון החוסמות אתרים מסוימים. הורים אחרים חוסמים ערוצי טלוויזיה מאותה סיבה. מטרת תוכנות הסינון האלקטרוניות הללו היא לשמור שתכנים מסוימים יהיו חסומים ומוצפנים, ואילו אחרים יישארו חשופים ונגישים. אלוהים העניק למוחנו "מסנן רוחני". הוא עיצב אותו בהקפדה יתרה ובזהירות רבה כדי לאפשר אך ורק לתכנים הבונים ומחזקים את חווייתנו הרוחנית עם ישוע לחדור למוחנו.

איזו עצה מעשית משיא שאול לאחיו במשיח, שתשמש כמסנן שיגן על מוחם מהשפעותיו המשכרות והמרעילות של הרוע? כיצד נחיל עצה זו על הרגלי הצפייה שלנו בטלוויזיה ובסרטים ועל הרגלי הגלישה שלנו ברשת? (פיל' ד' 7, 8; רומ' י"ב 2).

הנה עצה מעשית פשוטה: אם נלעיט את מוחנו ב אלימות, חוסר מוסריות, מתידות מינית, חמדנות וחומרנות, לא נוכל לפתח מחשבות רוחניות עמוקות. חושינו הם השער למוחנו. אם מוחנו מופצץ בתמונות מעוררות ומפתות מעולם הבידור ההוליוודי, מחשבותינו יעוצבו על ידי חוויות חושניות אלה ולא על ידי עקרונות מדבר ה'. מיליארדי דולרים מושקעים על ידי מפקי תעשיית הבידור כדי לתמרן את רגשותינו, להתנות את מחשבתנו ולעצב את ערכינו. אנו יכולים להיות סמוכים ובטוחים בכך שהשאלה המרכזית המעסיקה את אנשי הבידור הללו אינה "כיצד יצליחו הפקותינו להכין את הצופים לשיבתו הקרובה של ישוע?" המניע העיקרי שלהם הוא בדרך כלל כסף. אדוונטיסטים שומרי שבת, המתכוננים לקראת ביאת המשיח השנייה, אמורים לחשוב פעמיים לפני שהם מקריבים את נשמותיהם על מזבח הבידור הקל.

11

במילנו שבאיטליה ישנה קתדרלה גדולה ובה שלוש זלמות גדולות. מעל הזלח השמאלית חרוטות המילים: "כל הנאה היא רגעית". מעל הזלח הימנית חרוטות המילים: "כל סבל הוא רגעי בלבד". הזלח האמצעית מעוטרת בכיתוב בעל אותיות בולטות ובו המילים הנוקבות הבאות: "הדבר היחיד בר קיימא הוא נצח". שאלו את עצמכם: באיזו תדירות אתם הוגים בדברי הנצח? כיצד הבחירות שנטלתם משקפות את המחשבות הללו?

כלי נשק רוחניים

"וַיִּשְׁלֹחַ אֱלֹהִים הַנְּשִׂיב מִכָּל שִׂיחַ יִנְצֹר אֶת לִבְכֶּכֶם וְאֶת מַחְשְׁבוֹתֵיכֶם בְּמִשְׁיַח יִשְׁוֶע." (פיל' ד' 7). זוהי הבטחה נפלאה, אך עלינו לפעול לשם מימושה בחיינו.

ישנן דרכים רבות שבהן אנו עלולים לחדול לעמוד על המשמר. אנו עלולים לשקוע בביצת השפכים של הבידור הקל. אנו עלולים לשקוע ברגשי כעס, מרידות וטינה. מוחנו עלול לשקוע בתוך ים של תענוגות משכרים או הרגלים ממכרים. אך הבשורות הטובות הן שישוע הבטיח לשמור על מוחנו, אם נניח לו לעשות זאת.

קראו את האיגרת השנייה אל הקורינתיים י' 3-5. למה מתכוון שאול באומרו: "כְּלִי מִלְחָמָתִינוּ עֲצָמָתָם אֵינָה מִבְּשָׂר וָדָם", אלא מן הרוח? מהם כלי נשק רוחניים? השליח גם מדבר על כך שאנו "מְכַנְיָעִים כָּל מַחְשְׁבָה לְשֵׁם צִיּוֹת לְמִשְׁיַח." (קור' ב' י' 5). למה הוא מתכוון? כיצד ניתן לבצע זאת?

בילי גראהם אמר פעם: "לא תוכלו לגרום לציפורים לחדול לעוף מעל ראשכם, אבל אתם יכולים לעצור בהן מלקנן בשערותיכם." במילים אחרות: מחשבות חולפות וזורמות במוחנו כל הזמן. מראות, קולות וריחות מסוימים מעוררים בנו מחשבות מסוימות. חוויות שונות מעוררות בנו רגשות שונים. לא תמיד אנו יכולים לבחור במחשבות הצצות במוחנו. אך אנו יכולים להחליט אם לעסוק בהן ולהניח להן לשלוט במחשבתנו, או להביא כל אחת ואחת מהן למשמעת המשיח. הבאת מחשבותינו למשמעת המשיח משמעה להכניע את מוחנו לישוע. לא נוכל לסלק ממוחנו מחשבות גשמיות או חושיות באמצעות משאלת לב. מחשבות כאלה יסולקו ממוחנו כשהוא יימלא בתוכן אחר. כשאנו הוגים תמיד בעקרונות הטובים של דבר ה', מוחנו "נשמר מוגן" בחסד ה' מפני נכלי השטן.

שאל השליח אומר: "יְהֵא בְכֶם הֵלֶךְ רוּחַ זֶה אֲשֶׁר הָיָה בְּמִשְׁיַח יִשְׁוֶע." (פיל' ב' 5). למה הוא מתכוון במיוחד בדבריו אלה? כיצד נאמץ לעצמנו הלך רוח כשל המשיח? כיצד מעידות המילים "יהא בכמ" על מחויבותנו לשנות את הלך החשיבה שלנו?

הזיקה בין גוף לנפש

היוונים הקדמונים דגלו בדואליזם; כלומר, הם האמינו שקיים פער עצום בין גופנו לבין נפשנו. לעומת זאת, על פי כתבי הקודש האדם הוא יחידה משולבת המורכבת מגוף, נפש ורוח. כל דבר שמשפיע על היבט אחד באדם משפיע על יתרה היבטים בו. תלמיד יישוע לימדו כי בריאות הגוף כרוכה בבריאות הנפש, הרגש והרוח. זוהי מערכת משולבת הפועלת בזיקת גומלין ואינה ניתנת להפרדה.

כיצד משתקף רעיון זה באיגרת הראשונה אל התסלוניקים ה' 23?

המאמינים בקהילה הקדומה האמינו כי בריאותנו הגופנית והנפשית כרוכה בקשר בל יינתק לבריאותנו הרוחנית. שאל השליח פנה למאמינים בדרישה: "בְּבָדוּ אֶת אֱלֹהִים בְּגוֹפְכֶם!" הוא האמין שהאנושות כולה נרכשה במחיר, וכי איננו שייכים לעצמנו, אלא לקוננו. (קור"א ו' 19). דאגה לגופנו, המתבטאת באימוץ אורח חיים בריא יותר, לא רק תתרום לתוחלת החיים שלנו, אלא אף תשמש אקט של השתחויה לה' במידה ונעשה זאת מתוך המניעים הנכונים.

כיצד מעידים הפסוקים להלן על הזיקה הרבה בין בריאותנו הגופנית לבריאותנו הרוחנית? (רומ' י"ב 2, 3; יוחנן י' 10, קור"א י' 31).

רוח הקודש אינה מתמקדת אך ורק בהיבט אחד בחיינו, בשעה שהיא משכנעת אותנו בצורך שלנו בצמיחה. תיקון אינו חד ממדי. הרוח כמהה להוביל את חיינו כך שיהיו תואמים לרצון המשיח בכל תחום והבט בחיינו. אם יש לנו הרגלים או מנהגים הקשורים לגופנו ואינם עולים בקנה אחד עם רצונו, ה' מזמין אותנו להכניע אותם בפניו לשם תהילתו. השטן חפץ לשלוט במוחנו דרך גופנו, ואילו ישוע משתוקק למשול בגופנו דרך מוחנו. גופנו הוא היכל רוח הקודש, לא בית שעשועים. באמצעות ציות לעקרונות מלכות השמיים נוכל לחיות חיים יצרניים יותר, מלאים יותר, בריאים יותר ומלאי שמחה רבה יותר.

11

אילו חוויות חוויתם, שהוכיחו לכם את הזיקה העזה בין טבענו הגופני והרוחני? אילו החלטות תוכלו ליטול, שיתרמו להרמוניה רבה ומועילה יותר בין הגוף לרוח?

דימויים מופתיים

ישוע השתמש במספר דימויים כדי לתאר את עצמו ואת קהילתו. אחד מהם הוא "אור". ישוע הוא "אור העולם" (יוחנן ח' 12). אף נאמר עליו: **"האור האמיתי, המאיר לכל אדם, בא אל העולם"**. (יוחנן א' 9). ישוע מאיץ בנו: **"היו מתהלכים בעוד האור מאיר לכם"** וגם: **"האמינו באור"**. (יוחנן י"ב 35, 36).

השוו בין מתי ה' 13-15 לבין האיגרת אל הפיליפים ב' 14-16. איזו תכלית יעד אדונו לחסידיו בעולם הזה? מה פירוש הדבר הלכה למעשה? כיצד נגשים את מה שנקראנו לשמש?

תכלית התחייה והתיקון היא לאפשר לאור אהבתו, חסדו ותורתו של המשיח להפציע ולהאיר דרך חיינו. כשאור זורח הוא מגרש את האפלה. ישוע קורא לחסידי לנהל אורח חיים שונה במובהק מאורחות החיים של אנשי העולם הזה, וזאת כדי להפגין את עליונות דרכו. הוא קורא לנו להיות מלאי חמלה, דאגה ואהבה לזולת בעולם הרווי אנוכיות, חמדנות ונהנתנות. הוא קורא לנו לדבוק בקני מידה נעלים בקרב חברה השטופה בתענוגות (קול' ג' 1, 2). הוא קורא לנו להיות חיים בריאים בזמן שמיליוני בני אדם מתים בדמי ימיהם עקב מחלות קשות שהמיטו על עצמם (יוחנן י' 10). הוא קורא לנו לנהל אורח חיים שונה בדור חסר צניעות זה, השטוף התמכרויות ותענוגות מיניות והתשוש מרדיפה אחרי חוויות מרגשות. הוא קורא לנו לצניעות, מתינות, התנהגות נאותה וטוהרה מוסרית (פטר' א ג' 3, 4).

הנביא ישעיהו קרא לעם ישראל לערוך תיקון כשבע מאות שנים לפני ביאת המשיח הראשונה. דבריו עדיין רלוונטיים לקהילה בימינו, המייחלת לשיבת האדון. **"כי לא מחשבותי מחשבותיכם, ולא דרכיכם דרכי" – נאם יהוה. 'כי גבהו שמים מארץ, כן גבהו דרכי מדרכיכם, ומחשבותי ממחשבותיכם."** (ישע' נ"ה 8, 9). האידיאל של אלוהים לקהילתו ולכל אחד ואחד מאתנו, נשגב ונבצר מדמיונו. אך השמיים משתוקקים לגלות את טיב אהבתו של ה' באמצעות חסידי.

מהם קני המידה להתנהגותכם ולאורח חייכם? הגו בהם. כיצד (אם בכלל) הם חושפים את היוותכם תלמידי המשיח, ואת העובדה שחייכם מושתתים על דבר מה אחר, השונה מהבלי העולם הזה שהולך וגווע?

לימוד נוסף: "אנשים רבים טוענים שהם מצדדים באדון, אך למעשה הם אינם עושים זאת; כובד מעשיהם מטה את הכף לצדו של השטן. כיצד נדע לצדו של מי אנו עומדים? נוכל לדעת זאת על פי הגורמים הבאים: למי נתון ליבנו ומחשבותינו? על מי אנו אוהבים לשוחח? למי נתונים רגשות אהבתנו העזים ביותר? במי אנו משקיעים את מיטב הכוחות והמרץ שלנו? אם אנו עומדים לצדו של האדון, מחשבותינו נתונות לו, ואנו נחשבים עליו את המחשבות המתוקות ביותר. איננו שרויים בידידות עם העולם; הקדשנו למושיע את כל כולנו ואת כל מה שיש לנו. בנוסף, אנו משתוקקים לשאת את דמותו, לנשום את רוחו, לעשות את רצונו ולהשביע את רצונו בכל דבר." (אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, כרך ב', עמ' 262).

"לכל נשמה יש זכות מיוחדת לשמש ערוץ חי שדרכו מתקשר ה' עם העולם ומעביר לו את אוצרות חסדו – אוצרות המשיח העמוקים מני חקר. אין משהו שהמשיח משתוקק לו יותר מאשר אנשים שייצגו בעולם את רוחו ואת אופיו. אין דבר שהעולם זקוק לו יותר מאשר התגלות אהבתו של המושיע באמצעות האנושות. כל השמיים מייחלים לערוצים שדרכם יינסך שמן קודש שישמח ויברך לבב אנוש." (אלן ג'י. ווייט, Christ's Object Lessons, עמ' 419).

שאלות לדיון:

1 באילו מונחים משתמש שאול כשהוא מתאר את ייעודם הנשגב של חסידי ה' (קור"ב ה' 18-20; 1' 17, 18). מהי משמעותם של דימויים אלה הלכה למעשה? כיצד מפגינים חיינו את הנאמר כאן?

2 אנו יכולים לקרוא בכתבי הקודש ולתבוע לזכותנו את כל ההבטחות היקרות ללבנו, אך אם לא ניטול החלטה נחושה ומוזעת ברגע של פיתוי למקד את מחשבתינו בדברים שעלינו להגות בהם, ניפול בפיתוי. אילו עקרונות או מנהגים סייעו לכם לשלוט במחשבותיכם בשעת פיתוי?

3 מה תאמרו לאדם הטוען: "נכון, מחשבותי לא תמיד ראויות ונכונות, אבל מעשיי ואורח חיי הם ללא דופי?"

4 בנוסף לאמיתות ולתובנות הרוחניות הנפלאות שזכינו לקבל כאדוונטיסטים, קיבלנו גם מסר של בריאות. כיצד נלמד להטיב לשלב את העקרונות הללו בחיינו ובשירות הבשור שלנו? איזה תפקיד אמור להיות למסר הבריאות בתחייה ותיקון?

תיקון: לשקם מערכות יחסים הרוסות

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: טימ"ב ד' 11, פילימון א' 1-25, קור"ב י' 12-15, רומ' ה' 8-11, מתי י"ח 15-17.

פסוק לשינון: "שָׁכֵן אִם בְּזִמְנִי שֶׁהָיִינוּ אוֹיְבִים נִרְצִינוּ לָאֱלֹהִים בְּמִזֵּת בְּנוֹ, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה נוֹשֵׁעַ בְּחַיִּי בְנוֹ לְאַחֵר שֶׁכָּבֹד נִרְצִינוּ." (אל הרומים ה' 10).

אפילו אחרי חג השבועות, היחסים בין המאמינים היו מתוחים לפעמים. בברית החדשה מתועדות מספר דוגמאות לדרך שבה זקני הקהילה וחברי הקהילה התמודדו עם אתגרים כאלה. לעקרונות אלה יש ערך רב לקהילה בימינו. הם חושפים את התוצאות החיוביות שנוכל להשיג אם נפתור סכסוכים כאלה בעזרת עקרונות מכתבי הקודש.

השבוע נתמקד בשיקום יחסים הרוסים. תחיות רוחניות כבירות שהתחוללו בעבר עודדו שיקום וריפוי של מערכות יחסים. רוח הקודש פעלה בעוצמה כדי לקרב את בני האדם לאלוהים ולקרב בין אדם לזולתו. היא שברה מחסומים בין בני האדם לבין אלוהים ובינם לבין זולתם. בקצרה, הביטוי הגדול ביותר של עוצמת הבשורה אינו בהכרח מה שהקהילה אומרת, אלא הדרך שבה הקהילה חיה ומתנהלת.

"בְּזֹאת יִדְעוּ הַכֹּל שֶׁתִּלְמִידֵי אֶתֶם: אִם תִּהְיֶה אֶהְבֶּה בְּיִנְיָכֶם." (יוחנן י"ג 35). ללא אהבה זו, כל הדיבורים שלנו על תחייה ותיקון ירדו לטמיון.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-21 בספטמבר.

מפילוג ושבר לידידות

שאול וברנבא עבדו יחדיו בבשור למען ישוע. אך בשלב מסוים ניצת ביניהם ריב (מה"ש ט"ו 36-39). שאול לא בטח ביוחנן מרקוס שהפגין פחד. הסכנות הפוטנציאליות הטמונות בבשור הבשורה גרמו ליוחנן מרקוס לפרוש מחברתם של שאול וברנבא בפמפיליה ולחזור הביתה. "נטישה זו גרמה לשאול להסתייג ממרקוס, ואפילו לשפוט אותו לחומרה לזמן מה. לעומתו, ברנבא נטה לסלוח למרקוס בשל חוסר ניסיונו. הוא לא רצה שיעזוב את השירות, שכן הבחין כי ניהון בכישורים שיסייעו לו לשמש עובד יעיל למען המשיח." (אלן ג'י. ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 170).

על אף שאלוהים השתמש בכל האנשים הללו, המחלוקות שצצו ביניהם דרשו פתרון. שאול השליח שהטיף לחסד, היה צריך לנטות חסד למטיף הצעיר שאכזב אותו. המבשר הדגול שהטיף למחילה היה צריך למחול לאחיו באמונה. לאחר שנפרדו דרכיהם, יוחנן מרקוס צמח באמונה תחת חסותו והדרכתו של ברנבא. ליבו של שאול התרכך לבסוף כשנוכח בשינוי שחל במרקוס, והוא שינה את דעתו.

כיצד מעידות האיגרות ששלח שאול מן הכלא לטימותיאוס ולמאמינים בקולוסה, על הקשר המחודש שיצר עם יוחנן מרקוס ועל האמון החדש שתלה במבשר הצעיר? (קול' ד' 10, 11; טימ"ב ד' 11).

על אף שפרטי הפיוס בין שאול ויוחנן מרקוס מתוארים בקווים כללים בלבד, התיעוד בכתבי הקודש ברור ומפורש. יוחנן מרקוס הפך לאחד מרעיו הנאמנים של שאול השליח. שאול שיבח את יוחנן מרקוס בפני המשיחיים בקולוסה והמליץ עליו בתור עמית מבשר. באחרית ימיו, שאול עודד את טימותיאוס להביא את מרקוס אליו לרומא: "קח אֶת מָרְקוֹס וְהִבֵּיָאָהוּ אֵתָּךְ, כִּי הוּא מוֹעִיל לִי לְשִׁירוֹת." שירותו של שאול הועשר מן הקשר המחודש עם המטיף הצעיר לאחר שמחל לו. המחסום ביניהם נשבר, ועתה הם יכלו לעמול יחדיו לטובת הבשורה.

כיצד נלמד לסלוח לאנשים שפגעו בנו או אכזבו אותנו? בעת ובעונה אחת, מדוע מחילה לא תמיד כוללת שיקום מלא של יחסי אנוש? מדוע זה לא תמיד חייב להיות כך?

12

העבד הנמלט

כששאל שהה במעצר ברומא, הוא פגש עבד נמלט בשם אוניסימוס, שברח מקולוסה לרומא. שאל הכיר אישית את אדונו של אוניסימוס. במהלך שהותו של העבד בכלא הוא התוודע למשיח דרך שאל והפך למאמין. האיגרת ששאל כתב אל פילימון (אדונו של אוניסימוס), מהווה פנייה אישית לחברו בנוגע לשיקום קשריו עם העבד הנמלט.

בעיני שאל, מערכות יחסים היו חשובות. השליח ידע שיחסי אנוש מעוררים מזיקים לצמיחה הרוחנית. פילימון היה רועה קהילה בקולוסה. אם אכן נטר טינה לאוניסימוס, הדבר יעיב על עדותו כתלמיד המשיח.

קראו את האיגרת אל פילימון א' 1-25. אילו עקרונות חשובים על שיקום יחסי אנוש טמונים כאן? זכרו כי מילת המפתח היא עקרונות.

במבט ראשון, קצת מפתיע ששאל לא גינה לחומרה את העבדות ויצא נגד הרעות החולות שלה. אך האסטרטגיה שנקט באיגרת זו הייתה הרבה יותר יעילה. הבשורה אמורה למוטט את כל הבדלי המעמדות (גלט' ג' 28). שאל שלח את אוניסימוס חזרה לפילימון לא כעבד, אלא כבנו במשיח וכ"אח אהוב" באדון ישוע (פילימון 16).

שאל ידע שלעבדים נמלטים מצפה עתיד עגום ביותר. הם עלולים להיתפס בכל רגע. נגזר עליהם לחיות חיי עוני ועליבות. אבל עכשיו, כשאוניסימוס הפך לאח באמונה של פילימון ולעובד יעיל במלאכת הבשור, ציפה לו עתיד מזהיר. מזון, קורת גג ועבודה מובטחים לו אצל פילימון. שיקום היחסים המעוררים בין השניים עשוי לחולל תפנית חדה בחייו של אוניסימוס. לכן, שאל מפציר בפילימון שיקבל את אוניסימוס "לא עוד כְּעֶבֶד אֶלָּא לְמַעַלָּה מְעַבְד, כְּאֶח אָהוּב." ואכן אוניסימוס, "הָאֶח הַנָּאֶמָן וְהָאָהוּב" הפך למבשר עמית ששירת יחד עם שאל. (קול ד' 9).

אילו אמיתות תפיקו מעקרונות הבשורה המוצגים כאן. שיסייעו לכם להתמודד עם לחצים ואפילו שבר במערכות היחסים שלכם?

לא תחרות, כי אם שיתוף פעולה

כפי שראינו באחד השיעורים הקודמים, הקהילה בקורִינתוס התמודדה עם בעיות קשות. אילו עקרונות מציג שאול באגרותיו אל הקורִינתיים בנוגע לריפוי ולשיקום, החיוניים כל כך לתחיה ותיקון? (קור"א ג' 11-5, י"ב 11-1, קור"ב י' 15-12).

בפסקאות אלה, השליח מתווה בפנינו עקרונות חשובים לאחדות הקהילה. הוא מדגיש כי ישוע השתמש בעובדים שונים לביצוע תחומי שירות שונים בקהילתו, על אף שכל המאמינים פועלים יחדיו לבניית מלכות האלוהים (קול' ג' 9).

אלוהים קורא לנו לשיתוף פעולה, לא להתחרות זה בזה. כל מאמין ניחן במתת מאת אלוהים כדי לעבוד בשיתוף פעולה בשירות הקהילה (גוף המשיח) ובשירות הקהילייה (קור"א י"ב 11). אין מתנות נעלות יותר או פחותות יותר. כל המאמינים נחוצים בקהילת המשיח (קור"א י"ב - 18-23). המתנות שניחנו בהן מאת ה', לא נועדו לראוונות אישית. הן ניתנו לנו מאת רוח הקודש כדי שניטיב לשרת.

תחרות עם הזולת אינה התנהלות נכונה, שכן הדבר יגרום לנו לחוש יחידים או מיואשים. אם אנו סבורים שאדם אחר נעלה או "עליון" עלינו, נחוש דכדוך בשעה שנחשוב עליו ונשווה את עצמנו אליו. מאידך, אם לדעתנו מאמצינו ועמלנו למען המשיח יעילים יותר ממלאכת הזולת, תתעורר בנו תחושת גאווה. שתי הגישות כאחד יפגעו ביעילות מלאכתנו בשירות המשיח. אך כשאנו עמלים בענווה בתחום שהמשיח העניק לנו, נפיק שמחה וסיפוק מעדותנו למען המשיח. מאמצינו ישלימו את מאמצי יתר חברי הקהילה, וקהילת המשיח תתקדם בצעדי ענק אל עבר מלכות השמיים.

האם ישנו אח באמונה שהמתנות שהוא משתמש בהן בשירות המשיח עוררו בכך קנאה? (לא קשה למצוא אדם כזה, נכון?) בעת ובעונה אחת, באיזו תכיפות חשתם גאים במתנותיכם בהשוואה למתנות הזולת? שאול מתייחס לבעיות שכיחות אלה, שכל בני האדם מתמודדים איתן עקב טבעם החוטא. כיצד נטפח גישה חפה מאנוכיות, הנחוצה לנו כדי לא ליפול למלכודות שתוארו כאן?

12

מסכתוך למחילה

מהי מחילה? האם היא מצדיקה את התנהגותו של האדם שעשה לנו עוול? האם המחילה שלנו תלויה בהבעת חרטה מן הצד הפוגע? מה קורה אם האדם שפגע בנו אינו ראוי למחילתנו?

כיצד תורמים הפסוקים שלהלן להבנת טיבה של המחילה על פי כתבי הקודש?
(רומ' ה' 8-11; לוקס כ"ג 31-34; קור' ב' ה' 20, 21; אפס' ד' 26-30.)

המשיח נטל את היזמה כדי להביא לפיוס ביננו ובינו. כולנו חוטאים, אבל אלוהים הוא טוב, רב חסד וסבלן. "טובו זה שֶׁל אֱלֹהִים מְדַרְךְ אוֹתָךְ לְתִשְׁבָּה." (רומ' ב' 4). בזכות המשיח התפייסנו עם אלוהים בזמן שהיינו עדיין חוטאים. חזרתנו בתשובה והווידי על חטאינו לא גרמו לפיוס ביננו לבין ה' – מותו של המשיח על הצלב הוא שהביא לפיוס הזה; החלק שלנו הוא לקבל את מה שבוצע בעבורנו.

נכון שאיננו יכולים ליהנות מברכות המחילה, עד שלא נתוודה על חטאינו. אך תכלית הווידי אינה לעורר בליבו של אלוהים מחילה כלפינו, שכן המחילה נמצאת תמיד בליבו. אבל הווידי מאפשר לנו לקבלה (יוח"א 9' 9). וידי הוא צעד רוחני חשוב, לא משום שהוא משנה את יחסו של ה' כלפינו, אלא מפני שהוא משנה את יחסנו כלפיו. כשאנו נכנעים לכוחה המרשיע של רוח הקודש, אשר מעוררת בנו שכנוע עמוק בחטאינו ומביאה אותנו לידי וידי וחרטה על חטאינו, אנו משתנים.

מחילה חיונית גם לרווחתנו הרוחנית. אם לא נסלח לאדם שעוול לנו, גם אם הוא אינו ראוי למחילתנו, נזיק לעצמנו יותר מאשר נזיק לו. אם לא תמחלו לאדם שפגע בכם, הכאב יפעל בלבכם כמו רעל, וכך תניחו לאדם הזה לפגוע בכם ביתר שאת.

מחילה פירושה שחרור הזולת מהרשעתו, שכן המשיח שחרר אותנו מהרשעתו. אין פירוש הדבר הצדקת התנהגות הזולת כלפינו. ביכולתנו להתפייס עם מי שפגע בנו בזכות המשיח, שהתפייס עמנו כשחטאנו נגדו. בכוחנו למחול, מפני שנמחל לנו. בכוחנו לאהוב, מפני שה' אוהב אותנו. מחילה היא בחירה. ביכולתנו לבחור לסלוח חרף התנהגותו או יחסו של הזולת. זוהי הרוח האמתית של ישוע.

כיצד תסייע לנו התמקדות במחילה שקיבלנו בזכות המשיח, ללמוד לסלוח לזולת?

מאיבה לפיוס ושיקום

קראו את מתי י"ח 15-17. אילו שלושה צעדים מורה לנו ישוע לנקוט, שסייעו לנו לפתור סכסוך עם חבר קהילה שפגע בנו? כיצד עלינו ליישם את המילים הללו בחיינו?

רצונו של ישוע בדבריו אלה במתי י"ח היא לשמור שהסכסוך יישאר כמה שיותר מצומצם. כוונתו היא ששני הצדדים יפתרו את הבעיה בעצמם. לכן הוא מכריז: "אם יִחָטָא לְךָ אֶחִיד, לָךְ וְהוֹכַח אוֹתוֹ בֵּיןךָ וּבֵינֵנוּ לְבַד." (מתי י"ח 15).

כשאנשים נוספים מתערבים בסכסוך בין שני אנשים, הריב מחריף ומסלים. אנשים "לוקחים צדדים" וקווי המלחמה נמתחים. ואולם, כשתלמידי המשיח מנסים ליישב סכסוכים בינם לביןם ברוח של אהבה משיחית והבנה הדדית, נוצרת אווירת פיוס. זוהי האווירה ההולמת שבה רוח הקודש יכולה לפעול בקרבם בזמן שהם מנסים ליישב מחלוקות.

לפעמים, פנייה אישית לשם פתרון סכסוך אינה מועילה. במקרים כאלה, ישוע מורה לנו לקחת אתנו אדם נוסף או שני אנשים. צעד שני זה בתהליך הפיוס חייב לבוא תמיד בעקבות הצעד הראשון. כאמור, "אם יִחָטָא לְךָ אֶחִיד, לָךְ וְהוֹכַח אוֹתוֹ בֵּיןךָ וּבֵינֵנוּ לְבַד. אִם יִשְׁמַע לְךָ, קָנִיתָ לָךְ אֶת אֶחִיד." אבל, "אם לא יִשְׁמַע, קח אֶתְךָ עֹד אֶחָד אוּ שְׁנַיִם." (פס' 15, 16). המטרה היא לקרב בין הצדדים, לא לגרום לקרע גדול יותר ביניהם. האדם שמתלווה לצד הפוגע, לא בא כדי להוכיח את טיעונו או להצטרף להאשמת הצד הפוגע. הוא בא באהבה ובחמלה משיחית בתפקיד של יועץ רוחני או שותף לתפילה כדי להשתתף בתהליך עשיית שלום בין שני היריבים.

ישנם מקרים שבהם כל הניסיונות לפתרון בעיה או סכסוך עלו בתוהו. במקרה כזה, ישוע מורה לנו להביא את הסוגיה בפני הקהילה. הוא ודאי אינו מתכוון כאן שנציג את בעייתנו האישית בפני הקהילה במפגש ההלל של שבת בבוקר. המקום ההולם לפתרון הסכסוך (לאחר נקיטת שני הצעדים הראשונים שלא הביאו לפיוס בין הצדדים), הוא מועצת הקהילה. כאמור, תכליתו של המשיח היא פיוס. אין ברצונו להאשים צד אחד ולזכות מאשמה את הצד השני.

"אל תניחו לטינה להתעצם עד שתנטרו איבה. אל תניחו לפצע להימלא מוגלה ולהגיר מילים רעילות המזהמות את מוחם של שומעיהן. אל תניחו למחשבות מרירות להמשיך לגדוש את מוחכם ומוח הזולת. לכו לאחיכם ולבנו אתו את הבעיה בענווה ובכנות." (אלן ג'י. ווייט, Gospel Workers, עמ' 499).

12

לימוד נוסף: "כשהמשיח שוכן בנשמתם של פועלי הבשורה, לאחר שהאנוכיות הוצמחה כליל ואין ביניהם שום יריבות ושום מאבקי כוח, או אז שוררת ביניהם אחדות. בזמן שהם מתקדשים כדי שאהבתם איש לרעהו תורגש ותיראה, ממטרי החסד של רוח הקודש ירדו עליהם בוודאות, ממש כשם שהבטחת ה' לעולם לא תכזיב, אלא תתגשם במלואה." (אלן ג'י. ווייט, Selected Messages, כרך 1, עמ' 175).

"אם ברצוננו לעמוד עם המשיח ביום הדין הגדול של ה', כשהמשיח משמש לנו מחסה, מעוז רם ונישא, עלינו להצמית כל קנאה וכל מאבקי כוח בקרבנו. עלינו להשמיד לחלוטין את שורשיהם של כל הדברים המרושעים הללו, כדי שלא יצוצו שוב לעולם. עלינו לעמוד לצד האדון בכל ליבנו ומאודנו." (אלן ג'י. ווייט, Last Day Events, עמ' 190).

שאלות לדין:

- ❶ קראו בכיתה את קולוסים ג' 12-17. דונו בתכונות ובמעלות המשיחיות ששאל המשיח מעודד את הקהילה בקולוסה לאמץ. מדוע תכונות אלה הן הבסיס לפתרון בעיות? כיצד הן מנחות אותנו בביצוע העקרונות שישוע העניק לנו במתי י"ח 15-18?
- ❷ עיינו שוב בקולוסים ג' 12-17, ובחנו את התורות הטמונות כאן. מדוע אמיתות אלה חיוניות כל כך לתחייה ולתיקון שאנו זקוקים להם נואשות בקהילתנו?
- ❸ כשאנו בוחנים את קהילתנו, כלומר, את הקהילה האדונוטיסטית העולמית, מהו הדבר הגדול ביותר המונע מאתנו את סוג התחייה והתיקון שאנו זקוקים לו כדי להגיע עם הבשורה לעולם? האם מדובר בתורות ובדוקטרינות שלנו? מובן שלא. הללו הן בדיוק מה שאלוהים נתן לנו כדי לבשר לעולם. הבעיה טמונה אך ורק בנו, ביחסינו הבינאישיים, בריבים הקטנוניים, בקנאות הקטנונית, באנוכיות, בתשוקה לעליונות ובשלל בעיות נוספות. מדוע עליך, כן, כן, אתה, לא האדם שיושב לידיך, לא רועה הקהילה שלך, אלא אתה בכבודך ובעצמך, חייב להתחנן לקבלת גבורת רוח הקודש, שתחולל בכך את השינויים הדרושים כדי שנחזה בתחייה ובתיקון בקרב הקהילה כולה?

התחייה המובטחת: משימת ה' הושלמה

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת השיעור השבועי: מתי כ"ח 18-20; יעקב ה' 7, 8; זכריה י' 1; מתי ג' 11; ההתגלות י"ח 1, י"ט 11-16.

פסוק לשינון: "לכן, אחי, התאזרו ארך רוח עד בוא האדון. הנה האפר מחכה לפרי האדמה היקר ומיחל לו בסבלנות עד שיזכה ליונה ומלקוש. גם אתם התאזרו ארך רוח, כוננו את לבבכם, כי קרבה ביאת האדון." (יעקב ה' 7, 8).

האתגר של בשור הבשורה לעולם כולו בהקשר של מסר שלושת המלאכים עלול להיראות בלתי אפשרי ליישום. על אף שהקהילה האדוונטיסטית צומחת במספרה במהירות, היא אינה "עומדת בקצב" של ריבוי האוכלוסין. ישנם אזורים רבים בעולם שתושביהם לא שמעו מעולם את השם "אדוונטיסט שומר שבת" (ובטח שלא את המסר שלנו).

המציאות של עובדה מרה זו מעוררת מספר סוגיות קשות. האם הבשורה תצליח להתבשר בעולם כולו בדורנו? האם תתרחש פריצת דרך יוצאת דופן שתחיש דרמטית את הכרזת המסר של שלושת המלאכים? בבואנו לדון בנושא, חשוב תמיד שנזכור כי המשימה היא של אלוהים, ואלוהים יגשים אותה. ואולם, בעת ובעונה אחת עלינו לזכור כי גם אנו נקראנו למלא תפקיד מכריע במלאכה סופית זו.

□ לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת, ה-28 בספטמבר.

הגבורה המובטחת

למשימת השליחות הגדולה שהמשיח הטיל על תלמידיו במתי כ"ח 18-20 התלוותה הבטחה כבירה. מהי הבטחה זו? מהי משמעותה הלכה למעשה? כיצד נפיק ממנה נחמה? מדוע היא כל כך חשובה לנו?

התלמידים לא הטיפו בכוחם שלהם, אלא בגבורת המשיח. על פי שאול, הבשורה הוכרזה בפני הבריאה כולה בתוך שנים ספורות (קול' א' 23). על אף שישנם אנשים התוהים לגבי כוונתו המדויקת, לא ניתן להכחיש את העובדה שהבשורה השפיעה רבות על החברה במאה הראשונה לספירה. למעשה, היא שינתה את העולם. המשיח הבטיח לתלמידיו: "הַנְּי שׁוֹלֵחַ לָכֶם אֶת אֲשֶׁר הִבְטִיחַ אֲבִי." או אז הם יקבלו "עֵז מְמָרוֹם." (לוקס כ"ד 49). המושיע הוסיף ואמר: "אֲבָל בְּבוֹא עֲלֵיכֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ תִּקְבְּלוּ כֹחַ וְתִהְיוּ עֲדֵי הֵן בִּירוּשָׁלַיִם וְהֵן בְּכָל יְהוּדָה וְשׁוֹמְרוֹן, עַד קֶצֶה הָאֲרֶץ." (מַעַה"ש א' 8).

קשה ככל שיהיה האתגר הכרוך בבשור, הבטחות ה' מובטחות לנו. ישוע הכריז: "בְּשׁוֹרָה זוֹ שֶׁל הַמַּלְכוּת תִּתְּכַזֵּב בְּכָל הָעוֹלָם לְעַדוּת לְכָל הַגּוֹיִם וְאַחֲרֵי כֵן יָבוֹא הַקֶּץ." הכרזה זו היא הבטחה. בשור הבשורה בעולם כולו עשוי להיראות בלתי אפשרי, אך גבורת ה' תגבר על כל מכשול. כל אדם עלי אדמות יזכה להזדמנות סבירה לשמוע ולהבין את מסר האהבה והאמת של אלוהים לפני שיבת אדוננו (ראו התג' י"ח 1).

"ראיתי מלאכים אצים רצים הלך ושוב ברחבי השמיים, יורדים לאדמה, עולים שוב השמימה, מתכוננים להגשמת אירוע חשוב כלשהו. ואז ראיתי מלאך רב כוח שנשלח ארצה כדי לקרוא בקול אחד עם המלאך השלישי ולהעניק למסר שלו משנה תוקף. כוח עצום ותהילה רבה ניתנו למלאך זה, ובשעה שירד לעולם, העולם הואר בזיו תהילתו. האור שהפיץ חדר לכל מקום." (אלן ג'י. ווייט, Early Writings, עמ' 277).

אלוהים ישרים את מלאכתו. הוא ישפוך את רוחו בגבורה כבירה, ויבצע את מה שנראה בעיני האדם בלתי אפשרי לביצוע.

כיצד תוכלו להשפיע ולהעיד ביתר שאת למען האדון בסביבתכם המידית? כלומר, מה תוכלו לעשות כדי לסייע בהגשמת ההבטחה שניתנה במתי כ"ד 14?

היורה והמלקוש

הן התנ"ך והן הברית החדשה משתמשים בדימוי של מים כסמל לרוח הקודש. על פי הנביא ישעיהו, ה' אמר: "כִּי אֶצְק מִים עַל צִמְאָא... אֶצְק רוּחִי עַל זָרְעֶךָ." (ישעיהו מ"ד 3). ישעיהו השתמש באמצעי ספרותי עברי מקובל הנקרא הקבלה. המשפט השני בפסוק מסביר את הראשון. גם הנביא יואל משתמש בדימוי המים. אלוהים הבטיח להשקות את אדמות ישראל, ואז הכריז: "יְהִי אֲחֵרִי כֵן, אֲשַׁפּוֹךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בֶּשָׂר." (יואל ג' 1). על פי ישוע, מים מייצגים את רוח הקודש (יוחנן ז' 37-39).

מהם שני הסמלים לשפיכת רוח הקודש שצוינו בכל אחד מן הקטעים הבאים?
(יואל ב' 24-21, יואל ג', יואל ד'; יעקב ה' 7, 8). כיצד עלינו להבין את משמעותם?

בימי התנ"ך, החריש והזריעה בוצעו מאמצע אוקטובר, זמן קצר אחרי ירידת הגשמים הראשונים (היורה). גשמים אלה הרוו את האדמה וגרמו לזרעים לנבוט ולצמוח. גשמי המלקוש באו בשלהי האביב כדי להבשיל את פרי האדמה לקראת הקציר. קציר החיטים, השעורה ויתר הדגנים האחרים התרחש באביב. אחרי באו קציר פירות הקיץ וקציר הסתיו.

אלוהים משתמש כאן בדימוי של גשמי היורה והמלקוש בשתי דרכים. "היורה" של רוח הקודש ירד על התלמידים בחג השבועות כדי לפתוח את השליחות המשיחית. "המלקוש" עתיד לרדת על קהילת ה' באחרית הימים כדי להשלים את משימתו של אלוהים עלי אדמות. המונח "יורה" מתייחס גם למלאכתה היומיומית של רוח הקודש, אשר מלמדת, מדריכה, משכנעת ומעצימה כל מאמין ומאמין. המונח "מלקוש" מתאר מתת מיוחדת מאת רוח הקודש, שתורעף על קהילת ה' סמוך לשיבת ישוע.

"בעזרת הדימוי של גשמי היורה והמלקוש, היורדים במזרח התיכון בימי הזריעה והקציר, חזו הנביאים העבריים את הרעפת החסד הרוחני בכמויות ובעוצמות בלתי רגילות על קהילת האלוהים. שפיכת רוח הקודש בימי השליחים הייתה ראשית גשמי היורה, והתוצאה הייתה נפלאה..."

"אבל לקראת תום קציר העולם יורעף כמובטח חסד רוחני מיוחד, כדי להכין את קהילת ה' לביאת בן האדם. רוח הקודש תישפך בעוצמה כזו, שתדמה לגשמי המלקוש; שכן כשירד 'המלקוש' האחרון, המשיחיים אמורים להתחנן לאדון הקציר שיעניק להם את הכוח הנוסף הזה." (אלן ווייט, The Acts of the Apostles, עמ' 54, 55).

תנאים מוקדמים לירידת המלקוש

מה נאמר בפסוקים הבאים על ההכנה הנדרשת לקראת קבלת גבורת רוח הקודש במלואה? (מעה"ש א' 14, זכריה י' 1, מעה"ש ג' 18-20, ד' 31, תהל' קי"ט 25, יוחנן ו' 63).

כתבי הקודש מזמינים אותנו לבקש מאלוהים את רוח קודשו (לוקס י"א 13). התלמידים האמינו בהבטחת המשיח, המתינו בלב אחד והתפללו לשפיכת רוח הקודש (מעה"ש א' 8, 14). הסיבה שבגללה אלוהים מבקש מאתנו לבקש בתפילה את רוח קודשו, אינה מפני שהוא אינו חפץ לתתה לנו, אלא משום שאיננו מוכנים לקבלה. כשאנו מתפללים לשפיכת רוח הקודש, אלוהים פועל בליבנו ומעוררנו לתשובה עמוקה יותר. תפילה בקבוצות קטנות של חברי הקהילה תביא לקרבה רבה יותר, לאחדות רבה יותר ולהתחברות רבה יותר. הן תפילה והן לימוד הכתובים מכשירים את מוחנו לפתח רגישות לפועלה של רוח הקודש בחיינו.

מה נובע באופן טבעי מתחייה רוחנית בחיינו? לאן מובילה כל תחייה רוחנית וכל תיקון רוחני? (תהל' נ"א 10-13; מעה"ש ד' 13, 20; ה' 33; ח' 4).

תחייה רוחנית ותיקון רוחני אמתי מובילים לתשוקה וללהט לבשר ולהעיד על ישוע. כשליבנו גדוש הוקרה והערכה רבה לפועלו של ישוע בעבורנו, אזי, "אֵינָנו יְכוּלִים שְׁלֹא לְהַגִּיד אֶת אֲשֶׁר רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ!" בדיוק כמו שעשו יוחנן וכיפא. (מעה"ש ד' 20). שפיכת רוח הקודש כגשמי היורה בחג השבועות העצימה את התלמידים והפכה אותם עדים משכנעים ויעילים של המשיח. עדותם הייתה עוצמתית וחותכת כל כך, עד שהאספסוף הסורר בתסלוניקי זעק בפחד: "הָאֲנָשִׁים שֶׁהִפְכוּ אֶת כָּל הָעוֹלָם בָּאוּ גַם לָכָאן!" (מעה"ש י"ז 6).

ממש כשם ששפיכת רוח הקודש בחג השבועות אפשרה לתלמידים להיות עדים מרשימים לבני דורם, שפיכת רוח הקודש בעוצמה של גשמי המלקוש באחרית הימים תעצים את הקהילה ותאפשר לה להגיע עם הבשורה לכל קצווי העולם בדור האחרון. עוצמת גשמי המלקוש באחרית הימים היא שתביא להשלמת שליחותה' עליאדמות. מתת השמיים היקרה ביותר מוצעת לנובשפע כדי לאפשר לנו להשלים את המשימה החשובה והדחופה ביותר שהופקדה אי פעם בידיקהילתה'.

התלמידים הראשונים "הפכו את העולם על פיו" בעזרת בשורתם, הטפתם ועדותם.

מדוע איש אינו אומר זאת עלינו?

טבילת אש

הן התנ"ך והן הברית החדשה משתמשים במגוון סמלים, כגון מים, רוח ושמן, כדי לתאר את פועלה של רוח הקודש. יוחנן המטביל קישר לפועלה של רוח הקודש דימוי נוסף – דימוי של אש. (מתי ג' 11, לוקס ג' 16).

אך אנשים רבים טועים בהבנתם את דבריו. לא נאמר כאן: "הוא יטביל אתכם ברוח הקודש או באש", אלא, "הוא יטביל אתכם ברוח הקדוש ובאש". המילה "ובאש" מבהירה את משמעות הטבילה ברוח הקודש. טבילת רוח הקודש היא טבילת אש. המילה "טבילה" מופיעה למעלה מ-80 פעמים בברית החדשה ומתייחסת לטבילה מלאה.

קראו את הפסוקים הבאים וסכמו מה מייצג דימוי האש בכתבי הקודש.
 (שמות ג' 2-4; כ"ד 17; מל"א י"ח 24; מלאכי ג' 2, 3; מעה"ש ב' 1-4;
 אל העברים י"ב 29).

דימוי האש הוא סמל לתהילה, לשכינה ולגבורה של ה', אשר מתגלמות ברוח הקודש. טבילה באש פירושה להיטבל בתהילת שכינת ה' באמצעות רוח קודשו, כדי שנוכל להעיד בעזרת גבורתו. משה פגש את ה' בסנה הבוער, ואז עזב את תהילת שכינתו כדי ללכת ולהעיד בפני פרעה. אליהו הנביא העיד לפני עם ישראל באמצעות תהילת שכינת ה' שהתגלתה בדמות להבות אש בהר הכרמל. כאשר לשונות אש נפלו על המוני החוגגים בחג השבועות, תלמידי ישוע בישרו את הבשורה בשפות שלא היו שגורות על לשונם. טבילה ברוח הקודש היא טבילה בשכינת ה' ובגבורת ה', וזאת כדי שהמאמין יהיה עד יעיל לתהילת ה'. כאמור, באחרית תולדות האנושות, חסידי ה' יטבלו בשכינת ה', יימלאו בגבורתו ויישלחו להעיד על תהילתו לכל העולם. העולם יימלא בתהילת ה'. "מִי תִמְלֵא אֶרֶץ, לְדַעַת אֶת כְּבוֹד יְהוָה, כְּמִים, יִכְסּוּ עַל יָם." (חבקוק ב' 14). יוחנן ראה בחזון נבואי מלאך שליח שירד מן השמיים "וְהָאֵרֶץ הָאֵינֶה מִכְבֹּדוֹ." (ההתגלות י"ח 1).

תהילת ה' ואופיו רב האהבה והחסד יתגלו באמצעות גבורת רוח הקודש לפני העולם הממתיין בציפייה והיקום הצופה מנגד. כל אדם עלי אדמות יקבל הזדמנות לשמוע ולהבין את מסר אחרית הימים של אלוהים.

תהילת ה' ואופיו הטוב והאוהב יתגלו לפני העולם כולו. כיצד תוכלו לגלות כאן ועכשיו בסביבתכם המידית את תהילת ה' בחייכם? מה נדרש מכם כדי לעשות זאת?

קץ העימות הגדול

ניתן לתמצת את תוכנו של ספר ההתגלות במילים הספורות הבאות: ישוע מנצח, השטן מובס.

קראו את ההתגלות י"ב 17; י"ז 13, 14; י"ט 16-11. מהו המסר המרכזי בפסוקים אלה?

הנה הבשורות הטובות: אותו ישוע שהביס את השטן על הצלב, יבוא בשנית, ינחל ניצחון על כוחות הרוע ויצמית את הרוע לחלוטין (התג' י"ט 21-19; יחזקאל כ"ח 18, 19). הרוע לא יזכה למילה האחרונה; העוני והמגפות לא יזכו למילה האחרונה; המחלות והסבל לא יזכו למילה האחרונה; הכאוס והפשע לא יזכו למילה האחרונה; גם החולי והמוות לא יזכו למילה האחרונה. המילה האחרונה תהיה של אלוהים.

ועד אז, האב, הבן ורוח הקודש עושים הכול כדי להגיע לכל אדם ואלה. ליבו של ה' כואב ודואב על העולם האובד. במהרה יגלו חסידיו לעולם, הן בעדות פיהם והן במעשיהם, את חסדו המופלא של המשיח ואת תורת האמת שלו.

מובן שהשטן יעשה כמיטב יכולתו כדי להתנגד לעדות המשיחית. אז יפרוץ בעולם המשבר האחרון. ישוע ישפוך את רוחו בעוצמת גשמי המלקוש, ופועלו של ה' עלי אדמות יגיע לקצו. "משרתי ה' שפניהם מוארים וקורנים בהדרת קודש, יחושו ממקום למקום כדי להכריז את מסר השמיים. האזהרה תוכרז בכל רחבי תבל באמצעות רבבות קולות. ניסים יתחוללו, חולים יירפאו ואותות ומופתים יליו את המאמינים." (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 612). פועלו של ה' עלי אדמות יסתיים. ישוע יבוא. השמיים והארץ ישמחו. אין בחיינו דבר חשוב יותר מאשר לחוות מדי יום את תחיית חסד ה' בליבנו, ולהזמין את רוח הקודש לשנותנו לדמות המשיח כדי ש"נִהְיֶה כְּמוֹהוּ." (יוח"א ג' 3-1).

עולמנו הולך ומתפורר. מי אינו רואה זאת? האם יש משהו חשוב יותר מאשר לפתוח את ליבנו לישוע ולהתחנן לתחייה ולתיקון הנחוצים כל כך. לא רק לכל אחד מאתנו, אלא לקהילה ולעולם כולו? מה יקרה אם נכניע כליל את ליבנו לאדון, ונקדיש את כל כולנו להפצת המסר הזה בעולמנו?

לימוד נוסף: "המסר יועבר לאו דווקא דרך הצגת טיעונים, אלא דרך שכנוע פנימי עמוק שרוח אלוהים תחולל באדם. הטיעונים הוצגו. הזרע נזרע. עתה הוא יצמח ויניב פרי. הספרות המשיחית שחולקה בידי מבשרי הבשורה השפיעה רבות, אך רבים מאלה שהושפעו ממנה לא הצליחו להבין את האמת לאשורה או לציית לה. עתה קרני האור חודרות לכל מקום, האמת נראית במלוא בהירותה וילדי האלוהים המסורים מנתקים את הכבלים שכבלו אותם. אין בכוחם של קשרי משפחה או קשרים בקהילה לעצור בהם. האמת יקרה יותר מכל דבר אחר. חרף הגורמים והכוחות החוברים יחדיו נגד האמת, אנשים רבים מצדדים בה'." (אלן ג'י. ווייט, The Great Controversy, עמ' 612).

שאלות לדין:

- ❶ בציטוט שלעיל מדברי אלן ג'י. ווייט, היא אומרת: "המסר יועבר לאו דווקא דרך הצגת טיעונים, אלא דרך שכנוע פנימי עמוק שרוח אלוהים תחולל באדם." דונו במשמעות הדברים. למה הם מתכוונים, ולמה אינם מתכוונים? אחרי הכול, המסר שלנו הגיוני מאוד, סביר מאוד ומנומק בלא מעט טיעונים חותכים. אם כך, כיצד עלינו להבין את מה שהיא אומרת לנו כאן?
- ❷ כיצד הבטחות ה' שניתנו לחסידיו בימי התנ"ך מתגשמות באופן רוחני בקרב קהילתנו כיום? (דברים י"א 18-13; הושע ו' 1-3, י' 12).
- ❸ ד"ר סטיבן הוקינג, אחד המדענים הדגולים ביותר בעולם כיום, כינה את רעיון חיי עולם הבא: "אגדה לאנשים הפונדזים מן החושך." מדוע הכרזה כזו מראה עד כמה המסר שלנו חיוני ומעודד בעולם שאינו מכיר את אלוהים ואת אהבתו?
- ❹ על אף שאיננו יודעים מתי ישוע ישוב, אנו מייחלים לשובו, לקץ עולמנו השרוי בחטא ובחולו ולבריאתו של עולם חדש נטול חטא. מסיבה זו אנו מאמינים שתחייה ותיקון חיוניים כל כך לקהילתנו. מסיבה זו מנהיגינו קוראים לנו לחולל אותם. אומנם, בסופו של דבר הם אינם יכולים להתחולל זולת דרך פועלה של רוח הקודש בליבנו, אבל הם לא יתחוללו עד שכל אחד ואחד מאתנו ייטול החלטה מודעת להכניע את עצמו לה' ולהתמסר אליו בכל ליבו, נפשו ושכלו. כיצד נוכל (בלי לשפוט את הזולת ובלי להשוות בינינו לאחרים), לעודד איש את רעהו להתכוון לפועלה של רוח הקודש בחיינו?

INTER-EUROPEAN DIVISION

